Antologia science-fiction
NEMIRA '95

Selecție de Romulus Bărbulescu și George Anania

Sebastian A. Corn Bogdan Ficeac Răzvan Haritonovici
Michael Hăulică Cristian Lăzărescu Florin Pitea Iulia
Romulus Bărbulescu și George Anania Ovidiu Bufnilă

Cărășe n Ficea
Răzvar ăzăres
Florin i i Geor
Anania ciu Se
A. Corr lichael
Cristian omulus
Bărbul urel Că
Camil Răzva
Haritor Flor
Iulia A nia O
Bufnilă l. Corn
Ficeac ristian
Lăzăre ărbule
Georg Camil
Sebast onovici
Michae Iulia
Romulu ufnilă
Cărășe n Ficea
Răzvar ăzăres
Florin Georg
Anania ciu Se
A. Corn Bogdan Ficeac Răzvan Haritonovici Michael
Cristian Lăzărescu Florin Pitea Iulia Anania Romulus

În 1994, Nemira a deschis seria antologiilor bilingve de science-fiction, încercând să ofere autorilor români șansa de a fi citiți oriunde în lume. Aceste antologii sunt prelungirea firească a deja tradiționalului Concurs Nemira, iar cine aruncă o privire în cuprinsul volumului de față și al celui de anul trecut va vedea numele câtorva dintre cei premiați la secțiunile „povestire" și „roman". Evident, orice antologie presupune o selecție, iar orice selecție poate suscita discuții interminabile, cu argumente pro și contra. Să nu uităm însă că *Antologia Nemira '95* este abia a doua apariție de acest gen care va ajunge în mâinile unor editori, agenți literari, scriitori și cititori din Occident, că ea va fi prezentată la Glasgow cu ocazia Euro-WorldCon-ului și, mai ales, că ea există...

Antologia science-fiction

NEMIRA '95

Selecție de Romulus Bărbulescu și George Anania

NEMIRA
1995

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: TUDOR POPA

© Editura NEMIRA, 1995

Toate drepturile aparțin S.C. NEMIRA S.R.L.
Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

Editor: VALENTIN NICOLAU
Lectori: ROMULUS BĂRBULESCU și GEORGE ANANIA
Tehnoredactare computerizată: NEMIRA
Apărut 1995, București
Coli tipar: 23. Format: 16/54 x 84
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR - sector 1, București
Tiparul executat de S.C. „Bucureștii Noi" S.A.

ISBN 973-569-114-0

CUPRINS

Iulia Anania
CIVILIZED ILLUSIONS 7

Camil Baciu
AL PATRULEA CER 11

IENICEC 15

Romulus Bărbulescu și George Anania
PLATA, VĂ ROG! 19

Ovidiu Bufnilă
LEGIUNEA DIAVOLULUI 44

Aurel Cărășel
SAURIENII TIMPULUI 55

Sebastian A. Corn
SUBSTITUTOR 76

Bogdan Ficeac
ULTIMUL ȚĂRM AL SPERANȚEI 113

Răzvan Haritonovici
CONCERTUL 134

Michael Hăulică
MADIA MANGALENA 137

Cristian Lăzărescu
ORBUL NEBUN FURIOS
ȘI PARALITICUL LUCID 140

Florin Pîtea
ANCALAGON 157

AUTORII 184

Iulia Anania

CIVILIZED ILLUSIONS

Indian summer. Întâi noiembrie, și o zi atât de caldă, încât aș toarce de plăcere stând la soare pe o bancă.

E atât de senin!

Here I am, will you send me an angel?

Nu vreau să mă gândesc la nimic, vreau să stau aici, fără să ridic un deget, lenevind la soarele care se mișcă prelung printre crengi, schimbând umbrele de la un minut la altul, atât e de vizibil cum se duce – el spre miezul zilei, eu spre miezul vieții, vara târzie spre iarnă, toate spre un loc anume, dincolo de aleea de castani, tunel poleit, frumos și nepăsător ca o pictură clasică, rece fiindcă nu ți-a aparținut niciodată, dincolo de drum, dincolo de apă, dincolo de noi...

Love is blindness, I don't want to see,

Won't you wrap the night around me?

Azi totul e un joc pe care îl urmezi din obișnuință, știind regulile pe dinafară, reflexe, și uneori te oprești și-l iei în serios, și poate că nu e joc, și ce mai contează asta acum, când soarele stă ascuns sub o creangă încă înfrunzită?

E frumos afară.

Stai alături de mine, întins în iarbă, și vorbești, vorbești, lucruri fără importanță, fără viitor, aidoma nouă.

Vorbește înainte, ca să mă pot gândi la ce-mi rămâne de făcut... *with or without you.*

I can't live with or without you.

Demult, într-o noapte, lângă focul ce murea la picioarele noastre, mi-ai cerut să văd phoenixul din el. Îmi pare rău. În fața mea era o mână de jar pâlpâind, sufletul tău se rătăcise cu fumul învolburat printre sălcii iar eu visam să plec pe apă, departe.

Zilele trecute, când ai apărut pe neașteptate, m-am speriat.

Am tăiat legătura cu serverul și am pretins că importasem niște fișiere oarecare. Ți s-ar fi părut ciudat faptul că, în realitate, contactasem Biorul? Dintr-un calculator care nu ne aparținea? Probabil că da. Am preferat să te mint. N-o fac mereu? Dar m-am speriat fiindcă n-ar fi trebuit să vii după mine, mi-ai luat-o înainte și îmi lipsisei.

Îmi spui că ai probleme la slujbă – tocmai mie îmi spui asta? ai senzația că ți s-a pus o coadă – firește! și mai e ceva nedeslușit care te așteaptă în bârlogul lui, și bârlogul lui ești tu, dar ce mai contează...

Răbdare.

Când ne-am scăldat în râu, noaptea, apa era caldă și cerul plin de stele. Crezi că a mai fost așa vreodată de atunci?

Eu sunt umbra ta, de o jumătate de an încoace. Eu am intrat în tine și te aștept acolo, cu botul pe labe, bătând pământul cu coada, pentru că te miști încet, prea încet pentru noi. Ochii și urechile mele veghează întunericul din tine, și urmele greșelilor tale îmi sunt mai clare decât zborul pescărușilor pe cerul albastru de vară.

Eu sunt necunoscutul care te vânează, un pas în urma ta, o dată cu tine, și acum ți-am luat-o înainte, te aștept, și tu vii la mine ca să plătești.

Îmi spui că sora ta o să se mărite, că ai citit o carte nouă, frumoasă, mă săruți și-mi promiți că la iarnă mergem la munte iar la vară, cine știe, poate mai facem o excursie la râu...

Oh, taci o dată! Eu sunt copoiul dresat să-i prindă pe cei ca tine, te-am înhățat și acum ar trebui să fac aport la stăpâni. Mâine or să te ia și-or să te ducă unde n-ai mai fost niciodată, unde o să spui tot și-apoi n-o să mai fii. Am dus mulți într-acolo, și i-am văzut ieșind.

Meek and obedient you follow your leader,

Down well trodden corridors into the valley of steel.

Și acum trebuie să mă gândesc bine la ce mai am de făcut. Tu nu știi că ai pierdut de mult controlul, și alergi în cercuri

mărunte pe lângă pereții cuștii tale, mai mult încurcându-mă. Cum poți fi atât de naiv?

Ții minte când mi-ai adus un licurici? Când am jucat badminton? Când mi-ai încălzit mâinile înghețate? Când am ieșit în parc la două noaptea, să ne plimbăm? Ții minte toate dățile când am făcut dragoste?

Love is drowning in a deep well

All the secrets and no one to tell.

Întorci capul în poala mea și îi vezi venind de-a lungul aleii. Sunt trei și toți poartă uniformele verzi ale Biorului.

De ce te uiți așa la mine?

Te ridici dintr-un salt. În buzunar îmi foșnește hârtia cu trimiterea din partea doctorului și acordul specialiștilor. O boală foarte gravă ți-a afectat creierul. Ești inutilizabil. Asta n-o să-i ducă de nas pe cei ce te vânează, dar e suficient pentru corporația Bior, și o dată intrat în băncile lor de organe nu vei ieși decât în bucăți, plătite scump de cei ce vor o mână nouă, un picior nou, un ficat, grefe, atât de obișnuite în zilele noastre.

Dar tu ești un caz mai special. Cantitatea de informații pe care le-am oferit în schimbul tău e prea mare pentru a fi neglijată. O dată tranșat, o să fii pus într-un container anume. O să ți se asigure continuitatea activității cerebrale. Și vei aștepta liniștit un apel în cod, în urma căruia vei fi reasamblat, vei primi o identitate nouă și vei pleca în Insule, pentru că acolo e foarte dificil să fii găsit. Practic, nu poți fi descoperit decât de trackerul personal, de cel ce te-a vânat odată. Numai eu voi ști cine ești. Eu te voi aștepta.

Colectorii au mersul elastic, egal. Nu se grăbesc.

Îți amintești de ziua când ne-am dus, în zori, să furăm un vapor de pe plajă? Nu-mi place să fur, zorii erau sfâșietori, te iubeam.

Cu mâinile tremurânde scoți arma și tragi – o dată, de două ori, de cinci ori la rând. Strigi ceva nedeslușit și o rupi la fugă pe alee.

Cad între frunzele sângerii și râd, și râd... Cât de naiv poți fi! Ca și cum ai putea ajunge undeva. Capătul aleii e atât de departe...

Colectorii trag și ei, te aud împiedicându-te, cazi în genunchi; vezi tu, o să te cârpească la loc și vei fi ca nou, dar fără mine nu vei ieși niciodată din Bior, o să devii un container steril, clasat, așteptând la nesfârșit.

Doare. Mă răsucesc pe o parte. Dacă îmi vâr degetele în găurile din burtă crezi că dau de el? Patru săptămâni. Probabil nici nu arată a embrion uman. Încă. Nu, nu cred că l-aș recunoaște. Doare.

Won't you wrap the night around me?

Frunzele uscate foșnesc când îmi îngrop fața în ele. Plouă. Un câine negru aleargă pe alee.

25 februarie 1995

Camil Baciu

AL PATRULEA CER

Aerul țâșnea în rotocoale mari și groase, ca un abur alburiu. Pe ecranul centralizator apăreau toate cele o sută de jepuri erupând din vulcanii de molibden și-i vedeam și pe roboți alergând de colo până colo pe picioarele lor scurte și puternice.

Mai erau încă patru ore până la răsăritul soarelui și, cu toate că amestecul de coloranți fusese verificat de cel puțin șase ori, îmi era teamă pentru culoarea cerului. Era al patrulea cer pe care-l făceam, dar știam că oricând mă puteam aștepta la o surpriză și de aceea îl așteptam cu sufletul la gură, neslăbind din ochi ecranul centralizator.

Primul meu cer fusese prea roșu – nu numai pentru că era luminat de un soare roșiatic, dar și fiindcă era prea subțire. Al doilea ieșise verzui, ca o mare potolită, și asta numai din cauza cantității enorme de anabiotice pe care o împrăștiasem în aer. Al treilea, albicios, palid sub razele soarelui prea depărtat, îți amintea o furtună ce nu mai izbucnește. Și voiam grozav ca cel din urmă, al patrulea, să capete adâncimi azurii pentru a semăna cerului aceluia bătrân, primul cer al oamenilor.

Aerul curgea de opt ore prin gura capsulelor de molibden ce transformau cerul acesta prăfos, vinețiu, mort, în oxigen și azot. Fără aer planeta părea cufundată într-un ocean negru și înghețat, iar stelele străluceau ca niște puncte de foc. Dar acum stelele începuseră să capete raze, și razele tremurau argintii pe un cer negru și apropiat, un cer plin de vârtejuri opalescente, iar peste patru ore aveau să se arate zorile, primii zori ai planetei.

Timpul curgea greu, dar începusem să mă bucur pentru că departe se auzise un sunet dogit. Era un sunet, un sunet adevărat, pe care îl prinsesem cu urechea și nu o undă recepționată de audiofoanele căștii. Era un sunet – și sunetele nu puteau exista fără aer – și mi-a părut atât de bine, încât am strigat de

câteva ori așa cum se obișnuiește pe înălțimi și i-am văzut pe roboți întorcând capetele lor ovoidale în direcția mea și așteptând. Atunci am lovit carcasa de molibden și am gonit sunetul cu piciorul ca pe un obiect ce se poate rostogoli și mi s-a părut că el într-adevăr se dă de-a dura pe solul acesta prăfos și vinețiu.

Și cineva mi-a răspuns. Am crezut la început că e numai o părere, dar am observat numaidecât că pescărușul se trezise și ciocănea de zor în fereastra capsulei lui. I-am făcut semn să mai rabde puțin, însă el ciocăni mai tare, ca și cum ar fi simțit șuvoiul de aer și ar fi vrut să-l încerce cu aripa. Dar încă nu era voie să respire – termometrele arătau 120 grade Celsius sub zero – și i-am spus din nou să mai rabde, iar pasărea și-a ascuns capul sub aripă.

Tunurile de rubin, emițătoare de infraroșii, încălzeau atmosfera abia creată cu un randament de aproape nouăzeci și cinci la sută, dar lucrau prea încet și am înjurat pentru a nu știu câta oară procedeul acesta învechit ce trebuia supravegheat cu atâta grijă. Cu două ore înainte fusesem cât pe-aci să distrug una din cele trei luni ale planetei – o lună galbenă și frumoasă, căreia tunul îndreptat asupra straturilor înalte îi smulsese un colț. Aparatele de control reglaseră numaidecât unghiul țevii de rubin, dar luna rămăsese știrbă și aveam să pierd o zi întreagă pentru a o rotunji.

Pasărea ciocăni din nou și m-am răstit la ea. Îi ardea de joacă, în vreme ce eu tremuram de emoție supraveghind pulberea vinețiie a planetei ce părea să conțină niște spori necunoscuți care rezistaseră la toate analizele. Eram convins că sunt niște granule formate la temperaturi și presiuni mari, dar biologul expediției noastre hotărâse că sunt spori și că pot dezvolta plante cu un metabolism primejdios nouă. Era, evident, o ipoteză fantezistă, dar deoarece fusese lansată trebuia s-o verific pentru a o infirma. Astfel că urmăream sferulele violete, mărite de o mie de ori în oglinda microlocatorului. Le urmăream, dar mă gândeam la zorile ce trebuiau să apară. Era, la urma urmei, cara-

ghios cerul ăsta care nu știa nimic. Nu mi se părea măreț, ci naiv – habar n-avea ce sunt zorile, amiaza, amurgul, și eu trebuia să-l învăț câte puțin din fiecare, colorându-i-le după plac.

Pe neașteptate pasărea se repezi la fereastra capsulei ciocănind și zbătându-se înnebunită și, în aceeași clipă, i-am văzut pe roboți oprindu-se și răsucindu-se în sensul acelor unui ceasornic. M-am întors gata să acționez băile de fluor împotriva sporilor, dar sporii rămâneau nemișcați, morți în pulberea planetei. Și înainte de a vedea ceva pe ecrane, am înțeles că răsare soarele.

Primele raze încălziră aerul din nou, îl dilatară și aparatele înregistrară o adiere ușoară, la mare înălțime. Era prima furtună a planetei. Vârtejurile ușoare se deplasau de sus în jos, asemeni unor șuruburi transparente și, atingând solul, răscoliră stratul de pulbere.

Apoi valuri imense de lumină portocalie urcară, mute, deasupra orizontului și încremeniră în trepte circulare, zugrăvind în văzduh un amfiteatru imaterial. Se ridicau rând pe rând ca niște dantele aurii, puțin aburite, gata să se topească. Era un răsărit somptuos, mai grav și mai tulburător decât acel pe care-l așteptasem. Reverberații de lumină făceau să tremure și să răsune clopotul auriu ce se înălța mereu deasupra mea și mi-am plecat ochii covârșit de atâta strălucire.

Am oprit scurgerea aerului și șuieratul a încetat. O liniște adâncă se lăsă deasupra planetei, dar nu era liniștea ce domnise aci dintotdeauna, pentru că răsunau înăbușit pașii roboților și pasărea își fâlfâia aripile și-și clămpănea ciocul.

Termometrele arătau douăzeci de grade sub zero și mi-am scos casca, acoperindu-mi doar ochii cu vizorul cafeniu. Am respirat cu prudență aerul; era bun – cu mirosul acela caracteristic pe care-l are pe coastele împădurite. Am respirat atunci din nou, cu lăcomie, umplându-mi gura și plămânii și mestecând ozonul rece și pur. Era gustos aerul făcut aici, parcă mai gustos decât oricare alt aer pe care-l făcusem până acum. Și voiam ca și alți plămâni să-l respire și să se bucure de el. M-am aplecat

și am dat drumul pescărușului puțin mai devreme decât ar fi trebuit. El ieși stângaci din capsulă, clătinându-se și zbârlindu-se de frig. Își reveni însă pe loc și-și roti capul, înviorat. Era un pescăruș polar – și pescărușii regiunilor nordice iubesc frigul. Se scuturã ca și cum ar fi fost ud, își înălță ciocul puternic spre cerul portocaliu și se avântă spre el.

Bătea aerul cu marile sale aripi și, după cum se rotea, mi-am dat seama că e în căutarea mării. De sus, solul albit de lumină trebuie să-i fi apărut ca o mantie de zăpadă și aștepta să vadă deschizându-se în ea un ochi de apă neagră. Dar apa încă nu era. Cel care trebuia să aducă norii încă nu venise și până la prima ploaie avea să mai treacă cel puțin o zi.

Pescărușul osteni căutând valurile și reveni spre mine, alb și puternic, aproape omenesc în dorința lui de a fi aproape de altă ființă vie. Pieptul i se zbătea repede și ochii săi roșiatici clipeau, înecați de lumina strălucitoare. Și eu clipeam sub vizorul cafeniu, obosit de a privi în sus. Cerul pe care-l făcusem sclipea și scăpăra nemilos.

– E, într-adevăr, prea multă lumină – i-am spus păsării. Dacă și tu clipești, tu, care ai văzut soarele aprinzând ghețurile la pol... În curând însă vor fi copaci și va ploua – tu o să ai marea ta și eu grădina mea. Or să mai vină și alți oameni și or să fie păsări și pești – după dorință. Și o să mai albăstresc puțin cerul ăsta fiindcă e prea somptuos, e un cer de zile mari și avem nevoie de unul de toate zilele. Dar lumina o să rămână totdeauna puțin prea tare pentru ochii noștri și o să clipim mereu.

Pescărușul își lăsase capul pe o parte, privindu-mă. Îi plăcea să mă asculte, căci era prea multă liniște și vorbele se rostogoleau risipindu-se ca niște valuri

– În curând va fi și apă – am spus – și o să te oglindești în ea. Iat-o!

Pescărușul își răsuci capul și privi o dată cu mine perdeaua de flăcări ce înconjura o navă gata de asolizare. Era aducătorul de nori care venea să-mi ia locul.

IENICEC

Ienicec stătea în fața mea amărât și albăstriu. Și îl înțelegeam foarte bine. Data trecută mai făcuse o gafă acolo și aș fi vrut să văd și eu pe acela care n-ar fi făcut gafe pe M 110. Mai întâi pentru că era un asteroid de ordinul III, o bilă cu un diametru de optzeci de kilometri. Prima oară când îl vedeai apropiindu-se îți venea să scoți piciorul din capsula protectoare și să-i tragi un șut. Și, în al doilea rând, pe lângă că era mic și urât, era supus celui mai reactiv câmp din sector. După treizeci de ore solare petrecute pe M 110 erai în stare să te certi cu toți din jur, să urli, să fugi sau, pur și simplu, să faci asteroidul să explodeze. De aceea cercetătorii de acolo lucrau cu roboți de tip uman unu – „U-U" sau, pur și simplu „U" a căror înfățișare plăcută avea un efcet liniștitor asupra nervilor. Dar tocmai înfățișarea lor omenească și plăcută te predispunea la gafe, căci „U" dotați cu o mare sensibilitate la foame, frig și frică umblau veșnic înveliți în capsule protectoare și nu-i mai puteai deosebi de cercetătorii oameni.

– Te uiți – îmi povestea Ienicec – și vezi picioarele articulate, carcase craniene, brațe articulate. Aleargă, se întorc, îți fac semn, râd. Dacă mă adresez unui cercetător folosind formulele pentru roboți e în stare să mă trimită înapoi la bază. Dacă dau peste un „U" și folosesc formulele consacrate omului crede că îmi bat joc de el. Doar știi ce sensibili sunt! Și pe deasupra greșisem locul de asolizare. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta, dar acum îl greșisem și așteptam să fiu pedepsit. Era întuneric, frig, și am dictat coordonatele punctului în care mă aflam. Mi-au răspuns că trimit pe cineva să mă aducă la bază. Înadins au spus „cineva" ca să nu-mi dau seama cum să mă port. Asta era pedeapsa. Într-adevăr, în curând apăru o luminiță alunecând de-a lungul liniilor de forță ale câmpului magnetic artificial. Se

opri în fața mea și se înclină fără să scoată un sunet. Voia să mă lase pe mine să fac gafa.

– Ce mai e nou? am întrebat.

– Pavel mănâncă mere – a răspuns.

Mi s-a părut că-și bate joc de mine, apoi mi-am amintit că data trecută Pavel încă nu învățase să mănânce și am spus:

– Peste câteva zile o să învețe să tușească și să strănute.

Nu-i vedeam figura prin vizor, dar pricepeam că și lui îi pasă tot atât de puțin ca și mie dacă Pavel mănâncă mere sau nu. Pavel era un robot adus în vederea unor lucrări speciale, iar cercetătorii se amuzau formându-i reflexele de umanizare exterioară. De aceea am socotit că e mai bine să pun o întrebare neutră.

– Cum mai e vremea? Au mai căzut meteoriți de mangan?

– Vremea e bună – a răspuns. N-au mai căzut meteoriți de mangan.

– Poate n-o să mai cadă în perioada asta.

– Socotesc – a spus – că n-o să mai cadă.

Răspunsurile lui mi-au dat oarecare siguranță. De obicei oamenii vorbesc eliptic și au o dicție mai proastă decât roboții. Iar dânsul răspundea cu propoziții întregi, cu o tonalitate egală. Asta m-a făcut să cred că e robot. Mai ales că spusese „socotesc" și nu „cred", „gândesc", „bănui". Se știe că roboții când sunt emoționați și aleg cazul favorabil din toate cazurile posibile, spun „calculez" sau „socotesc". Ținând seama de toate acestea, am deschis gura să-i adresez formula pentru „U", dar chiar în clipa aceea m-a lovit cu pumnul peste umăr și m-a întrebat:

– Ce bancuri mai știi?

– Bancuri?!

Am tresărit mai mult decât se cuvenea și era cât pe-aci să-l salut cu formula consacrată omului. Îndrăznise să întrebe de bancuri! Și încă pe un nou venit! Când oare ar mai fi cutezat un „U" să facă așa ceva?! Pentru că, după cum se știe roboții râd numai la bancurile vechi, pe care le au înregistrate inițial

sau pe care le înregistrază și le asimilează. La altele nu știu când să râdă și le ascultă ca pe o comunicare din care își extrag cantitatea de informații exacte. Cunoști schema, nu-i așa?

Am încuviințat, dar Ienicec nu păru prea convins și, scoțând un creion, scrise pe peretele stației:

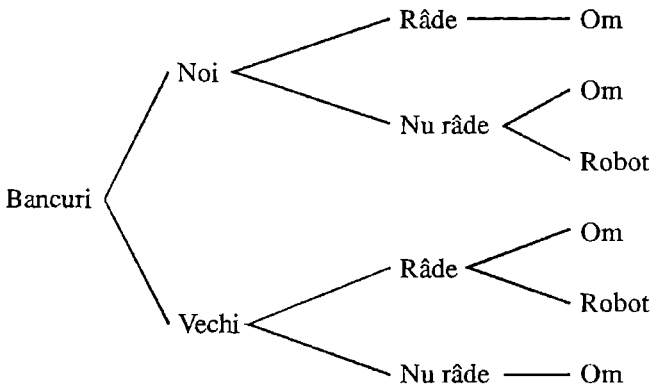

– După cum se vede – urmă – omul poate să râdă sau să nu râdă la bancurile noi sau vechi, după dispoziție. Roboții n-au dispoziție, au programe. La un banc nou râde numai omul. Trebuia să-i spun un banc nou

– Nu te supăra, Ienicec – l-am întrerupt. Dar nu toți oamenii râd la bancurile noi. Poate să fie nou și să nu-i placă. Sau pur și simplu să simuleze că se amuză.

– Da, se poate – spuse Ienicec. Dar chiar dacă nu râde, omul înțelege că e un banc, o anecdotă. Recunoaște măcar intenția și zâmbește din politețe.

– Hm! am spus, nu prea convins de justețea raționamentului. Și roboții încearcă să pară politicoși.

– Cu toate acestea – continuă Ienicec – am socotit că există posibilitatea de a afla ceva. Și i-am povestit anecdota cu cei doi câini artificiali care se bat pentru o pisică vie. A surâs și a murmurat: „Cu barbă". „Dar pe acela îl știi – l-am întrebat –

cu râma care se îndrăgostește de propria ei coadă?". „Da – a spus – e și mai vechi". Când am auzit asta mi s-a înțepenit genunchiul drept și am tăcut câteva secunde. Apoi i-am povestit bancul auzit înainte de decolare. E vorba de un robot cu înveliș dublu căruia i se ordonă să se întoarcă și care, neînțelegând comanda, își bagă mâna în abdomen și se întoarce pe dos, ca o mănușă. A ascultat poanta cu mare atenție și m-a întrebat:

– Și mai departe?

– Mai departe nu e – am răspuns

– Și a rămas întors?

– Până acum se pare că da.

– Ar trebui să i se comande să revină.

– Ar trebui. Dar de ce nu râzi?

– De ce să râd? Ce e nostim în chestia asta?

– Totul. E cel mai bun banc pe care l-am auzit în ultimul an. Dar care încă nu s-a înregistrat.

Dânsul s-a dat un pas înapoi, a spus „Ha-ha" și a plecat, lăsându-mă singur pe platou. Îl vedeam cum se îndepărtează după liniile de forță ale câmpului și mă sileam să-mi dau seama dacă e om sau robot. După schemă ar fi trebuit să râdă. Gluma are haz, nu-i așa? Unui om i-ar fi plăcut poanta, iar un robot n-ar fi înțeles-o, fiind nouă. Dar... nu cumva se putea întâmpla și invers?

Terminându-și povestirea, Ienicec mă privi întrebător, amărât. Îmi transmisese și mie starea sa de neliniște și am simțit cum mi se înțepenea genunchiul drept, pentru că suntem amândoi din aceeași serie de „U", și avem aceleași reacții.

Romulus Bărbulescu și George Anania

PLATA, VĂ ROG!

Anque a veces la suerte nos pague
(Deși, uneori, soarta ne plătește)

Dicton mexican

Așteptam numai un prilej.

Îl așteptam de mult, încă din perioada testărilor. Și la drept vorbind, în nebunia acelor zile – când el, copleșit de surprize la fiecare pas, devenise o pradă la îndemâna până și a unui pickpocket începător – mi-ar fi fost, într-un fel, mai lesne s-o fac. Mai lesne nu înseamnă și mai înțelept. Principalul, în combinația mea, era să nu dau de bănuit, îndeosebi să nu dau de bănuit... Cel puțin deocamdată...

Iar povestea, fără să mă laud, mi-a reușit. El ajunsese, mai exact rămăsese, încrezător ca un copil. Care își împarte cu prietenul toate jucăriile, fără a-i pune, nici în vis, la îndoială buna credință.

Apoi testele s-au terminat. Adică, dându-ne seama că ar putea continua decenii în șir, am hotărât, de comun acord să le punem capăt. O decizie de bun simț, fiindcă am fi fost ispitiți să le dăm curs la o scară mereu lărgită, riscând până la urmă să ne lăsăm înhățați de primul polițai suspicios. Și nicăieri în lume nu există atâția polițai suspicioși ca în țara asta. Iar odată încăputăpe mâna autorităților, invenția noastră...

Așadar în fosta lui vilă (unde-și mai păstrase o cămăruță) am ars cu grijă toate hârtiile, participând la operație amândoi, ca să excludem primejdia oricărei neatenții. Am ars hârtiile, am distrus cu acid blocul de memorie al computerului, am pulverizat cu ciocanul ecranele display-urilor (există metode de a citi, în pulberea luminescentă, impresia angstromatică a imaginilor derulate sub sticlă), și am aruncat pe gura crematoriului cititorul de dischete. Apoi venind la mine acasă, în mansarda cât o sală

de bal, amenajată ca atelier fotografic, am procedat cu aceeași sistematică grijă în privința bancului de montaj microelectronic, disimulat sub tancurile de developare, ca și a generatorului de microcâmp experimental, închis într-o banală cameră cu teleobiectiv care, culmea, putea servi, oricând, la o excelentă priză de imagini.

O dată operația sfârșită, devenisem mai săraci cu aproape o jumătate de milion. Pierdusem adică toată moștenirea lui Jong și toate creditele adunate de mine prin ipotecarea unei averi de trei ori mai mari, căreia îi fusesem numit administrator legal. Doamne, dar ce contau sacrificiile? Adică, de fapt, ce sacrificii făcusem?

Din momentul acela rămăsesesm pe lume numai noi trei. Eu, Jong și invenția. De fapt, nu pe lume, fiindcă lumea nu mai conta. Devenisem pentru noi un simplu accesoriu; la fel de bine, un tezaur multiplicându-se la infinit sub picioarele noastre sau o scobitoare aruncată după folosire. Dar, firește, dacă tot ai ales, îmi ziceam, cu un rânjet știut doar de mine, dacă tot ai ales și dispui de dinți sănătoși, nestematele sunt preferabile scobitorilor. Venise timpul, deci să mă grăbesc, prilejurile nu puteau fi irosite.

Jong m-a bătut pe umăr cu un aer care arăta ca mutra cu care haimanaua clasei îi zice profesorului, înainte de examen: „Ce caldă zi! Și dumneavoastră să fiți nevoit să stați aici până diseară!" – în speranța că dascălul îl va trece fără să-l asculte.

– Sărbătorim evenimentul?

A scos din buzunarul lateral al hainei o bancnotă ferfenițită de zece taleri. Da, de zece taleri. Nici mai mult nici mai puțin.

– Ești invitatul meu. Nu de alta, dar știu bine că tu n-ai nici măcar atât.

În secunda aceea, planul din mintea mea a și fost pus la punct. Genial. De o simplitate copilărească.

– Te pomenești că vrei să și dansăm! am îngânat prostește, strâmbându-mă.

În cei treizeci de ani de când ne cunoșteam nu-mi făcuse niciodată propunerea unei festivități. După necazurile care planau peste noi, obișnuiam să strângem din dinți și, după succesele venite căznit și mereu prea târziu – să ne strângem mâinile. Bucuriile? Fulgerări de o clipă. El le depășea cu un surâs de manechin bine instruit. Eu încercam să mă agăț de ele. Zadarnic. Și atunci îl uram.

– Exclus! mi-a ripostat, cu o ridicare din umeri. La banii noștrii!? Doar o pulpă de berbec și o Madera. Poate două dacă patroana o fi înscrisă la Armata Salvării.

– Ai înnebunit...

Nu mi-a răspuns. Rulam în plină viteză pe șoseaua secundară dintre Villaloa și Ratipurna, o gigantică fundă de asfalt, încinsă de infernul amiezii. În dreapta noastră alerga, unduind ca un șarpe și alternându-și cameleonic culorile, fâșia îngustă a acostamentului. Dantelată cu pensulă fină peste fundalul cenușiu, monoton al lacului, dincoace de păpurișul anemic al malului vlăguit de secetă. Trei pescărușii săgetau bezmetic văzduhul dogorâtor ca o gură de furnal, încercând fără spor să se așeze pe copastia scorojită a epavei eșuate, din timpuri imemoriale, în smârcurile de lângă țărm.

– Luăm o gură de aer?

Nu simțisem când a cotit la stânga, abandonând șoseaua pentru un drum de țară, o potecă de capre la vremea ei, dacă în satul acela mexican oamenii vor fi crescut vreodată capre. Până una alta, ruinele satului nu se vedeau. O barieră de calcare sure închidea peisajul; trecerea printre ele era ca un pieptene de piatră, cu dinții încrucișați; îți trebuia răbdare și fler ca să ajungi dincolo.

Cineva avusese răbdarea și flerul ăsta, de vreme ce în praful nu demult virgin al potecii răsăreau, ici-colo, urmele unor pneuri tocite ca vai de lume. Dar dacă vreun curios ar fi avut motive să ne urmărească Fordul hodorogit, model 1929, ar fi constatat că urmele acelea se repetă acum. Într-adevăr, Jong mă ducea din

nou la „poligonul experimental", improvizat printre zidurile prăbușite. Un loc predestinat, care ar fi putut deveni centru de pelerinaj al omenirii...

Fără voie, m-am întors să privesc pe după spătarul banchetelor. Prețul trădării, Sisif, era acolo. O țeavă neagră, astupată la capete, lungă cât antebrațul meu și cam la fel de groasă. Ai fi zis un levier improvizat – dacă l-am fi aruncat din mașină în cea mai aglomerată intersecție a orașului, l-am fi găsit tot acolo și la anul pe vremea asta. Fusese ideea mea să-i dăm o astfel de înfățișare. Ideea mea, strălucită și ea ca și celelalte. Fiindcă eu, numai eu îl construisem pe Sisyf, eu eram părintele și stăpânul lui. Jong nu fusese decât un teoretician, ca atâția alții, incapabili să mânuiască o șurubelniță.

– Coboară!

Ne aflam în piața așezării, în fața clopotniței bisericii, singura rămasă în picioare... La naiba! În urmă cu două săptămâni, la testele finale, repezisem Fordul, cu toată viteza, în burta zidului dinspre nord, abia apucând să mă arunc afară din cabină înaintea coliziunii. Asistasem, atunci, la o veritabilă explozie. Benzina proastă se aprinsese aproape instantaneu, într-un spectaculos bulgăre de flăcări, în vreme ce pietrele se prăbușeau peste camionetă cu un uruit apocaliptic. Încât rămășițele osoase ale urmașilor conchistadorilor, înghesuite în cimitirul din spatele bisericii, trebuie să se fi învârtit în cripte, convinse că asistă la a doua venire a Mântuitorului și pregătindu-se să învie pentru înfricoșătoarea Judecată din Urmă.

Dar mare trebuie să fi fost dezamăgirea descoperind că, împotriva oricărei logici pământene și chiar divine, din praful și fumul Apocalipsului se degajă niște nemaivăzute voaluri tremurătoare, un fel de apă a morților care deformează contururile ca și cum spațiul însuși ar fi fost cuprins de o inedită și inexplicabilă frenezie. Iar pe de-o parte străvechiul și respectabilul – deși cam rigidul – turn și pe de altă parte hodoroaga de mașină sinucigașă se recompun, din nimic. Exact la fel de rigide, res-

pectiv hodorogite cum fuseseră. După care Jong și subsemnatul scoatem dindărătul spătarelor de la scaunele Fordului un obiect lunguieț și negricios, îl mângâiem cu chiote de bucurie, îl aruncăm în sus, îl sărutăm, având grijă, în tot acest timp, să ne mai și îmbrățișăm unul pe altul, țopăind ca ieșiți din minți.

Da, Sisyf n-a omis nici un amănunt. Privesc mușchiul crescut între picioarele bătrâne – cine n-ar jura că e și el vechi de secole întregi? Iar restul de statuie, în echilibru instabil, din firida de deasupra scării ce ducea odinioară la clopotniță datează de numai cincisprezece zile?

Aș fi vrut să pipăi minunea desăvârșită – pentru a câta oară – de Sisyf. M-a oprit însă o sfială, m-a împiedicat să cobor. O sfială sau o îngrijorare, nu știu.

– De ce-am venit?

– Ne-a mai rămas o încercare, a răspuns enigmatic, Jong. Sau ca să vezi, adică să vedem locul ăsta pentru ultima dată.

– Nostalgic? l-am provocat, într-o doară.

Aveam răbdare, strângeam chinta royală în mâna ascunsă la spate, potul era de pe acum al meu, de ce să mă mai fi grăbit?

– Pentru ultima dată ca muritor, a precizat el. Peste un minut, lumea întreagă ți se va părea altfel. Vrei să cobori?

Abia atunci am înțeles cu adevărat. Aș fi avut putere să intervin? Mânerul interior de la portiera mea lipsea, încă de când furasem Fordul de la cimitirul de mașini – sub acoperirea, cumpărată ieftin, a paznicului. Un cimitir atât de părăginit, încât fusese el însuși abandonat de autorități; destul ca moneda de cinci taleri să i se pară bătrânului mai presus de mâna trimisă lui Moise în pustie.

Aiurea, un mâner, ce să spun! Și chiar dacă mi se deschidea portiera, cine-ar fi fost în stare să mai sară, cine n-ar fi împins iar și iar, tentația, siguranța, sfidarea, până dincolo de nebunie?

Motorul a tușit nehotărât, ezitând între obediență și grevă. Apoi diavolul însuși trebuie că i-a tras un picior în locul adecvat, pentru că deodată a prins să ragă mânios, făcând să tremure atât

de tare întreaga tăblărie, încât și lacul negru sărea de pe la încheieturi, ca o ploaie de confeti murdare. A luat-o din loc ca un avion grăbit să decoleze până nu se termină pista.

– Și dacă... am urlat la urechea lui Jong, ascunzându-mi sarcasmul sub o strâmbătură ce se voia înfricoșată.

– Are să se termine, i-am citit pe buze răspunsul. Te-ai gândit că avem nevoie de un final?

I-am șterpelit bancnota din buzunar, aproape fără să-i ating haina. O peformanță de maestru, în hurducăturile care ne aruncau unul peste altul ca pe bilele unui maracas. Apoi zidul mi-a răsărit, enorm, dinaintea ochilor. Să furi, mi-am zis, să furi chiar în secunda morții! Și ce-a urmat aproape că n-a apucat să mă doară. Nu m-am văzut zdrobindu-mă de zid, n-am păstrat nici o amintire, îmi închipui că șocul mă proiectase destul de tare cu capul în parbriz încât să leșin înainte de a muri.

Sisyf s-a dovedit, firește, expert în a vindeca, de-a valma leșinul și moartea. M-am trezit, întreg, la picioarele ruinei întregi, cu rabla întreagă, lângă prietenul meu întreg. Ținând încă între arătător și mijlociu bancnota întreagă – ceea ce însemna că, totuși, în ansamblul armonios de întreguri nou noute și strălucitoare ceva începuse a se deteriora. Prietenia. Numai că, în domeniul acesta, Sisyf nu avea nici o putere și nici o vină.

– Bun sosit printre noi, domnule nou născut! mă salută Jong, tremurând de emoție și, încă, de spaimă, de-ai fi jurat că se pricopsise cu un parkinson.

Am vârât, fără grabă, hârtia în propriul buzunar.

– Salut, nemuritorule! am replicat apoi. Țineai să te verifici că omul e și el un sistem care poate fi obligat să funcționeze la nesfârșit?

A aprobat printr-o mișcare a capului și și-a trecut peste obraji palma aspră, plină de ulei și mizerie de la mașină – pe semne se sprijinise de axul volanului înainte de ciocnirea cu peretele sfintei biserici. L-am privit cu neascunsă curiozitate și milă. Îmbrăcat mai mult decât modest, frumos ca o statuie gre-

cească, iluminat de izbânda, altfel, atât de previzibilă, părea un înger în travesti, colindând să-i salveze pe bieții păcătoși de osânda veșnică. Sărmanul! Un naiv sortit de la naștere tuturor înfrângerilor. Se vedea până și din încercarea asta idioată de a proba pe propria piele, calitățile lui Sisyf; ce om cu mintea întreagă n-ar fi pus la bătaie, pentru așa ceva, pielea măcar a altei persoane, dacă nu a altei vietăți? În zilele când aparatul fusese la mine, îi probasem de nenumărate ori puterea de a readuce la viață ființe răposate în preajma lui, de la insecte, broaște și pești, până chiar la o maimuță împușcată cu mâna mea la zoo, într-un moment când rămăsesem singur lângă cușcă.

– Acum știu că poate orice! a exclamat, cu glas nesigur. Te-ai convins și tu, nu-i așa?

– Mai era nevoie? i-am răspuns, cu o ridicare din umeri. Oricum, să repeți testul, cu dinamită în loc de biserică, nu e cazul, fiindcă ne lipsesc mijloacele financiare.

– Dar te-ai convins? insistă, încăpățânat.

– Ai avut vre-o îndoială?

A ridicat din umeri, la rândul lui, ca unul care-și făcuse datoria. N-am prea înțeles și de fapt nici nu prezenta importanță; peste câteva ore, nici părerile, nici persoana lui nu vor mai fi însemnat nimic pentru mine.

A avut inspirația, mai mult decât fericită, să aleagă un local de lux, la Ylang-Ylang, de cealaltă parte a lacului, unde pădurea de pini, din vecinătatea coloniei neozeelandeze, te făcea să te crezi într-o altă lume. Portarul ne-a luat la ochi încă de când am tras la parcare – Fordul nostru, printre limuzinele milionarilor de-acolo! – și tare era ispitit să ne aplice un picioruș în spate, i se citea dorința în ochi cu litere de-o șchioapă, ca la abecedar. Și totuși, datorită candorii lui Jong, îmi închipui, în ultimul moment s-a răzgândit. La un semn discret sau, de ce nu, la o comandă telepatică, și-a făcut apariția un drac de chelneriță fermecătoare, care i-a condus pe îngerul păzitor și pe păcătosul lui la o măsuță mai retrasă, unde înfățișarea lor să nu umbrească

reputația decorului. A luat apoi comanda, cu ochii pierduți în privirile lui Jong. Obișnuitul soi de fascinație pe care tânărul o împrăștia la tot pasul, cu o dezinvoltură și o nepăsare adeseori enervante. O, dar nu pentru asta îl uram și-l disprețuiam; sau, în sfârșit, și pentru asta.

– Și nu vă faceți griji, domnișoară! a ținut el să precizeze în final. Avem, slavă Domnului, cu ce plăti, prietenului meu aici de față îi place să colindăm lumea incognito și... Ai înțeles?

Diavolul de 18 ani a roșit până-n călcâie, de parcă ar fi fost sărutat după ureche sau, cine știe, pe epicentrul plexului solar.

– Dorește domnul să rezerve și două camere pentru la noapte? a îngânat o voce de cristal.

– O, nu! s-a grăbit Jong să regrete. Avem iahtul nostru de cealaltă parte a lagunei, dar după ce aduci comanda, mi-ar face plăcere să schimbăm o vorbă.

Era de-a dreptul transfigurat! Schimbarea aceea, vizibilă după saltul mortal de la minele mexicane, se accentuase: un soi de extaz îl învăluia, parcă dincolo și de bucurie, cum aproape nu-l mai văzusem; constrânși să ne raportăm emoțiile doar noi doi, îi cunoșteam prea bine toate chipurile, toate inflexiunile glasului, orice tremur al mâinii și fiecare oftat. Sau îmi închipuiam că le știu. Un motiv în plus ca să-mi placă din ce în ce mai puțin.

– Atenție la excese! i-am zis, cu un zâmbet. Domnișoarele...

– Nici nu-ți închipui, mi-a răspuns, ce chef am dintr-o dată, să mă distrez. Prietene...

A tăcut un moment, parcă ascultând ceva, pentru mine insesizabil, și-a tras apoi iar palma de-a lungul feței și a continuat, pe alt ton:

– De fapt, poate ar trebui să ne gândim ce vom face de aici înainte.

– Ce te-a apucat? Doar am decis, de acum cinci ani, de când am început să-l construim...

– Nu e vorba de aparat. Pe el îl azvârlim în puțul unei sonde

părăsite. Vrei mâine chiar? În seara asta? Mai avem benzină pentru vreo trei sute de kilometri. Zăcământul de la Victory e la două ore de mers. Abandonat din '93, după ce a fost secătuit în timpul Crizei Golfului.

Mă gândeam la noi.

Tot nu înțeleg. Eu am perspectiva închisorii. La toamnă, cel mai târziu, când vor controla felul cum am administrat averea. Tu ești liber să faci ce poftești. Mai puțin un nou Sisyf, desigur, pentru că nu vei dispune de un alt geniu constructiv. La fel cum nici eu n-aș lua-o de la capăt, chiar să am timp și bani, câtă vreme nu dispun de teoria și calculele tale.

A clătinat din cap, ca o mustrare adusă nu știu cui.

- Oare a fost nevoie s-o facem?

-- La dracu, omule! Doar am întors povestea pe toate fețele, înainte să ne apucăm de treabă. Și, parcă, ne-am convins pe deplin până și de faptul că e posibil să-l fabricăm pe Sisyf cu mijloace artizanale. A existat vreo neprevăzută, cândva? Vreun amănunt neinclus în prognoze?

N-a mai apucat să răspundă. Apăruse ispita blondă, cu platoul de argint încărcat cu porțelanuri și cristaluri, printre care mâncarea părea mai degrabă o anexă decât invers. Și, parcă să ne facă și mai mult pe plac, orchestra se porni să cânte în surdină, în vreme ce pe ringul de dans începeau să-și facă apariția primele fracuri, cu perle la butonierele plastronului, conducând câteva duzini de cristale din carbon pur, ascunse pe jumătate între cape de vizon – pe această parte a lacului, seara e răcoare și în toiul verii.

– Domnul mai dorește ceva? s-au înclinat cornițele travestite în zulufi aurii. Domnul a solicitat o discuție?

Am fost convins că, după terminarea serviciului, cineva și-a propus să colinde ore în șir, dacă va trebui, cheiurile portului de agrement din lagună. Caraghioșii!

– În vreme ce elabora teoria relativității – a zis liniștit Jong, cu un zâmbet nimicitor – în timp ce lucra la marea ipoteză care

l-a făcut celebru, Einstein vorbea despre existența probabilă a unui așa-numit câmp fundamental, căruia i se datorează, din punct de vedere fizic, tot ce ne înconjoară, de la stelele de pe cer, la propriile noastre corpuri. O matrice generatoare a tuturor lumilor existente și posibile. Ai înțeles, domnișoară?

– Da, domnule! s-a arătat îndatoritoare fata.

Pe când eu încremenisem cu furculița și cuțitul în aer, ca într-o poză de publicitate culinară, dacă lăsam deoparte aerul buimăcit; eventual ca la vederea unui fir de păr în salata din care tocmai voiam să gust.

– De aproape un veac, mințile luminate ale fizicii și matematicii încearcă să creeze o teorie coerentă a câmpurilor unificate sau, altfel spus, să găsească acest câmp fundamental care le înglobează pe toate. Și acum imaginați-vă următoarea situație: o dată descoperit, se constată, teoretic și experimental, că orice eveniment major din lumea noastră îi produce o perturbație de mare amplitudine. Perturbație care, în virtutea legilor echilibrului și simetriei, provoacă la rândul ei o reacție din partea susnumitului câmp. Cum vi se pare domnișoară?

Chelnerița și-a potrivit, cu un gest profesional, lungimea manșetelor de dantelă care-i ieșeau din mânecile fracului tabac, croit impecabil, dar fără să-și desprindă privirile de la chipul lui Jong. Și a făcut un semn aprobator, atât de spontan și de sincer, încât am fost sigur că luase totul drept o mult așteptată declarație.

– Ești convins că... am încercat să intervin, eu însumi șocat ca și ea.

Un picior m-a izbit pe sub masă, nu știu dacă având consecințe asupra unificării câmpurilor energetice, dar în orice caz reducându-mă la tăcere. Totuși nu înțelegeam; descoperirea noastră, cu mult mai teribilă decât tot ce născocise omul în întreaga istorie a civilizației, descoperirea, căreia jurasem să-i ducem secretul în mormânt, să fie pusă acum pe tavă (mai bine nici nu se putea zice!) în fața unei fete de local? Indignarea s-a

pregătit să mă sufoce, sfânta mânie a nedreptățitului să strige în mine după răzbunare... Doamne,suntem chiar atât de inconștienți sau de egoiști încât ajungem să mințim cu tot dinadinsul, chiar pe oricine, până și pe noi înșine? Mi-am dat seama, deodată, că și eu voi ține același mic discurs, peste numai câteva ceasuri, dar însoțit de probe, și nu în fața unei chelnerițe fascinate de mirajul unei plimbări cu iahtul... Întrebarea rămânea însă – ce l-a împins pe Jong cel atât de retras, grijuliu și intransigent, să dea în vileag ceea ce, puteam jura până adineauri, n-ar fi mărturisit nici pe lumea cealaltă?

– Dar câmpul nostru fiind mare cât tot universul, miriadele lui de perturbări și răspunsuri, produse în fiecare clipă, se risipesc la întâmplare, în alte spații și alt timp decât au avut loc evenimentele propriu-zise. Cam așa cum e hula pe mare – valuri înalte cât casa, în stare să te răstoarne și să te înece, cu toate că nicăieri nu bate un strop de vânt iar cerul de deasupra ta e senin. Însă de cealaltă parte a întinderii de apă a fost o furtună cumplită, și uite, valurile au străbătut întreagă mare și vin să se spargă la țărmurile de aici.

La urma urmei, poate o toană. Nevoia de a-ți ușura sufletul de un secret prea apăsător – ajunge să-i dai glas și, de parcă ai luat o doctorie miraculoasă, de acum înainte poți să dormi ca un prunc. Mii de psihanaliști trăiesc în toată lumea ca belferii de pe urma acestei bizare slăbiciuni, întinzând cucoane bine pe divane moi și umflându-le banii, cu mai puțin efort și în mod, oricum, mai onorabil decât divizii întregi de gigolo de lux. Nu va fi însă și cazul meu; vreau să zic, în vederea altei cure mă voi preschimba în spoveditor; dar fiecare cu afacerea lui!

Fata a scos din frapieră sticla cu vin și a înfășurat-o în șervet cu îndemânarea unei infirmiere de la maternitatea *high-life*-lui. A scos dopul fără nici un efort și cu mișcări elegante, a turnat lichidul spumos de culoarea ambrei în paharele înalte.

– Se ridică, în continuare, următoarea problemă, a murmurat glasul ademenitor al lui Jong. Dacă substanța, energia și

informația se pot preface, reversibil, unele în altele, comunicând de la noi spre câmp – atunci când îl perturbă – trebuie să constituie un lanț de legătură și în sens invers. Cu alte cuvinte, alcătuind o tipică reacție în buclă închisă, cu dublă interacțiune, ceea ce în cibernetică se cheamă feed-back. Un mod de manifestare specific sistemelor de orice fel. Proprietatea, aș îndrăzni să afirm, dintre toate cea mai caracteristică aceea care le asigură autoreglarea, așadar supraviețuirea. Bun! Și acuma vine întrebarea principală: oare sistemele lumii minerale și organice de pe Pământ, de la circuitul apei în natură, la automobil și frigider, la calculatoare, la plante, animale și om n-ar putea primi, prin feed-back, de la câmpul fundamental, resurse care să le asigure funcționarea la nesfârșit? Va să zică, presupunând că disfuncțiile și mai cu seamă pieirea sistemelor din jurul nostru se repercutează corespunzător în câmpul de forțe fundamental, este posibil ca, prin propria autoreglare, acesta din urmă să intervină, reglând și subsistemele aflate la noi? Prelungindu-le viața la scara temporală a întregului univers?

Fata a jonglat, câteva clipe, cu gresia și cuțitul, făcându-le să sclipească provocator în lumina discretă, după care a scos din tavă friptura bine rumenită, a întins-o ca la carte pe tăietorul de lemn de nuc și a început să o tranșeze cu mișcări lente, aproape lascive, apăsând lama numai atât cât era necesar, ca să nu risipească mustul aromitor. O scenă suprarealistă; anticipând revenirea protagoniștilor la cel mai brutal realism, în clipa aducerii notei de plată. Furculița cu doi dinți și mâner de corn s-a ridicat și a coborât scurt în farfuria dinainte încălzită. Prestidigitație, cu ochii încremeniți la vorbitor – ispită intangibilă și de neînțeles.

– E cu putință! a susurat, ca pe o dulce promisiune, vorbitorul. Dacă vom construi un aparat care să oblige câmpul să-și descarce reacțiile de răspuns direct în spațiul-timp de unde i-a venit perturbarea. Să facem oceanul să se frământe strict în perimetrul furtunii. Aș numi un asemenea aparat Sisyf.

– Era un zeu! a cutezat vestala să rostească o primă invocație către altarul pe care îl slujise până atunci în tăcere.

– Oricum, ar avea șanse să devină! a concedat Jong. Sisyf, adică Sifting of Systems Fidelity, control al fidelității în funcționarea sistemelor. Cu rază de acțiune variabilă, după necesități.

– Le doresc domnilor poftă bună! Le mulțumesc domnilor pentru conversație. Le urez domnilor cea mai prielnică dispoziție.

– Nu sunteți curioasă să aflați urmarea și sfârșitul?

– Rămân la dispoziția domnilor după ce vor fi servit masa.

N-a ostenit să tot rămână într-o singură parte, nu s-a plictisit să privească în același punct, cu o fixitate, hipnotică, asemeni arbitrilor de tușă la tenis. Dar, de bună seamă, în acest timp plutea la mare înălțime, convingându-se, biata, că s-a împiedicat de un veritabil amor. Recapitulând paginile care fac vânzarea revistelor pentru coafeze, cu istorisiri strălucitoare despre căsătorii între prinți și dansatoare de la Crazy Horse. Mă plictiseam de moarte.

– Nimeni nu vrea să cunoască urmarea și sfârșitul! a constatat vechiul meu prieten. Toți cred că s-au născut înțelepți.

Și atunci, pe nepusă masă, înflăcărarea care îl stăpânise de după zdrobirea de clopotniță s-a destrămat ca un fum. Frenezie sau doar o scurtă sete de glorie, o slăbiciune din pricina căreia ar fi trebuit să-l simt apropiat dar care, de fapt, m-a făcut să-l disprețuiesc și mai mult. Păi nu? Sub masca lui de băiat cu principii nu se ascundea tot un orgolios și un refulat, pe deasupra lipsit și de curajul de a-și înfrunta soarta – cu orice risc?

– În sănătatea ta, bătrâne! a întins peste masă paharul. Și pentru gloria chestiei ăleia ascunse în mașină, fie-i țărâna ușoară! Spune-mi că a meritat să ne sacrificăm pentru ea jumătate de viață.

– Nu te mai recunosc în seara asta! i-am replicat. Tu, cel mereu egal cu sine însuși...

– Uiți că nu mai suntem aceiași de acum patru ceasuri? Că abia am coborât din stele? Informație, energie și substanțe pure, transmise prin Sisyf direct din sursă? Din matricea născătoare,

în veci, a celor văzute și nevăzute și din urna îngropând, mereu, toate morțile cosmosului întreg?... Uite, am intrat în priză ca un nătărău!

Vorbe mari, voce plină de oboseală.

– Cu atât mai bine, l-am îmboldit. Ce impresie ți-a făcut pământul?

– Detestabilă, dragul meu! Să fi știut, nu se făcea să vin. Dar așteaptă, ai să te convingi.

Nu s-a atins de mâncare. A golit jumătate de pahar, evitând să-mi întâlnească privirile. Poate îi părea rău, într-adevăr, pentru aparat. Că îl construisem, că avea să-l piardă, că lumea era atât de puțin potrivită pentru el. Un punct de vedere, în sfârșit. Așteptam să treacă timpul, ca un spectator la o piesă plicticoasă, care însă nu poate ieși din sală, ca să nu-și compromită reputația de iubitor al culturii. Într-un colț, lângă mesele de serviciu, fracul tabac încremenise în poza grațioasă a păstorițelor din clasicismul francez. Ceea ce, totuși, nu m-a împiedicat să dau gata porția mea de friptură și de Madera, în perspectiva agitației previzibile din noaptea și ziua următoare, dacă toate calculele aveau să se confirme.

Lucrurile au început să se precipite ca puse în mișcare de un mecanism propriu, aproape fără ca eu să fi observat. Jong s-a întors către păstoriță, cu un zâmbet ce părea mai degrabă trist, mișcându-și buzele în tăcere: „plata, vă rog!". Apoi a dus mâna la buzunar, în căutarea bancnotei. L-am urmărit cu coada ochiului, nu din cinism, nici ca să-mi pregătesc intrarea la cezura potrivită, ci numai ca să-mi iau rămas bun. Era, orice s-ar zice, un geniu, pentru ale cărui descoperiri – formulele și teoria structurală a câmpului fundamental, piatră filozofală după care aveau să mai alerge mult și bine fizicienii mistici ai veacului nostru – Nobelul putea fi socotit drept premiu de consolare. Și o vreme îndelungată fusesem prieteni, prieteni cu adevărat. Jumătate de viață poate. Iar dacă mă gândeam...

– Maurice! Banii...

– Ce?

– I-am pierdut.

– Vrei să spui...

M-a privit deodată în ochi dar făcusem nenumărate repetiții la oglindă, i-am suportat privirea.

– Deie Domnul să fi căzut în mașină. Dar dacă s-au distrus în accident, ori au ars... Ce facem? Plecăm în ciorapi acasă?

– Taci! Mă duc să văd. Ține-ți firea!

Cei zece taleri mi-au ajuns exact cât să plătesc un taxi până la aeroport. Inclusiv îndelungata staționare într-un ambuteiaj, la traversarea orașului. Dar acum nu mă mai grăbeam. Am zărit de departe avionul – Komex 09, varianta bimotor, una dintre cele mai bune mașini ce s-au construit vreodată. Era tras pe platoul de așteptare. După greutatea care apăsa pneurile, se vedea că oamenii mei îl încărcaseră cu tot ce trebuie pentru o lungă cursă solitară, inclusiv armele și mijloacele de supraviețuire în caz de accident. Ha! Singura parte din averea pupililor mei multimilionari pe care nu o oferisem garanție a împrumuturilor de la bancă. Pornind în căutarea unui cumpărător, mai ales pentru o marfă ca aceea oferită de mine, nici un fel de prevedere nu e de prisos, așa-i?

Cu Sisyf ascuns sub pulpana hainei, am urcat scărița îngustă. Reprezentantul meu era la post.

– Totul în ordine, Gill? am întrebat, de formă.

– Așa cum ați poruncit, domnule Maurice. Proviziile...

– Bine, bine! Vreau să decolez imediat.

– Călătorie plăcută, domnule Maurice!

A sărit jos în grabă, a ridicat degetul mare într-o clasică urare de succes și s-a piredut înspre clădirea aeroportului. Am privit la ceas. Întârziasem cu aproape o oră față de termenul limită propus pentru decolare. În fine, nu mai conta. L-am pus pe Sisyf în buzunarul de piele din spatele scaunului pentru pilot.

Păzește-mă bine, băiete! i-am ordonat. Dacă ești un par-

tener serios, trebuie să faci inutilă toată încărcătura avionului ăsta. Și să mă ajuți să zbor fără escală o sută de ani, dacă așa ar trebui. Acum să te văd cât te țin curelele!

Vremea era minunată, Komex-ul plutea lin, fără căderi prin nu știu ce goluri de aer. Nici traversarea munților, vreme de două ceasuri, nu l-a clintit de pe traiectorie – de parcă m-aș fi aflat pe un platou de filmare, într-o machetă de avion, și peisajele mi se derulau pe la ferestre prin retroproiecție.

– Ești grozav! m-am pornit să vorbesc de unul singur. Ca și ideea celui care te-a construit. Formidabil, nu? Să urmărești, prin lentila de câmp fundamental închisă în tine, curba funcționării sistemelor aflate în preajmă. Pe o rază de zece, de o sută, o mie de metri cubi. Un milion, un miliard de metri cubi. Și, în momentul când curba a devenit neregulată, să aduci o rază din marele, omniprezentul câmp identic, tartorul bătrân, o rază care se preschimbă în celule vii, pline de sănătate, după tiparul exact al celor care nu mai sunt. Sau în piese de motor uzate. Sau în benzină, dacă tocmai lipsa ei face motorul să moară, fără știrea și fără voia omului de la volan. Om, alături de care mașina alcătuiește încă un sistem, de alt tip, afurisit de propriu, independent de celelalte structuri...

Depășisem munții, mă aflam deasupra oceanului. Cerul era atât de curat, încât mi se părea că pot zări până și stelele de dincolo de orizont. Dar, fiindcă zburam spre est și la mare înălțime, pe orizont începea să se profileze o dungă luminescentă: răsăritul.

– Așadar un leac nesfârșit pentru mai toate necazurile noastre, băiete! Asta ești dumneata, așa te-am și croit. Și-atunci i-a spune, merita să-ți găsești sfârșitul într-un puț de sondă abandonată, pe motivul că omenirea nu-i încă pregătită să se slujească de tine? La dracu, ce copilărie! Trebuie să te cheme Jong de Witt ca să inventezi nerozii de-astea și să le mai și iei în serios! Adică eu, constructorul tău, să înfund pușcăria, pentru deturnare de fonduri!... Când aș merita o recompensă de miliar-

de, chiar numai pentru că te-am fabricat cu mijloace artizanale, la îndemâna oricărui ingineraș mai răsărit. Asta înseamnă geniu, să știi! În cel mai adânc sens al cuvântului. Și ce nerod își închipuie că un geniu în materie de inventică poate fi ageamiu în materie de afaceri? Nu, Sisyful meu drag! Sunt destul de realizat ca să mă doară în cot de așa-zisele scrupule ale fraierilor întâlniți pe fiecare metru pătrat de pământ...

Se luminase de mult, brațul de ocean rămăsese în urmă, survolam fâșia de vegetație pipernicită și săracă de pe coastă, împuținată de vecinătatea cu deșertul. Monologul meu, inutil ca tot ce mă lega de lucrurile lăsate în urmă, alternase cu lungi pauze în care moțăiam, lăsându-mă în grija pilotului automat.

La apariția celor dintâi dune m-a cuprins foamea. Am trecut în salonul destinat pasagerilor, unde mă aștepta un frigider burdușit. Am continuat să vorbesc, cu gura plină și întărindu-mi glasul, ca și cum Sisyf ar fi trebuit să mă audă.

– Cunosc eu pe unii, o coaliție de state pline de parale și care tocmai au pierdut un război. Va fi o lovitură, ce spui, când or să-ți vadă isprăvile. *Mamma mia!* Alături de unul ca tine, poți ține în șah tot Pământul!... Cu numai un tanc, un tun și un avion. Eventual și un vas dotat cu o simplă mitralieră. Înțelegi cum zic!

Și chiar atunci motoarele au fost cuprinse de un acces de gripă, întrecându-se care mai de care să strănute și să tușească iar splendidul Komex, plin de rușine și de sfială, și-a lăsat brusc nasul în jos. Nu mi-am putut stăpâni o tresărire de spaimă – involuntară, desigur, deci cu neputință de controlat. O prostie, m-am gândit, străduindu-mă să mă liniștesc. Sisyf e cu mine, câteva secunde și gata, totul are să reintre în normal. Dar pașii m-au purtat fără voie în cabina de pilotaj, privirile mi-au fugit la cadrane. Pierdeam înălțime în draci, avionul se lansase în picaj și se pregătea să...

– Sisyf! am urlat ca un bezmetic. Ce glumă-i asta? Ai înnebunit?

Motoarele, funcționând cu întreruperi, mă împingeau în gol

și scuturau violent aparatul care trosnea neputincios, gata să se rupă în bucăți. N-am mai pierdut vremea. Am sărit în scaunul care m-a prins automat în centuri – peste șolduri și peste piept – și am început să mă bat cu avionul. Din fericire, după ce am tăiat motoarele, începutul de vrie a dispărut, și atunci, căutând să păstrez cât mai mult bruma de înălțime ce-mi rămăsese, am căutat un loc de aterizare... Ușor de zis un loc. Dar unde?

Aterizare! În marea de pustietate care îmi rânjea din mii de dune, înșirate ca dinții unui rechin, până dincolo de orizont! Înjuram ca un apucat, îmi sfârtecam buzele cu mușcături sălbatice, plângeam de prea multă ură la adresa întregii lumi. Sisyf era mort, un fier mort de când Pământul, nici nu funcționase vreodată, visasem numai că am avut o invenție epocală, visasem, și iată, mă trezeam...

Când un fulger de luciditate mi-a semnalat fâșia îngustă și netedă de nisip, puțin mai la dreapta, dar pe direcția mea de prăbușire, m-am pomenit că, acționând de capul lor, mâinile și îndreptaseră într-acolo viitoarea epavă. M-am reținut în ultimul moment să scot trenul de aterizare – asta chiar că ar fi fost sinucidere. Apoi am auzit un potop de scârțâituri și pocnete, și un kilometru de pânză tare s-a sfâșiat, de-a lungul, în timpanele mele, și toate oasele mi s-au arcuit bezmetice, hotărâte să se preschimbe în cercuri, și...

Aterizasem.

Am privit cu teamă prin hublouri. O aripă, înfundată pe sfert în nisip, răsucise aparatul în loc și-i apăsase botul în jos, ridicându-i coada la 45 de grade. Asta se vedea pe dinafară. Ce era înăuntru nici Dumnezeu n-ar fi știut, probabil. Oricum, câteva amănunte săreau în ochi: radioemițătorul smuls din suporturi și sfărâmat printre cadranele bordului, acele înțepenite și luminile stinse, scaunul pilotului cu baza pe jumătate îndoită și ruptă. Altfel spus, nici o speranță de lansare a unui SOS și cu atât mai puțin de reluare a zborului. (Exista pe-acolo un nebun care să spere, într-o clipă demențială, că zborul ar putea fi re-

luat? Sau că, în fine, Sisyf s-a trezit din leșinul lui inexplicabil și va repune, printr-un tur de iluzionism, avionul în stare de funcțiune perpetuă?)

Mi-am dezlegat chingile care mă țintuiseră de scaun.

Și atunci l-am văzut. Pe aripa înnisipată, stând pe vine și scărpinându-se în cap, cu mutra cea mai amărâtă din lume.

– Ghinionul naibii! mi-a aruncat, scuipând mărunt într-o parte, de parcă un pumn de nisip i-ar fi fost vârât, cu de-a sila, în gură. Sisyf ăsta e bun de făcut frecții la un picior de lemn... Ghinionul naibii! Să ne lase tocmai când ne era lumea mai dragă!

Mi-am tras o palmă care a răsunat în cabină ca un foc de pistol. Dar Jong n-a dispărut, n-a dispărut și pace.

– Și, bag de seamă, și radioul s-a dus pe copcă. Afurisit ghinion! O să ai de furcă pe-aici, nu glumă!

Am coborât încetișor pe podeaua înclinată, m-am apropiat hotește de ferestruica de securit, am șters-o de mai multe ori... Nici gând ca Jong să dispară. În clipa aceea mi-am dat seama că, într-adevăr, nu aveam halucinații. O slăbiciune, poate de înțeles, m-a prăvălit la podea; cu tâmplele în mâini, renunțând aprioric la orice împotrivire, am așteptat să mă ucidă ca pe un câine. O meritasem.

– Singurul noroc e că ai o mână de maestru! și-a continuat el sporovăiala. Și un sânge rece pe măsură. Eram convins că mă voi zdrobi la aterizare, laolaltă cu tot compartimentul de bagaje. Dar de unde, ai pus hodoroaga atât de lin pe nisip, că abia de i s-a înfundat niței tăblăria. Ei, dar vorbă lungă, sărăcie! Ajută-mă să punem husele pe motoare... Tu n-auzi?

A apărut în ușa cabinei, târând o husă portocalie, din plastic.

– Ce-ai rămas așa? Te simți rău?

– La... Chm! La ce-ai nevoie de huse? am izbutit să bâigui.

– Bravo! m-a luat el în răspăr. Ce, te-ai prostit? Nu ți-e destul cât nisip a ajuns în turbine? Ori vrei să-ți petreci bătrânețile pe-aici? Hai, că după asta luăm ceva de-ale gurii și pânâ

la noapte îi tragem un pui de somn. Ziua n-o să fie rost de trebăluială. Nu simți? Arde, nu alta! Și, cu hardughia noastră în ruină, slabe speranțe s-o peticim pe fugă...

M-am ridicat, în tăcere. Să-l contrazic, să-i dau dreptate – devenise prea mult. Am pus mâna pe husă, cu senzația că mă sufoc.

Până la urmă am înțeles, din aluzii și relatări disparate, că fugise cu Fordul la aeroport, luându-mi-o înainte câtă vreme taxiul fusese blocat în ambuteiaj. După ce, cum era de așteptat, o convinsese pe chelneriță să-i facă cinstea de a-i îngădui să suporte ea consumația! Ajuns la avion, se pitise printre bagaje, încântat de ideea că mă va ajuta să scap de închisoare.

Mi-a mai dat de înțeles că e de acord să ne pierdem urma amândoi, sub o altă identitate, eventual înscenând un accident. Radicală schimbare de atitudine, după înverșunarea cu care-mi ceruse, până ieri seara, să-mi asum consecințele deturnării de fonduri!...Și, totodată, nici un cuvânt despre figura pe care i-o făcusem, abandonându-l. Iar dorința de a scăpa, cu orice preț, din capcana deșertului... Nu trebuia să fi absolvit filozofia ca să înțelegi că dorește doar să se răzbune.

L-am vegheat dormind, senin și împăcat cu sine ca un copil. Aparent lipsit de orice bănuială și supărare, mai presus de bine și de rău. M-aș fi putut descotorosi de el chiar atunci, dar asta ar fi însemnat să-mi semnez propria sentință la moarte – singur în pustiu nu mai aveam nici o șansă.

Am ieșit, din când în când, să privesc cerul sticlos al cărui albastru părea topit pentru totdeauna, lăsând în neant numai zdrențe albicioase, inerte. Nici cea mai slabă adiere nu se încumeta să rătăcească pe deasupra nisipurilor pârjolite de văpaia orbitoare a soarelui. Cât despre trecerea vreunui avion sau a unei romantice caravane beduine, nici poveste! M-am închis, în cele din urmă, în salonul al doilea pentru pasageri și am încercat să nu mă mai gândesc la nimic.

M-a dezmeticit o hurducătură neașteptată, însoțită de un

scârțâit infernal, în același timp cu aprinderea plafonierelor. Am dat buzna în postul de comandă. Cadranele reveniseră la viață, iar Jong, aplecat deasupra bordului, citea concentrat plăcuța de identificare a unor manete.

– Ce faci? l-am întrebat, cu sufletul la gură.

– Mă uitam aici, mi-a răspuns. E comanda trenului de aterizare, dacă înțeleg bine. Am încercat s-o cuplez, ai simțit? Roțile sunt gata să iasă.

– Și lumina, tot tu...?

– O întrerupere de circuit, nimic altceva. Formidabil, domnule, din ce prostie apare câte o pană! Acumulatorii sunt întregi, am convingerea că și motoarele!

Licărirea de speranță mi s-a dus mai repede decât apăruse.

– Și?... La ce bun? Trenul se va afunda în nisip încă înainte de a fi ieșit ca lumea din lăcașuri.

Jong a cules de sub scaune o vergea de oțel lungă de vreun metru și groasă ca pe deget. Nu mi-a vârât-o în burtă, așa cum, o clipă, mă și așteptasem, ci mi-a poruncit, cu un gest, să o iau.

– Încearcă s-o înfigi ceva mai mult de un centimetru oriunde pe platoul ăsta dintre dune. Iar dacă ai să reușești, ia pick-hammer-ul din magazie și continuă cu ajutorul lui.

Am sărit afară ca un nebun, mai-mai să-mi frâng gâtul. Sub Komex-ul eșuat pe pântece se întindea, pe o lățime de cincizeci de metri și o lungime de aproape două mii, un pat de granit nivelat parcă de un buldozer condus prin calculator.

Când m-am întors la avion, am fost gata, timp de câteva clipe, să îngenunchez în fața lui Jong pentru a-l implora să mă ierte. Câteva clipe care-au trecut.

Mai avem doar o operație, m-a întâmpinat el. Să degajăm urlpa prizonieră a nisipului, după care putem ridica mașina pe roți și-ți dau voie să probezi motoarele.

Firește! m-am grăbit să-l aprob. Există pe undeva o lopată.

Fii serios! mi-a domolit el avântul. Există o soluție mai bună: cele trei butelii cu aer comprimat din barca gonflabilă de

salvare. Ajută-mă să le transport pe aripă. Mai departe e treaba mea. Tu verifică instalațiile, câte au mai rămas întregi, să nu ne trezim cu vreun necaz la decolare.

În revărsatul zorilor, cu motoarele torcând ca doi pisoiași la gura sobei, avionul parcurgea încetișor, pista providențială – eu cu mâna la comenzi și Jong pășind afară, pe lângă roți, pentru o probă absolut necesară, zicea el, a rezistenței întregului traseu.

Era vorba să fac, pentru mai multă siguranță, două tururi, un dus și un întors, cu rotiri în loc la capete. Naivul! Cred că s-a trezit la realitate abia în clipa când, o dată revenit după primul tur, am forțat brusc cele două motoare. Suflul formidabil a stârnit dincolo de ampenaj un uragan de nisip, înalt de zeci de metri, și înainte ca tromba să se transforme într-un tobogan, invadând iarăși pista, am lăsat frânele. Aparatul a sărit înainte ca o lăcustă gigantică, a rulat incredibil de scurt și s-a năpustit către cer, chiuind parcă de bucurie din palele frenetice ale turboreactoarelor...

Nu mi-am pierdut timpul să virez ca să văd dacă Jong a rămas cel puțin întreg. Sperasem, pentru el, să fi fost spulberat de jetul de aer ori îngropat sub noile dune. Așa era cinstit din partea destinului, dacă e adevărat că drepții își află răsplata în cer. Cât despre mine, am preferat să mă îndrept spre soare-răsare, străbătând în sens invers drumul pe care venisem.

Da...

Îndemnat de prudență, lăsasem trenul de aterizare deschis. Dar nu mi-a fost de nici un folos când a intervenit cel de-al doilea blocaj al motoarelor. Cu toate că sub Komex se găsea acum litoralul pustiu, din neglijența naturii mai apăruse și o nesfârșită faleză, netedă ca-n palmă, lată și bătătorită de valuri. Dar până și pentru o mașină de mare clasă a doua aterizare forțată devine prea mult. Poate că și pentru un pilot cu experiență.

Avionul s-a frânt dinapoia aripilor, ca o surcică peste care

ar fi trecut roțile unui tren. Kerosenul s-a aprins pe loc, semănând plaja cu o fastuoasă trenă de flăcări, pe când jumătatea din față a aparatului continua să alerge bezmetică, în zigzag, pe trenul de aterizare ale cărui componente scăpaseră de sub control...

Deocamdată încă înaintea focului. Dar când s-a zdrobit de pâlcul de palmieri răsărit în cale, pârjolul a ajuns-o într-o clipită. Picioarele, fracturate de la genunchi, nu mi-au îngăduit să mă despart de scaun. Și chiar de-aș fi făcut-o, ce folos? Ieșirile se deschideau numai deasupra zidului de flăcări.

Și-atunci a apărut din nou. S-a repezit, prin ușa spânzurată într-o țâțână, să-mi desfacă toate chingile, strigându-mi poruncitor:

– Ajută-mă, pentru Dumnezeu! Crezi că-i un loc nimerit unde să stai ca într-un columbar?

Numai că, de data asta, înțelesesem.

Avea să mă scoată, pe brațe, până la o șosea ivită ca prin miracol. Să mă așeze apoi acolo, într-un refugiu, pornind să caute o mașină. Iar la scurt timp, din sens opus avea să apară tocmai o ambulanță. Îmbarcându-mă fără să-mi ceară nici un act de identitate. Și cei trei doctori de la bordul ambulanței – *întâmplător* niște mari specialiști în ortopedie – având toate instrumentele necesare, îmi vor așeza oasele cum e mai bine și mă vor pune în ghips. Dacă fac pe prostul și plec de unul singur cu ei, ambulanța va suferi un accident, de pe urma căruia voi ajunge, probabil, în mare. Iar atunci va ieși dintre valuri tot el, Jong. Motivând că tocmai venise cu mașina găsită să mă transporte... La timp ca să gonească după noi și să asiste la accidentarea ambulanței. Și pentru a patra oară mă va salva. După care va pica la țanc un vas de pescari. Jong va porni înot să-mi aducă medicamentele... Așa că... eram singur când mi s-a aruncat un colac de plută. Ce mai, m-am trezit pe punte cu gâtul unei sticluțe de coniac în gură... Ce folos! Vasul acela va suferi un naufragiu...

Fiindcă și prietenia este în realitate un sistem, la funcționarea căruia Sisyf veghează cu toată vigilența.

Un sistem cu evidente conexiuni inverse, unindu-i pe cei doi sau treizeci și doi de parteneri. Dar în același timp nu obiect material, ci noțiune abstractă. Pentru a-l menține intact, nu folosesc la nimic informația, energia și substanța înțelese în sens fizic. Vinovatul de crearea disfuncțiilor trebuie prin alte mijloace constrâns să revină în front. Amenințându-l cu eliminarea. Dar de fapt păstrându-l cu toată grija, fiindcă existența lui, viu și nevătămat, condiționează sistemul.

Un cerc rostogolindu-se la nesfârșit?

O capcană închisă asupra ei însăși?

Transpirații reci mi-au scăldat tâmplele, în ciuda caniculei de iad. Simțisem o aripă mai presus de fire răscolind aerul și pe mine de-a valma... Omul poate scăpa din cerc. Poate sparge capcana. Fiindcă el, singurul, dispune de judecată și de libertatea de a alege. Roata veșnică a ingratitudinii și a urii sau ieșirea în largul dragostei către mântuire. Iar dacă-i așa, atunci ceea ce fizica și matematica noastră numesc justificat *câmpul fundamental* nu e mult, mult mai mult decât un conglomerat de forțe înghesuite sub același numitor?

Am împins într-o parte brațele lui Jong, care se aplecase să mă ridice din scaun. M-am sucit într-o rână și, cu degetele tremurătoare, am bâjbâit, în buzunarul de după spătar, să găsesc o țeavă metalică închisă la capete, netedă și neagră.

– Ce cauți? întrebă bunul meu prieten, în chiar clipa când focul se bulucise în cabină, acoperindu-ne, fluturând în jurul nostru cu faldurile lui fierbinți, sângerii.

– Dacă se mai poate, i-am strigat, să fim înapoi..., aseară. Am să-ți spun... trebuie...

Și chelnerița a întins nota de plată, bine ascunsă pe platoul acoperit cu șervețel de damasc. Orchestra tocmai făcea o pauză, perechile reveneau la locurile lor.

– Domnii n-au servit cafeaua.

Jong mi-a zâmbit, ridicând complice din umeri. Lacrimile mi-au împăienjenit ochii – numai rușine, nici măcar căință; și atunci am priceput din nou. Tâlcul poveștii despre Einstein, despre feedback și câmpul gravitațional pe care i-o înșirase fracului de culoare tabac, nu ca să se refuleze. Nu din orgoliu. Ci, pur și simplu, ca să mă prevină. Intuind că o să-l trădez. Să mă prevină, să mă scutească de înțelegerea prin suferință. Căderea în cerc. Unde se putea, de ce nu? să rămân la infinit prizonier.

– Nu mai avem vreme, domnișoară!

A vârât mâna în buzunarul hainei, căutând bancnota. A scotocit și prin celălalt buzunar, cu o abia sesizabilă undă de îngrijorare.

O lume în compania lui Sisyf? Fără să mai putem abandona copiii pe treptele bisericilor? Fără să ne mai lăsăm părinții bătrâni la voia întâmplării? Nici femeile pe care le-am batjocorit, nici iubiții în pragul deznădejdii? Și să nu ne mai furăm niciodată? Să nu ne mai ucidem? Să nu ne mai concepem viața decât împărțind și ultima cămașă cu dușmanii?... Pe Dumnezeul meu, sunt din ce în ce mai convins că omenirea nu-i pregătită să ne primească invenția!

– Maurice...

În ochi i se citea disperarea.

– Poftim, dragul meu?

– Maurice, cei zece taleri! Bancnota... N-o mai am.

– Și numai pentru atâta te sperii?... Poftim! Îți scăpase din buzunar. Știi, la biserică.

De fapt, cine este domnul Jong de Witt?

Ovidiu Bufnilă

LEGIUNEA DIAVOLULUI

Cum am făcut ochișori, m-a trăsnit o duhoare cumplită.

În juru' meu era o gașcă-ntreagă.

Unu' nu mișca. Rânjeau la mine. Se holbau. N-aveau nici nas, n-aveau nici buze. Prin găvanele lor alburii se cățărau păianjeni borțoși. Își țeseau pânzele cu migală. Le pocnea curuțu' de-atâta ațăraie ca de chihlimbar.

M-am săltat în capu' oaselor. Am răcnit:

– Care dai un tabacioc?

Morții dracului! Nici nu s-au sinchisit de mine. Făceau pe nebunii. Se tot borțoșau după o rază rânced de soare. Aia se tot arunca orbește-n beznă. Săraca!

Un mort s-a năruit. L-a doborât curentu' de putred ce era. Scăfârlia, boaf, s-a desprins de trup. S-a rostogolit încoace și încolo strivind sub ea când o ureche, când cealaltă. Pot să jur, a sughițat hârca!

Da', cine eram? Păi de unde să știu? Mă durea țestovanu'. Eram amețit. Creierașu-mi plutea în ceață. Se hârșâia de oasele căpățânii mele.

Bine-mi mai stătea!

Eram la ananghie. Mi se umflaseră genunchii. Îmi ardeau obrăjorii. Îmi scârțâiau încheieturile. Aveam ace de gheață-n lăboi. Prin burdihanu' meu țopăia o bulă veche de aer. Mama ei!

Am urlat ca un apucat:

– Aaaaaaa!

Ca un broscoi m-am umflat. Să-mi sară-n aer bojocii. Să-mi crape inimioara. Să mă fac mii de fărâme. Să se ducă dracu' celulele mele. Fir'ar ele de strengărițe! Le simțeam eu, nu mă puteau înșela. Stăteau la taclale cu multe alte celule din Univers, niște mahalagioaice, să mor dacă mint!

– Aaaaaaa!

Chiteam c-o să m-audă careva. Gândeam c-o să coboare cineva în haznaua aia. C-o să vină lumea buluc. C-or să mă îmbrățișeze, c-au să mă pupe. Să mă drăgălească plini de duioșie. C-or să-și strige unii altora plini de bucurie:

– Minune! A-nviat mortu'!

Da' de unde?

Nici țipenie. Zăcea peste mine o tăcere ca de plumb. O negreală unsuroasă mi se scurgea pe fățălie.

Morții tăceau chitic. Parcă-i cunoșteam pe vreo doi. P'ăla chel, cu gâtu' tăiat. P'aia spălăcită, c-o spangă înfiptă drept în inimă. Li se uscase sângele pe haine. Și puteau strașnic!

Păi, cin' să vină?

Am împins capacu' coșciugului. M-am întins. Mi-au troznit ciolanele. M-a luat cu frig. Am țopăit de colo, colo. Cât pe-aci să strivesc sub talpă brațu' descărnat al unui cadavru.

Am tras o ocheadă-n jur.

În fundu' haznalei se ghicea o trăsură hodorogită. Sus, pe zidurile mucegăite, atârnau armuri ruginite. Era și-un blazon. Un leu țintuia-n gheare un balaur. Pocitania trăgea să moară. Scotea flăcări printre fălci. I se zbătea coada însângerată.

Am dat de-o scară. Era să-mi rup gâtușoru' pe treptele-i alunecoase. Să-mi frâng spinarea. Să mă ologesc dracu'.

Plutea un abur în urma mea. Prinsese niște voci. Hohoteau, chițcăiau, bombăneau. Gata, gata să mă bage-n sperieți. Vocile morțișorilor erau!

Am tras cu urechea. Nici o mișcare.

Cum mă tot moșmondeam să urnesc ușoiu' greu, de bronz, m-am trezit cu nasu-ntr-o oglindă de Burgundia. Luciu' ei trăgea la aghioase sub un strat gros de funingine. L-am șters. M-am privit curios. Mi-am rânjit. Mi-am zis:

– Cine-mi ești, nenișorule?

Uite-așa mă zgâiam la fățălia mea. Ca un prostovan!

M-am opintit. Ușoiu' s-a izbit de perete. M-am dus de-a dura.

Să-mi crape scăfârlia și alta nu. M-am pupat cu picioru' unei mese din lemn de nuc. Era plină masa de lumânări fumegânde, de găinaț de porumbei și de resturile puturoase ale unui ospăț.

Un șmecher zăcea prăbușit într-un jilț. Trufașă arătare.

Am răcnit la el:

– Care-mi ești?

– Ușurel, ușurel, mi-a zis șmecheru' zâmbind subțire. Credeam c-ai dat ortu' popii. Da', după câte văd, ești încă verde!

– Care-i șpilu'? am întrebat eu, șucărit rău de tot.

Era majordomu' castelului. Ăla uns cu toate alifiile. Intrase-n clenciuri cu stăpânii lui. Îi șugușase pe toți. În hazna putrezeau săracii!

– Da' eu? am șuierat bâțâindu-mă.

– Păi, să-ți zic! a rânjit majordomu' trăgându-și mucii.

– Sunt numai ochi și urechi, am mormăit trăgând cu ochișoru' la o panoplie plină de spângi și buzdugane.

Majordomu' și-a dres glăscioru'. Mi-a zis:

– Stăpânii mei te-au cumpărat săptămâna trecută din Beauburg. Aveai fățălia lui Bonaparte...

– Adică oi fi altu'?

– Îți merge mintea! Ha, ha, ha! s-a prostit majordomu'.

Tot mustăcea. I se urâse cu binele. O luase razna. Îi luceau straniu brațele de sticlă. Bâzâia ca un dinam Fulton.

– Te las cu bine! i-am strigat. O șterg spre Beauburg. Să pun lăboiu' pe ăia care mi-au făcut figura!

Majordomu' a râs cu poftă. Și-a răcâit o pleznitură din umăr. A bătut darabana printre cioburile de pe masă. A scos o archebuză de sub pulpana hainei. A țipat ca un apucat:

– N-o tai nicăieri! Ești mort-copt! Spune-ți rugăciunea!

Auzi, hahalera!

N-a apucat s-apese pe trăgaci. L-am descăpățânat c-o spangă. Hoitu' s-a prăbușit sub masă. S-a spart.

Spre Beauburg!

Odată ajuns, m-a supt o stradă tubulară. Ce mai comedie! Cum căscam gura la lume, s-a repezit unu' la mine. Avea pantaloni cu vipușcă argintie. Și-un chipiu fățos.

Omu' legii s-a stropșit la mine. Mi-a cerut indicativu'. Reflectoru' lui mi s-a băgat în sufletel. Mi-a desfăcut programu' genetic bucățică cu bucățică.

A răcnit la mine:

– Ești mort, gagiule! Așa zice fișieru' meu. Uite-aici, pe ecran. Te-au ucis în bătălia de la Bunna Sol. Asta-i pe Jupiter. Așa c-o să vii cu mine!

I-am băgat spanga-n gâtuț. Nici n-a suflat. I-am perforat scăfârlia și i-am scos unu' din cipuri. Apoi am așteptat un curent ascendent. M-am cărat. Într-un târziu m-am oprit nu departe de otelării. Steluțe de fontă pluteau prin văzduhu' vinețiu. Se zăreau limbile roșii ale flăcărilor lingând buza cuptoarelor. Aeru' era puturos.

Prin bălțile din jur foșcăiau batracieni cufuriți. L-am prins pe unu'. I-am spart timpanu'. I-am băgat cipu-n schemă. Să-i fiarbă creierașu'. Batracianu' a-nceput să horcăie. A belit ochișoru'. Unu' avea, pocitania. I-am șuierat la ureche:

– Tipule, fă un efort. Vreau să comunici cu Memoria din Beauburg. Ți-am livrat un cip ca lumea! De la forțele de ordine! Vreau să știu care-i mersu' cu mine!

Batracianu' mi-a făcut hatâru'.

Cine eram? Unu' din legiunea care luptase pe Jupiter. Generalu' Ib Hassan mă omorâse cu mâna lui. Că eram limbut. Că nu-i îndeplinisem ordinele. Cadavru' meu fusese cumpărat de firma „Tombeau & Comp.". Mă reeșapaseră și mă vânduseră ca nou. Cadavru de lux.

Mi-a fost de-ajuns.

P'ăia de la firmă i-am găsit într-un ceas. Își aveau birourile într-un uriaș tub gonflabil care plutea la o margine de Beauburg.

Directorii erau de pe Pluria. Scoteau aburi liliachii prin

trompele lor caraghioase. Aveau miere-n glas. De cum m-au văzut, s-au înroșit ca racii fierți.

Mi-au zis:

– Tre' să fiți Bazar... eroul de la Bunna Sol... generalul Ib Hassan v-a decorat post-mortem.. iar noi... ne-am gândit... să vă dăm o altă identitate... șocul e...

Cum o mai scăldau!

Asudaseră în fracurile lor. Tot bâjbâiau pe sub tăblia biroului lor căutându-și armele.

I-am despicat fix în două. N-a curs pic de sânge. Mama lor de matracuci!

Și-am pornit în căutarea legiunii. Erau încurcate potecile. Ib Hassan o ștersese de pe Jupiter. Nici ministerialii n-aveau habar pe unde-o fi. Funcționari de-un bănuț!

Am hoinărit prin găurile de vierme. Erau pline de boschetari. Ăia le știau pe toate. Erau de toate felurile. Și mecanici. Și electrici. Și organici. Toți niște băloși. Ticăloșii ticăloșilor. Văzuseră multe porcării la viața lor. Aveau câte-o cocoașă-n cârcă. Țineau stocate-n ele poveștile Universului. Mai scăpau câte-o vorbuliță ici, colo. Am încercat să-i trag de limbă. Da' băgase Ib Hassan spaima-n ei. Făceau pe mironosițele cu mine. Că n-au auzit, că n-au văzut cumva legiunea. Ehei, aveau relații. Cică-i proteja Patrula Timpului. Mai turnau pe câte cineva, boschetarii. Îl mai încondeiau pe câte unu'. Să-i fi văzut cum se cocoșeau! Îți arătau rănile pline de puroi. Îți povesteau câte-n Lună și-n stele. Erau rugina găurilor de vierme. Putregaiu' lor. Unii erau înaripați. Umblau după câte-o sămânță de vânt solar. Să li se aurească aripioarele. Să se fudulească. Alții se mocăiau pe șenile. Troncăneau de colo, colo. Vindeau, chipurile, elixiru' vieții. Ce pungași! M-am ținut de capu' lor. Doar, doar mi-or zice pe unde umbla Ib Hassan. Ce punea la cale generalu'. Mă știau boschetarii ca pe-un cal breaz. Țipau după mine împielițații! Bazar în sus, Bazar în jos! Ba le prindeam la loc șenila. Ba le coseam aripioara frântă de vreun turbion temporal. Chestii din

astea. Băgau fitile. Că legiunea o să treacă prin foc și sabie întreaga suflare de pe Pământ. Că Ib Hassan și-a vândut sufletu' Diavolului. Că are de gând să reformeze ființa umană. C-o să facă un experiment epocal. Pân' la urmă un boschetar cu șenile mi-a vândut pontu'. Mi-a zis că Silvena Moreno, sirena aia oacheșă din Beauburg, cunoștea drumu' până la Pește Orb. Iar peștele avea habar de planurile lu' Ib Hassan.

Într-o lună am năvălit în cârciuma lu' Jean Limbosu'. Acolo-și freca mândrețea de curuț sirena mea.

Cum m-au văzut, curveturile au început să urle înverșunate. Au aruncat cu solzi în mine. Niște țâțoase cu gura mare.

Jean Limbosu' s-a făcut stacojiu. Mă știa el bine. I s-a crăpat brațu' de cristal. A vrut să cheme poliția din Beauburg. I-am înțepat gâtleju' cu spanga. L-am cuminți. Mi-a întins o halbă de bere. Mi-a povestit că s-a îmbogățit la Bunna Sol. Că făcuse afaceri cu Ib Hassan. Mare pramatie, Jean! Te-ar fi vândut pentru un galben doar. Acu' tremura ca varga. I se zgârciseră genunchii.

Cum am întrebat de Silvena Moreno, cum a început să facă fețe, fețe. L-am înghiontit. L-am lăsat să facă un pas. Șmecher, Jean Limbosu'. Avea o carabină sub șorțu-i pătat de grăsime și de bere. S-a răsucit pe călcâie. Am fost mai iute ca el. L-am spintecat ca pe-un porc.

Acu' o fi oale și ulcele, mama lui de panglicar!

Silvena Moreno a venit după mine pe malu' oceanului. Se bucura nevoie-mare. Că ce puternic sunt. Că ce bărbat adevărat. I se umflaseră aripioarele de dorință. Mi-a șoptit că mă iubea de multă vreme. Că mă visa noaptea. Asta-i! Mă ducea cu zăhărelu'.

Am mușcat-o de țâțe. Cum ne mai bubuiau inimioarele!

Aburi purpurii pluteau pe deasupra valurilor. Răsărise Luna. În larg se auzeau balenele cântând. Niște păsăroi argintii tăiau văzduhu' căutând un sâmbure de furtună.

– Mă duci la Pește Orb? am întrebat-o pe Silvena Moreno spânzurând-o cu lăboiu' meu s-o ardă vântu' de la miază-noapte.

– Ești nebun de legat, Bazar! a țipat sirena zbătându-se și scuipându-mă. Numai la Ib Hassan ți-e gându'!

– La el, iubito! O să-i fac felu' așa să știi!

Am coborât în adâncuri.

Ca să trecem de Grota Lacrimilor i-am dat un galben unei băbătii ce păzea intrarea. Băbătia își tot împungea palmele c-un cuțitoi. Avea ea de ispășit un păcat.

M-a tras de-o parte. Mi-a șoptit:

– Ascultă la mine, soldățoiule, halește-o pe sirena asta. O să-ți intre-n câmpu' informațional puterea apei.

Silvena Moreno nici nu lua seama la noi. Se zbenguia în valuri. Îmi tot făcea semne vesele. Mă tot chema.

M-am dus. Dincolo de țărm se întindea Țara Gheților. O zi încheiată am înotat prin troiene. Ne-am cățărat pe vârfurile lunecoase și reci. Ne-au tăiat calea niște dinozauri de nea. Am sărit la ei învârtindu-mi spanga amenințător.

Silvena Moreno a râs de mine:

– Prostule, nu te văd! Nici nu te simt! Dac-ai fi om de zăpadă ai fi pierdut!

Spre dimineață am ajuns la marea-de-carton.

Plaja era plină de șmecheri. Umblau în pielea goală. Li se bălăngănea daravera. Erau mânjiți din cap și până-n picioare de vopsea. Tot mâzgăleau valurile.

Unu' s-a repezit la noi. A răcnit:

– Vă fac portretu' la minut!

N-am apucat să-i pozăm.

S-a stârnit furtuna. S-a rupt ceru'. Cartonu' s-a umflat.

Din adâncuri s-a ridicat Pește Orb. Ne-a aruncat în cap plase de alge. Ne-a împuns cu mustățile lui uriașe.

A zis hohotind:

– Curajoșilor! V-ați cărat hoitu' prin lumile nebune numa' ca să-mi dați bineț? Ha, ha, ha! Aș putea să vă vin de hac chiar acu'! 'nțeles, Bazar?

Ce să-i fi spus uriașului?

Amușina picturile trăzniților. Bombănea nemulțumit. I-a luat la refec pe șmecheri:

– O să vă las fără pachetu' de energie, orbeților! N-aveți pic de simț artistic! Unde-i plăcutu' amurg? Unde-s florile de câmp? C'um mă pot înviora mâzgălelile voastre? Asta ne-a fost înțelegerea când v-am cules din adâncuri după naufragiul corăbiilor voastre?

Și hap, hap. I-a înghițit pe vreo doi.

Nici nu mai suflam. Tăceam mâlc. Chiteam să-i fiu pe plac. Să-i intru în voie. Să-mi deslușească planu' lu' Ib Hassan.

I-am făcut un semn discret sirenei mele.

Silvena Moreno i-a cântat lu' Pește Orb. I-a mângâiat mustățile. I-a spus o grămadă de povești. I-a dansat din buric.

– Pe Ib Hassan îl vrei? s-a răstit peștele la mine.

– Pe el și pe legiunea lui! am strigat fără să clipesc.

– Jupiterienii l-au convertit pe Ib Hassan la religia lor. Acu' generalu' vrea să facă-n Beauburg un experiment epocal! Legiunea-i ține hangu'!

Am șters-o val-vârtej.

Cum urcam spre suprafață, l-am întâlnit pe Belbo, saxofonistu'. Stătea cocoțat pe catargu' unei epave. Păzea cele șapte ceruri. Tot sufla în saxofon. Când scotea un sunet ascuțit, cerurile se umpleau de galben și portocaliu. Când slobozea o notă gravă, văzduhu' devenea purpuriu.

L-am întrebat nerăbdător pe saxofonist:

– Care-i drumu' spre Beauburg?

Da' ce vă grăbiți așa? ne-a strigat Belbo frecându-se între pleoape. Hai să vă cânt un blues ca lumea!

– I-am luat urma lu' Ib Hassan! am răcnit eu pipăind cerurile cu vârfu' unghiei.

Aha.

Aiurea! Nici nu-i păsa saxofonistului. N-avea el nici un ploncl cu muritorii. Năucu'!

Ne-a cerut zece galbeni ca să ne dea drumu' prin ceru' care se deschidea spre Beauburg.

Cum am ajuns pe țărmu' oceanului, am prins-o pe sirenă de plete și i-am tăiat capu'. Am tranșat-o cu grijă. Felii, felii. Am perpelit-o la foc mic. Am înfulecat-o pe îndelete.

Puterea apei a pătruns în câmpu' meu informațional, bing, bing.

Hălăduind prin catacombele din Beauburg am întâlnit un vârcolac arămiu. Tremura sărmanu'.

Mi-a șoptit:

– Legiunea a pus stăpânire pe oraș. A dat foc magazinelor.

– Nu zău?

– Așa să știi. Au scris porcările pe ziduri soldățoii. Au violat femeile și-au ucis bătrânii. Aduc o nouă religie!

– Am auzit eu ceva!

– Unu' din legiune și-a tăiat pântecu' în fața mulțimii. Da! Uite-așa se hărtănea cu pumnalu' și-și înjura stomacu'!

– Nu vorbi!

– Da, da. Și Ib Hassan a pus să fie gâtuiți toți comercianții de salamuri, de brânzeturi și măsline!

– E groasă rău! am strigat.

– Au dărâmat fabrica de ciocolată. Au distrus plantațiile de cafea. Nimeni nu le stă-n cale!

Duduia întregul Beauburg.

Am ieșit printr-o gură de aerisire. Legiunea mărșăluia prin străzile tubulare. Sunau trâmbițele. Bubuiau tobele. Ib Hassan vorbea de la tribună.

Zicea:

– Oameni buni! Oameni buni! Lepădați-vă de stomac! Boțu' ăsta e vinovat de toate relele lumii! Să trecem prin foc balonările, râgâitul, hulpăvnicia!

Ib Hassan căra după el un vagon. Acolo-i hăcuia pe cei care-i cădeau în laț. Felcerii legiunii săreau pe bieții oameni. Le

sfâșiau izmenele. Le rupeau cămașa. Le ungeau pântecu' cu zeamă de praf de pușcă. Harșt, înfigeau bisturiu-n ei!

Ce mai urlete!

Mulțimea tot cădea în genunchi. Se perpelea, săraca!

Soldățoii legiunii dinamitau fabricile. Suneau sirenele înnebunite. Vagonu' lu' Ib Hassan huruia amenințător pe marile bulevarde. Generalu' râdea în hohote. Învârtea deasupra capului o secure de argint. Șuiera în draci securea.

M-am luat după un căpitan. Se proțăpise-n piața de păsări. Trăgea în țeapă o femeie. Aia urla. I se scurgea sângele pe picioarele gălbejite. Era asudată. Îi tresăltau țâțele. Îi trozneau oasele.

Am țâșnit dintre ruine. Am răcnit amenințător.

Căpitanu' s-a întors speriat. M-a recunoscut. Mi-a amintit de vremurile de altădată. Pe când luptam în legiune. M-a implorat să-l las în viață. S-a târât. S-a zvârcolit. A-ncercat să mă prindă de lăboi. I-am sfărâmat genunchiu' cu spanga. I-am tăiat nasu' și urechile. L-am terciuit, ticălosu'!

Am așteptat noaptea.

M-am furișat până la palatu' parlamentului. Acolo-și ținea Ib Hassan matca. O plămădise din sângele scurs din bandajele menstruale aruncate prin latrinele grădinii publice.

Balabusta năștea omu' cel nou pe bandă rulantă. Gogâlț, gogâlț, făcea pântecu' ei. Se lăfăia-n mătăsuri. O grămadă de felceri se-ngrijeau de ea. Matca înfuleca văzduhu'. Cădea grea. I se zbăteau cărnurile în durerile facerii.

Măcel a fost!

I-am căsăpit pe felceri. S-au umplut zidurile de sângele lor. Vreo câțiva din legiune mi-au ținut urma. Le-am ars fățălia c-un aruncător de flăcări.

Matca m-a simțit. S-a încurcat în voaluri. S-a grăbit pe scările năclăite de creieri. S-a dat pe tobogan.

Am ajuns-o în curte. Mi-am făcut semnu' crucii, apoi am scurtat-o de cap. Bătea din buze scăfârlia. Își rotea ochișorii în

grăsime. Tot încerca să soarbă aeru' din juru' meu. Să mă sufoce, nu alta. Am strivit-o sub bocanc.

Ceru' s-a luminat. Văzduhu' s-a înfierbântat. O cometă nebună a lovit Beauburgul. Nori groși de praf s-au lăsat prin străzile tubulare. Mulțimile fără de stomac și-au dat duhu'. S-au înfruptat vulturii din ele.

Ib Hassan și-a strâns legiunea. Mi-a aținut calea la țărm. M-a strigat. Săracu'!

Puterea apei a crescut în hoitu' meu. Valuri uriașe s-au revărsat din mine. I-au înecat pe soldățoi. Generalu' s-a dus la fund horcăind. L-au înfulecat rechinii.

Acu' mă întind cât vezi cu ochii.

Apele mele spală ruinele din Beauburg. Prin văzduh foșgăiesc boschetari înaripați. Scornesc povești despre legiune.

Ce de baliverne!

Din când în când, din adâncuri iese Pește Orb. Pândește corăbiile care vin și se duc.

Pehlivanu'!

Chitește că s-o isca furtuna. C-or să bubuie fulgerele globulare. C-or să-i cadă în plasa de alge niște naufragiați. Să-i amăgească. Să-i pună să spoiască marea aia a lui puturoasă, de carton.

Aurel Cărășel

SAURIENII TIMPULUI

„Dacă Adam, cel dintâi om, ar fi avut viziunea grozavă a vremurilor de astăzi, s-ar fi spânzurat de pomul cunoștinței."

Lucian Blaga

Londra – Răpirea frumoasei actrițe Mia Miller Farlow a declanșat în capitala britanică una dintre cele mai puternice acțiuni polițienești din ultimii zece ani. Un purtător de cuvânt al comisarului-șef a precizat că a fost solicitat sprijinul unei unități speciale antiteroriste a Armatei a II-a. Se speră în localizarea rapidă a locuinței unde a fost ținută ascunsă victima în ultimile două săptămâni. Interpolul a anunțat deja că deține mai multe informații cu privire la identitatea a cel puțin doi dintre răpitori.

Paris – „Musée de l'Homme" a făcut cunoscut ieri că i-a fost sustras din colecție singurul craniu de neanderthalian, pe care-l deținea din 1943, dintr-un act de donație al unui particular. Nu s-a putut preciza încă dacă este vorba despre o efracție organizată de un grup sau numai de un singur hoț. Surse apropiate conducerii muzeului au făcut cunoscut faptul că, în chiar ziua în care a fost constatată dispariția s-a pierdut legătura radio cu echipa celebrului antropolog Lawrence Olivier Hall, echipă aflată în Tanzania, pe malurile lacului Aakrau, presupusa patrie a fosilei aflată în discuție.

Teheran – O puternică explozie, a zecea din șirul celei declanșate la mijlocul lunii trecute, a distrus un magazin de bijuterii și a făcut trei victime. Pagubele materiale sunt greu de estimat pe moment. Asociația iraniană al-Fallah și-a revendicat, telefonic, atentatul, însă poliția manifestă dubii cu privire la autenticitatea mesajului, primit imediat după declanșarea exploziei.

– Cretinule, vezi cum te porți, ți-oi fi uitat mănușile acasă, ia labele de pe reverele mele, eu purtam ac cu diamant la cravată

pe vremea când tu te jucai cu aia în țărână, dobitocule, ți-am spus să nu mă mai zgudui, am și eu finețurile mele, vreau să fiu tratat ca un nobil, uită-te la mâinile mele, unii ar da aur, ca să le poată folosi fie și numai o jumătate de oră, în știm noi exact ce fel de scopuri, iar voi mi le-ați fi strivit sub călcâie, păcat că nu a dat ochii cu patronul vostru, v-ar fi pus frumușel la zid, eu sunt o persoană respectabilă, cretinilor... Respectabilă, pricepeți?! Pricepeți? Du-mă la patron, vreau să-l văd pe cel care a ordonat chestia asta nesărată...

Se numea Miguel Antonio Saavedra de Pottoral și avea ordinul „Crucea de argint", legat cu fir de mătase roșie pe piepții negrii ai fracului, la vedere. Nici părul grizonat, tuns scurt, nici pometii perfect întinși, mărginiți de un barbișon alb, tăiat elegant, nu-i trădau cei 63 de ani. Dintre care, mai bine de 45 îi petrecuse specializându-se în nobila artă patronată de zeul Mercur. Adică în aceea a completării, prin îndemânare ideală și iuțeală de mână absolută, a ceea ce îi lipsise într-un moment sau altul al vieții.

Patruzeci și cinci de ani de frumoasă activitate și delicte în aproape toate statele lumii. Cu dosare la polițiile de pe toate continentele. Judecat și condamnat de trei ori în contumacie.

Se numea Miguel Antonio Saavedra de Pottoral și, totuși, numele nu-l apărase în fața brutalității neciopliților cu chip de maimuță, care-l scoseseră afară din timpul recepției guvernatorului, îl bumbăciseră bine și îl aruncaseră, legat fedeleș, într-o mașină de teren. Acum, în vreme ce se hurduca, lovindu-și coastele de roata de rezervă și de o canistră goală, realiză că, de fapt, guvernatorul nu părea să fie tocmai străin de această răpire și furia picantă a primelor vorbe îi reveni cu intensitate.

– Hei! strigă în legăturile ce-i tăiaseră carnea până la os. Canaliilor, protestez împotriva unui asemenea tratament infam, nu aveți decât să vă duceți la dracu' cu el cu tot, mă auziți? Opriți vehiculul ăsta blestemat și lăsați-mă să-mi dezmorțesc încheieturile mâinilor, habar nu aveți, brute infecte ce sunteți,

cât de greu se întreţin asemenea bijuterii de carne vie. Hei! Nu m-aude nimeni?

În mod evident, nu-l auzea nimeni. Camioneta continua să gonească pe drumul nopţii, fără să-i ia în seamă protestele. Când şi când, câte o piatră lovea tabla pe dedesubt, scoţând sunete înfundate.

„Mergem spre vest", gândi don Miguel. „Când am pornit, botul maşinii era îndreptat în direcţia Louisianei. Şi nu am străbătut pe şoseaua naţională decât vreo câţiva kilometri. Sau ne aflăm pe un drum privat, către locuinţa tartorului acestor scorpii, sau ne cărăbănim direct în iad, pe o cărare pavată numai cu bune intenţii!"

Orice va fi fost, nu dură atât cât să-l apuce durerea de cap din cauza mirosului de benzină şi de cauciuc încins. După o curbă, pe care o resimţi în toată partea dreaptă a sternului şi în moalele capului, maşina înţepeni brusc şi stinse farurile. În depărtare, se distingea un uruit greu, de butoi de tablă rostogolit pe o pantă.

„Începe să-mi placă", se consolă bărbatul, chinuindu-se să se răsucească într-o parte, doar-doar va reuşi să ajungă cu fruntea la nivelul crăpăturii dintre pânza gudronată şi tabla de metal, pe unde se strecura o fâşie îngustă de lumină.

Nu apucă să-şi ducă gestul până la capăt. Prelata se smuci cu zgomot într-o parte şi fasciculul unei lanterne îi explodă sub pupile, obligându-l să închidă pleoapele. Se simţi apucat cu brutalitate de mâini şi de picioare şi transportat până în apropierea unei forme întunecate, peste care fu aruncat, fără nici un pic de respect pentru vârsta sa înaintată şi pentru părul său grizonat.

– Mă bucur că nu v-am fost eu tată, gibonilor! şuieră, însă fu nevoit să tacă şi să scuipe sângele ce-i inunda gura. Îşi supse buzele strivite de pumnul înmănuşat.

Cele trei umbre îl întinseră pe platforma căruciorului electric şi trântiră deasupra sa câţiva saci mai uşori şi vreo două cutii de carton. Noua călătorie se dovedi mult mai scurtă. Electroca-

rul se opri în fața unor porți, pe care don Miguel le zări prin gaura rămasă între fundul sacilor. Un reflector puternic bătea exact în casca lucioasă a unui militar cu ochelari.

„Ce-ar fi să dau un chiot? îi trecu repede prin minte. Întotdeauna trebuie să profiți de prima șansă. A doua cine știe când..."

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt: undeva între coasta a patra și a cincea, exact deasupra locului unde se zbătea afurisita de inimă, simți presiunea neplăcută a unui vârf ascuțit. Renunță, înghițind în sec.

Poarta rămase în urmă. După câteva curbe, mașina opri brusc în dreptul unei clădiri slab luminate. Fu din nou înșfăcat, transportat câțiva zeci de metri pe brațe printr-un culoar întunecos, apoi rezemat de zid, în dreptul unei uși metalice.

„Acum ori niciodată!", strânse din fălci.

– Hei! urlă cât putu. Nu m-aude nimeni? Ajutooor!! Sunt răpit! La dracu', să vină cineva și să...

N-a știut când anume l-a pocnit chestia aia în creștet. Sau poate că nici nu-l loviseră în cap, poate că-i puseseră ceva la nas, cloroform sau altă porcărie.

Oricum, nu-și simțea nici un organ dureros, cu excepția încheieturilor mâinilor. Deschise ochii, dar nu văzu nimic. Precis se învățaseră minte și-i puseseră un căluș în gură. Plimbă limba de-a lungul cerului-gurii, apoi împinse buzele: nimic.

– Cretinii! murmură cu precauție.

Nu se întâmplă nimic. Întunericul rămase la fel de dens. Iar el la fel de legat. Fluieră ușor și așteptă. Nimic.

– Dobitocilor! strigă. Când am să scap de aici, voi mobiliza toată poliția din Frisco pe urmele voastre!

Încremeni, izbit de enormitatea pe care tocmai o pronunțase: el să apeleze la poliție! Dumnezeule mare, tocmai el! Râse gâlgâit și aruncă o flegmă în întunericul gros.

– Auzi, amice, ce-ar fi să-ți ții saliva acolo unde-i locul de la natură? De înjurat, poți să înjuri cât poftești, nu mă intere-

seză. Cu salvele salivare fi însă mai rezonabil. Am impresia că ne găsim încă pe teritoriul unei țări civilizate.

Miguel Antonio Saavedra de Pottoral înghiți în sec. La orice s-ar fi așteptat, numai la o companie manierată, în fundul acela de catran, nu! Cum era chestia cu dracul care nu se dovedea chiar atât de negru, cum îl credeau muritorii de rând?

– Stimate domn, te rog să primești toate scuzele pe care le mai găsesc la ora aceasta asupra mea, după ce m-au scuturat în toate felurile urangutanii ăia blestemați. Nu credeam că în grota asta voi întâlni vreo ființă vie, darămite una politicoasă, așa că mi-am permis să fiu un pic mitocan. Dacă nu mă înșel, suferim de o boală comună, nu?

Nu se înșela. Lawrence Olivier Hall pățise exact același lucru, ca și el: fusese răpit, din mijlocul echipei de arheologi, pe care o dirija în șantierul de pe malul lacului Aakrau, transportat fedeleș într-un avion utilitar până la un aeroport internațional și, de aici, transbordat la bordul unui avion de pasageri, în cala de bagaje, unde, aproape congelat, străbătuse oceanul și fusese debarcat aici.

– Aici, unde?

– Suntem pe Kennedy sau, poate, pe Dakota-Vest. Oricum, nu departe de unul dintre ele. Călătoresc mult și, pot să spun, sunt obișnuit cu marile aeroporturi.

– Pe Kennedy! fluieră don Miguel. La dracu', n-am de gând să părăsesc țara. Mă voi plânge la toate... la toate consulatele din lume, își luă imediat seama. E o situație incredibilă! Suntem în pragul mileniului trei și maimuțele astea ne tratează ca pe niște sclavi nenorociți din Evul Mediu. Domnule profesor (pentru că profesor am înțeles că ești, nu?), aveau vreun motiv deosebit ca să procedeze în felul acesta cu dumneata?

Vocea din celălalt capăt al incintei păru că șovăie o clipă.

– Știu și eu? Bogat nu sunt, așa că nu după răscumpărare au alergat.

– Vreo răzbunare?

– Nu... n-aș crede. Dar în cazul dumitale?

– La mine, rânji nevăzut don Miguel, poate să fie orice. O mulțime de specialiști mă invidiază pentru mâinile astea două. De aur să fie și nu ar fi prețuit atât.

– Pianist?

– Oho-ho-ho! râse încântat celălalt. Se poate spune și așa. În două rânduri, am fost angajat pentru a recupera piane. La un loc, valorau șase sute de mii de mardei. Meseria mea, profesore, are un patron vechi de când lumea: zeul Mercur, dacă ai auzit de el. I-am ridicat în Italia, în urmă cu vreo douăzeci de ani, un mic templu, într-un mărunt cătun de la poalele Apeninilor.

– Hoț, râse vocea voalată de întuneric.

– Se poate spune și așa, deși denumirea este cam populistă. Mercurian i-aș zice eu. Nu sunt găinar, stimate domn, am principiile mele. Nu iau decât de acolo de unde este prea mult și duc pe acolo pe unde se află prea puțin. Legea compensației naturale. Eu ajut la reechilibrarea financiară a lumii. Modesta mea contribuție...

Exact atunci, spațiul închis unde se aflau se zgudui de câteva ori, apoi se puse în mișcare, pe neașteptate. Don Miguel se rostogoli într-o parte și sfârși prin a se propti cu spinarea de un corp moale.

– Încântat de cunoștință, spuse încet.

– Nu știu cât o să dureze încântarea asta, răspunse celălalt. Am ciudata impresie că ne aflăm într-un container metalic, pe o bandă rulantă. Și că la capătul ei, ne așteaptă burta unui avion.

– Oricum, treaba asta o să se sfârșească undeva...

– Nu-mi place să mă gândesc unde anume, mormăi celălalt.

Înaintarea încetă brusc. O rază de lumină sfâșâie peretele de beznă și se fixă asupra unui orificiu rotund din podea, acoperit cu sită.

– O sită... în mijlocul unei colivii... La dracu', profesore, treaba începe să se-mpută. Ești sigur că nu ai dușmani? Că nu ai făcut nici o descoperire care să atingă vreun interes major?

Lawrence Olivier Hall tresări și-și îndreptă spinarea.

– Nu înțeleg.

– Nici eu, se strâmbă nevăzut don Miguel. Atâta numai că ne aflăm în burta unui container, asemenea bucăților de vită tranșată, și știu sigur că nu din vina mea.

Ezită o clipă, întrebându-se dacă să continue sau nu. Lumina de afară slăbi în intensitate și pâlpâi, gata să se stingă. Dincolo... dincolo se afla o cabină telefonică.

– Sigur, pentru că dacă eu eram cel luat în vizor, nu ne aflam aici, ci in dosul unor gratii mai solide. Eu, domnul meu, sunt un hoț adevărat, nu un umil spărgător. S-au pus premii importante pe capul meu. Dacă mi-ar trece prin minte să mă predau, probabil că aș încasa câteva sute de mii. Așa că nu văd cine m-ar ține închis într-o colivie, când mult mai simplu și mai eficient pentru el ar fi să mă denunțe la poliție.

Corpul de care se sprijinea, se înmuie. „Om slab, profesorul, aprecie hoțul și-și trecu limba peste buzele uscate. Eu unul nu mi-aș fi pierdut firea numai dintr-atâta pălăvrăgeală".

Cutia de metal nu se mișca. De dincolo de pereți, răzbătea un huruit stins. „Motorul benzii... aprecie don Miguel. Mult mai stăm lângă telefonul ăsta! Telefonul... Oare ce se poate face cu un telefon?"

Profesorul tuși.

– Lucrez, într-adevăr, la ceva... extraordinar, aș putea spune, dacă se va dovedi real. Nu știu dacă te pricepi la antropologie... sau la preistorie... sau, mă rog, la biologia cuaternarului... Cum spuneai că te numești, stimate domn?

– Nu spuneam, mormăi indispus celălalt. N-are importanță. Spune-mi de exemplu, don Miguel.

– Don Miguel, în regulă. Ai idee despre așa ceva, don Miguel?

– Despre șopârle, dacă la ele te referi, nu. Ce-am mai văzut prin filme. Pentru că am văzut și filme la viața mea, nu sunt chiar incult.

– Îmi închipui! În tonul profesorului se simțea o undă de ironie. Mă rog, este vorba de șopârle, așa cum ai spus. Șopârle uriașe. Saurienii.Cred că am descoperit cum au dispărut de pe scena istoriei.

– Au dispărut?! făcu don Miguel batjocoritor. Nu zău! Ei, poftim, există și oameni care se ocupă de șopârle moarte. Stimate domn, este măcar o profesiune plăcută?

Celălalt tăcu. Don Miguel se foi de câteva ori, încercând să se apropie de sursa de lumină. Nu reuși.

– Domn' profesor, uite ce e, am glumit nițel, poate că te-ai supărat. Dar recunoaște și dumneata, nu ai prea des ocazia să faci cunoștință cu oameni care se ocupă cu șopârle moarte. Eu sunt un tip mai practic. Ma ocup de lucrurile celor în viață. Un asemenea lucru se găsește la aproape un metru în stânga mea. Nu știu dacă-l vezi...

– Nu văd nimic, veni răspunsul scurt al celuilalt.

– Nu-i nimic, văd eu. E vorba de un telefon. Știi ce-mi trece acuma prin minte? Că n-am mai avut de mult o convorbire telefonică și, zău, s-ar merita să întreprindem ceva pentru asta. Nu crezi?

Răspunsul nu mai veni. Ceva din neclintirea omului de alături îl atenționă însă că acesta mai aștepta o explicație.

– În regulă, îmi cer scuze, e bine? Don Miguel cerându-și scuze: asta e o chestie rară. Și, dacă n-am fi fost amândoi închiși în lădoiul ăsta blestemat, probabil că nu le-ai fi auzit niciodată. E vorba de un telefon special, ai văzut cum arată telefoanele pentru orbi? Salți receptorul, se aude un piuit, apoi o voce plăcută de damă îți cere numărul. Nu trebuie să formezi nimic, asta e marea șmecherie: e suficient să rostești, rar, numărul. Ridicăm receptorul?

Profesorul oftă.

– Cu ce, cu privirile? Ai spus că ești hoț, nu fachir. În ce mă privește...

– Nu te pripi. Cea mai mare greșeală în viață este să crezi în puterea vitezei.

Ascultă o clipă, dar riposta nu veni. Hotărât lucru, profesorul se dovedea sub așteptări.

Un hoț care se respectă umblă întotdeauna cu sculele asupra sa, pentru că nu se știe niciodată când se ivește un prilej. Bănuiesc că ești la fel de bine legat ca și mine.

– Exact.

– Perfect. Te rotești cu spatele la mine, adică în direcția vocii, așa încât să ai mâinile către picioarele pe care le voi întinde către dumneata. De obicei, port desuuri foarte curate, de proveniență franceză, așa că poți să scotocești, fără jenă, prin poșeta din dreapta. Oricum, șopârlele dumitale nu miros deloc a „Fleur de Lys", așa ca ea. Între rotulă și tendonul lui Ahile, există, lipită cu leucoplast, o lamă de cinci centimetri lungime. O desfaci cu grijă, pentru că am o piele foarte sensibilă, și o faci să-mi parvină.

– Și vrei să telefonezi cu o lamă de cinci centimetri lungime? râse acru profesorul.

– Cu o lamă extensibilă, stimate domnule profesor. Este o sculă foarte subțire, care se poate lungi până la un metru și zece centimetri. Adică mai mult decât ne trebuie nouă acum. Facem afacerea?

Nici un răspuns.

– Perfect, am înțeles. Stimate Olivier Lawrence Hall, parcă așa am reținut că te numești... Poți să crezi că nu sunt un spion. Sunt exact ceea ce am declarat că sunt în prima clipă: un adorator al lui Mercur. Habar nu am pentru ce mă găsesc în compania dumitale în acest lădoi. Oricum, dacă mă gândesc bine, în ultima vreme nu am dat nici o lovitură mai acătării. Pentru că scheletul Alu de l-am subtilizat de la muzeu la rugămintea unui amic...

– Un craniu, cumva? strigă brusc profesorul.

– Un craniu, ei, da, ce atâta balamuc pentru o tigvă străveche și prăfuită? Dumnezeule, înțelese brusc don Miguel, asta era! Lucrăm în branșă, cum s-ar zice. Adică ne jucăm cu oase bătrâne... Nu cumva...?

– E chiar mai rău decât crezi că-ți închipui.

– Pentru un craniu sfoiegit?

– Cei care ne-au băgat în conserva asta nu sunt de la poliție. Ceea ce... E un craniu care poate schimba istoria. Istoria noastră, don Miguel.

Simți că i se usucă gura. Amicul îi spusese cu totul altceva.

– Nu crezi că e o vorbă cam mare, dom' profesor? Istoria... Hmmm! E o târfă ordinară. Mai bine să dăm telefonul!

– Telefonul, da... telefonul, bâigui celălalt. Nu pricepi, omule? Prin gestul dumitale, a dispărut și ultima dovadă cum că acolo, în străfundurile primordiale ale Istoriei, s-a petrecut ceva inimaginabil. Cranii de neanderthalieni au fost descoperite destul de puține până în prezent. Și cu totul întâmplător. Nu în depozite, adică în osuare, care să dea de înțeles că ne aflăm în fața unor cimitire, ci izolate. Tot timpul, izolate. Au fost patru, de care am eu cunoștință: unul la National Memorial Museum din New York; două în Asia (în Mongolia și în Indochina); ultimul la Paris. Și toate patru au dispărut. Înainte de a fi supuse unor analize adecvate. Acum nu mai este nici unul. S-a dus dracului Totul!

Bătrânul își simți palmele ușor transpirate. Intrase într-un joc periculos. Nenorocirea era că nu-l înțelegea. Dar dacă profesorul era vreun țăcănit? Omul de acțiune din el se trezi brusc. Nu știa cum ajunsese aici, dar știa cum ar fi vrut să iasă. Ce atâtea povești cu monștri, cu cranii și cu reptile moarte?

Întinse gâtul, pipăind cu capul de jur împrejur. Nu se lovi de nimic. Se încordă din toți mușchii, apoi se destinse brusc. Stratagema reuși. Corpul se rostogoli spre dreapta cam cu o palmă. Fanta luminoasă se mută către înapoi. Telefonul dispăru din vizor. Repetă figura de trei ori, apoi când socoti că s-a îndepărtat suficient, se sprijini cu fruntea de podeaua rece și mișcă mărunt din vârfurile picioarelor. În aproape un minut de efort, cu trupul lac de sudoare, ajunse în poziția dorită. Întinse vârfurile picioarelor și lovi ceva moale.

– Hei, la dracu', aproape că mi-ai scos ochii! țipă celălalt furios. N-ai loc în colivie sau ce? De ce nu le ceri un apartament cu două camere?

– Nu face pe prostu', dom' profesor! Mai bine pipăie-mă mai jos de gleznă, fără jenă, nu mă excit, nu sunt un nenorocit de homosexual, încă îmi plac femeile frumoase... Lasă teoriile, cât mai putem profita de minunea aia de telefon.

Simți prin întuneric foiala celuilalt, apoi o lovitură puternică îl făcu să geamă. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Sapristi! Cu ce te miști, dom' profesor? Credeam că ești din carne și oase... Și eu, care mă autosugestionam că trebuie să fii vreun intelectual! Maimuțele alea de adineauri trebuie că erau mai blânde în mișcări. Ele nu mi-au rupt decât mâinile.

O mână neîndemânatică îl pipăi cu dosul palmei. Îi veni să râdă.

– Zici că le-ai văzut figurile?

– Cercopiteci africani. Poate că de-aia umblau înmănușați în plin sezon cald. Să nu li se vadă blana.

– Dacă ai ști cât de aproape ești de adevăr, ți-ai mușca limba. Aveau fruntea teșită și ochii mici? Nasul foarte turtit pe față?

În fine, degetele descoperiră leucoplastul și traseră cu nădejde de fâșiile lipite în formă de cruce.

– Nenorocire, urlă don Miguel, izbindu-se cu fruntea de podea.

O clipă, totul încremeni.

– S-a întâmplat ceva, don Miguel?

– S-a întâmplat că mi-ai smuls tot părul de pe picior, horcăi bătrânul. Credeam că mă aflu într-o cușcă de oțel, nu într-un cabinet de depilare obligatorie. Dac-am să ies vreodată de aici, cred că am să zac vreo trei luni într-un sanatoriu, ca să mă pun din nou pe picioare.

– Dacă... răspunse monosilabic profesorul.

Apoi:

– Te răsucești dumneata sau mă apropii eu?

– Nu, nu! se repezi don Miguel. Stai liniștit, profesore, cine știe ce boacănă mai pățesc și e păcat de bătrânețile mele. Mie nu-mi dă statul pensie. Societatea în care trăim este departe de a fi cea mai bună dintre lumile posibile. Asta o spusese pe vremuri un mare filozof, nu-mi mai amintesc exact cine...

– Leibniz.

– Mă rog, oricum nu mai contează.

Urmară o serie de gesturi inverse celor anterioare și bătrânul se trezi din nou lipit spate în spate cu companionul său nevăzut.

– Stăm cam mult aici, aprecie profesorul. Nu ți se pare ciudat că nu ne-am mai mișcat din loc?

– Nu. Ține-l, Doamne, așa, până ți-oi zice eu să-l pornești!

Degetele dibuiră jucăria ușoară de metal și o desfăcură cu îndemânare.

– În regulă. Acum o să mă rostogolesc până la fanta de-acolo, o să mă lipesc cu spatele de ea și o să decroșez receptorul. Cui să telefonez?

– La poliție, sugeră vocea din spate.

– La poliție... ca să le spunem ce?

– Asta-i bună! se supără profesorul. Că am fost răpiți. Că ne aflăm legați într-un container, pe fundul unui... unei...

– Asta-i, profesore. Cine dracu' o să creadă poveștile astea? Că m-au răpit pentru că am furat un craniu nenorocit? Iar pe dumneata pentru că lucrezi cu niște șopârle moarte? Că suntem unde? De la ce număr telefonăm? Știi bine ce tipicari sunt nenorociții ăștia de sticleți: dacă nu pot să verifice de unde le vine apelul, nu-și deplasează poponețele lor mari de pe scaun. O iau drept o glumă.

– Blestemată glumă!

„E prea încet, prea încet în reacții profesorașul. Ce dracu' or fi găsit ăia la el să-l răpească? Dacă voiau, și de pe stradă

găseau unul mai acătării. Oare chiar să fi descoperit ceea ce se laudă, ori e numai o gură-mare?"

Don Miguel oftă și se întrebă cum îi va fi stând ordinul pe piepții atât de tăvăliți ai hainei. Nu cumva se desprinsese din fundă și se...

– E un telefon urban, reluă ușor plictisit. Telefoanele pentru orbi sunt exclusiv urbane. Nici măcar nu știm exact unde ne aflăm. Chestia cu aeroportul Kennedy e numai o presupunere. Nu avem decât o șansă.

Tăcu, dar întrebarea nu veni. Probabil că profesorul legumea cele auzite.

În toate marile orașe ale fiecărui stat federal există o secție a emisiunii de radio „Recepționăm pentru dumneavoastră." Întâmplător, cunosc numărul, pentru că odată... Ei, dar ce importanță are! Le-am făcut o vizită de serviciu și m-am folosit de telefon. E același număr pe toată întinderea federației. Le spunem păsul și gata. Dacă ne cred, și există o șansă măruntă pentru asta, vor trimite un reporter sau doi să investigheze. Cu condiția ca blestematii ăștia să uite de noi și să ne mai țină pe loc câteva ore. Ce zici, încercăm?

– În regulă, oftă celălalt. Dă-i drumul. Oricum, altceva mai bun...

Don Miguel se încordă din nou din toți mușchii și, din trei încercări, reuși să se sprijine cu spatele chiar de sursa de lumină.

– Sunt două fante înguste cam de trei centimetri, îi comunică celuilalt. Cred că pentru respirație. Acum, încerc să strecor lama prin una din ele. Am găsit ieșirea... Știi că merge ușor? Mă așteptam la o problemă ceva mai dificilă. Stai, să încerc să trag cu coada ochiului. Al dracului, nu merge! Nu-i nimic, o să încercăm prin pipăială. Așa... Aici nu, încă nu... o fantă... ba nu, este o adâncitură concavă. Și aici ceva rotund. Ceva rotund și o tijă prelungă. Receptorul! Asta e, receptorul, amice. Să decro... Nu! strigă fulgerat de un gând neașteptat. Cum naiba? Am uitat exact ceea ce era mai important: povestea, bătrâne! Cine povs-

teşte? Şi, mai ales, ce? Pentru că timpul convorbirii este limitat la exact patru minute. Ce le povestim, ca să fim foarte convingători, în numai patru minute? A cui poveste? A mea cu craniul sau a dumitale cu şopârlele? Trebuie să admit că, dacă m-aş afla la capătul celălalt al firului şi aş asculta chestia asta, trăită de noi, aş râde şi aş închide. Trebuie să fabricăm ceva al dracului de credibil.

Urmă un lung moment de tăcere. Apoi, afară se întâmplă ceva, probabil intrase în funcţiune un utilaj automat şi făcuse să scadă la jumătate intensitatea luminii. Un iz de cauciuc ars se strecură în interiorul cuştii. Don Miguel strâmbă din nas.

– Pute a gută pârlită. Nu simţi? Nu cumva vor să ne afume? Grăbeşte-te, profesore, până nu se stinge complet lumina. Ce povestim?

Urechea îi percepu un oftat înfundat.

– Eu lucram la o descoperire importantă, dar secretă. Dumneata... în fine, dumneata ai săvârşit un act deja foarte cunoscut de-a lungul sistemelor mass-media internaţionale. Bănuiesc că, vreme de vreo două-trei zile, toţi ziariştii îţi vor cunoaşte numele. Apoi, fapta ta va fi depăşită de alte evenimente şi uitată. Ce-ar fi să profiţi de această publicitate gratuită şi să le spui că vrei să te predai, cu craniu cu tot? Că te afli în puterea unei organizaţii secrete şi că vrei s-o păcălești?

„E mai şmecher decât pare, profesorașul! se strâmbă bătrânul. Adică să le povestesc cum am dat gaura şi să le dau mură-n gură şi locul unde mă aflu depozitat! Niciodată! Niciodată, don Miguel nu s-a dat cu mâinile legate, fără să lupte. Mai bine rămân în capcana asta nenorocită, decât să putrezesc în depozitul Sing-Sing-ului numai pentru un pârlit de os."

Se frecă de peretele de metal cu spatele.

– Ce e, don Miguel? Te gândeşti că te vor lua ca din oală?

– Citeşti gândurile, dom' profesor, nu? Cam aşa ceva. Sunt hoaşcă veche în ale împrumutului, dar să te dai de bună-voie pe mâna sticleţilor încă n-am auzit. Ce-ar fi să le zici povestea

matale? Măcar dacă intră pe fir poliția să nu aibă habar cine sunt...

Celălalt își drese glasul. O undă de aer rece se strecură printre fantele înguste.

– Și cam ce-ar trebui să le spun?

– Asta e... A dracului problema! Cred că ar fi mai bine să-mi istorisești tot, pentru ca să putem alege esențialul. Tot... adică ce-ai descoperit.

– Mi-ar trebui o lună, oftă profesorul. Ascultă, don Miguel, nu simți că s-a făcut cam răcoare?

– Ia-o de la zero. Cine știe ce idei frumoase pentru afurisiții ăia de reporteri ascunzi fără să știi.

– Mă rog... În regulă. Cum să te introduc? Ai auzit de ordinul sauropodelor? Din grupul celebru DINOSAURIA? Numele le-a fost dat pe la 1842, de paleontologul G. Owen și provine din cuvintele grecești „Dinos" (cumplit) și „sauro" (șopârlă). Au trăit în cea mai spectaculoasă epocă istorică: Mezozoicul sau Era Secundară, care s-a întins pe mai bine de 170 de milioane de ani. Pentru a înțelege mai bine despre ce este vorba, ar trebui să-ți prezint mai în detaliu această perioadă complexă, împărțită în trei etape, pentru a ușura munca de cercetare: Triasic, Jurasic și Cretacic. Fiecare...

– Hei-hei, profesorașule, ai impresia cumva că ții vreo prelegere? Fleacurile astea nu mă interesează și nu-mi spun nimic. Crezi că ăștia vor avea răbdare, până termini dumneata? Eu zic, mai bine, să treci la fapte. La descoperire, adică. Restul lasă-l în seama studenților...

Aerul strepezea dinții și mirosul de cârpă arsă umplu toate colțurile lăzii de metal. O fâșie albă de lumină țesu o broderie de brumă pe marginea tăioasă a fantei de care se sprijinea bătrânul hoț.

– Mi-au înghețat vârfurile degetelor. Nu zău, ce se petrece aici? Ne-au pus cumva la congelat?

– La congelat, pe dracu'! Profesore, observ că te codești.

Înțeleg: reticențele celui care nu știe cu cine are de-a face. La dracu' de reticențe, nu pricepi, omule, că suntem pe drum către majestatea sa, domnu' Dracul? Dăm sau nu telefon?

De cealaltă parte se auzi zgomotul unui corp care se zbătea în legături.

– Să zicem că... În fine, nu contează. Nu mai contează, înțelegi? Tonul din vocea profesorului era amar. Au trăit 160 de milioane de ani. Asta e esențial. Natura nu a greșit niciodată pe un termen atât de lung.

– Adică?

– Mă refer la fenomenul de evoluție. S-a acreditat ideea că saurienii au fost niște reptile enorme, fără creier. *Tyrannosaurus*, regele carnivorelor, avea doisprezece metri lungime și opt tone în greutate; *Brontozaurus* atingea douăzeci de metri și cca. patruzeci de tone; *Diplodocus* era un gigant cu cei douăzeci și opt de metri, chiar dacă nu cântărea decât douăsprezece tone! *Brachiozaurus* atingea și el, ușor, douăzeci și unu de metri, fiind cel mai greu dintre saurieni, cu peste optzeci de tone. Îți poți închipui asemenea giganți tâmpiți? Eu unul, nu. Pentru că, până la ei și, apoi, după ei, natura a făcut experimente biologice cu mult mai scurte, nedepășind cinci, zece milioane de ani. Convingerea mea este că ne aflăm în fața unei civilizații sauriene, în cel mai propriu sens al termenului. Numai că nu i-am descoperit încă urmele.

Don Miguel fluieră prelung.

– Mă crezi tâmpit, profesore? Am citit și eu câte ceva despre trecut. Oricare dintre civilizațiile umane și-a lăsat semnele proprii ale trecerii sale prin timp. Din această cauză le și cunoaștem, nu?

– Din această cauză le și cunoaștem, da. Niciuna nu și-a șters însă urmele cu atâta meticulozitate, precum aceasta.

– Nu pricep.

– Nu e nimic de priceput. Când vrei să nu te descopere dușmanul, nu-ți ștergi urmele?

Urmă o clipă lungă de tăcere. Frigul mușca subțire din pielea mâinilor.

– O civilizație a reptilelor? Hai că e tare, profesore! Nu-mi imaginez un iguanodon manevrând un calculator. Nici un hadrosaur făcând...

– Asta e greșeala comună a celor mai mulți oameni, care nu pot să înțeleagă ideea de civilizație decât în legătură cu factorul uman. Poate că evoluția lor s-a axat pe altceva. Să spunem, timpul...

Lumina pâlpâi și se stinse. Se auzi un pocnet înfundat, apoi o pală de vânt șfichiui carcasa patrulaterului de metal.

– Mi-e frig, se plânse profesorul. Chiar nu simți nimic, don Miguel? Cred că ne-au băgat la conservat într-un frigider.

– Ce e cu timpul?

– Ah, da, timpul. Probabil că au ajuns la punctul terminus al unei evoluții care le-a deschis calea către un alt tip de dezvoltare: s-au refugiat pe culoarele nesfârșite ale timpului. Din cauza asta, au dispărut așa de brusc și de radical de pe scena istoriei. Sunt Seniorii Timpului.

Bătrânul râgâi și-și frecă din nou spinarea de perete.

– Saurienii timpului! Mi se pare foarte drăguț. Foarte drăguț. Ai luat-o din vreun film sau e subiectul unui roman? Dacă și asta e o teorie științifică, atunci... în fine. Dar cu neandertalienii ce este? Și ei, tot cu timpul? Or fi vreo încrengătură neidentificată a sauropodelor...

– Știu că e greu de crezut, oftă celălalt. Îți trebuie multă imaginație, ca să accepți un lucru ca ăsta, fără prea multe dovezi. Neanderthalienii... Au apărut pe scena istoriei cu mult mai târziu. Zeci de milioane de ani nu reprezintă un fleac. La scară geologică, problema se schimbă însă. Sunt... cum să-ți spun? Sunt ultima secvență umană ai cărei centri nervoși au o repartiție echilibrată de-a lungul măduvei spinării și în creier. Într-un anumit fel, se apropie de saurieni. Aceștia din urmă aveau un creier extrem de mic, cam între 350 de grame și un kilogram. Adevă-

ratul creier se afla răspândit de-a lungul imensei coloane vertebrale. Și încă un punct comun...

– Și unora și altora le lipsea imaginația.

O tăcere de moarte îngheță în aer. Se auzea până și fâșâitul îndepărtat al unor curenți de aer. Profesorul simți o serie de furnicături urcând de-a lungul mâinilor degerate. Respiră adânc.

– N-am vorbit nimănui despre acest aspect. Nimănui! Nu aveai voie să știi asta, don Miguel.

– Voi, oamenii, ați pierdut darul timpului pentru că v-ați lăsat ademeniți de paralelismul lumii produse de imaginație.

– Cine ești, don Miguel? Șoapta abia se auzi. De unde vii?

– Imaginația nu te ajută cu nimic?

– Nu ești un hoț. Și poate că nu ești nici măcar om.

Miguel Antonio Saavedra de Pottoral oftă abia simțit și lăsă lama de metal să cadă pe podea. Își mișcă încet trupul, reușind să se sprijine într-un cot. Gerul mușca tăios din tot ce era piele descoperită. Pătrățelul de podea pe care cădea lumina (revenită fără veste) strălucea brumat.

– Un proces de selecție naturală accelerat artificial. Culmea civilizației noastre, a saurienilor cu sânge albastru, cum ne numiți voi, a fost descoperirea căilor de acces prin marele TIMP. Nu, nu a fost ceva ce ținea de tehnologie, nici nu dețineam așa ceva, cel puțin nu în sensul pe care i-l dați voi cuvântului. Pur și simplu, eram dotați biologic pentru așa ceva. Dar dimensiunea TIMP s-a dovedit cu totul altceva decât am crezut noi. Un singur salt dincolo de Prezent și, gata, rămâneai pentru veșnicie în afara curgerii lui. Stăpân și captiv, în simultaneitate. Și, cum nimeni nu s-a mai putut întoarce să ne explice capcana, până să apucăm să ne dăm seama de pericol, cei mai mulți și apucaseră să treacă de zidul aparent impenetrabil.

– Nu mai pot! gemu Hall clănțănind de frig. Nu mai pot, fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Să nu zici că nu poți... Dacă ești de-al lor, poți!

– Nu mai pot, oftă tare, de astă-dată, don Miguel. Ne aflăm

într-o cușcă Spinran, special construită, ca să te protejeze de energiile turbionare ale Timpului în momentul penetrării prin peretele Clipei. Mai rabdă puțin... Nu am atins, încă, pragul de frecvență.

– Ești... Dumnezeule, mi... mi-am mușcat limba... Ești un saurian?

– Un mutant. Un neanderthalian. Asta voiam să-ți spun. Tentația stăpânirii absolute asupra Timpului a fost așa de mare, încât imposibilitatea revenirii celor deja trecuți dincolo nu ne-a speriat. Trebuia să facem ceva. Ceva care să ne dea posibilitatea să ne reintegrăm în prezent. În orice prezent. Am ales mutația.

– Vrei să spui... se înecă profesorul. Adică noi, oamenii...

– Exact. Un produs de mutație. Foarte sofisticat, e drept. Nu l-am putut obține decât pe aceia dintre noi care se pretau ca dimensiuni. Saurienii mici. Pierderea cozii, verticalizarea completă a coloanei, dispariția plăcilor cornoase... Totul se poate verifica. În genele fiecăruia dintre voi există înscrise aceste informații. Trebuie numai redeșteptate.

Se auzi un pârâit îndepărtat și prelung, asemănător unui transformator care se scurtcircuitează. Brusc, frigul se risipi și un miros de cârpă arsă invadă cușca.

– Am făcut trecerea! strigă don Miguel. Încă zece secunde... nouă... opt...

Pârâitul se stinse. Pereții dispărură și o lumină albastră îi îmbrățișă din toate părțile.

Hall își ținu respirația și căscă brusc ochii. Pluteau într-o mare de gaz albastru, printre forme sferice transparente. Un fel de briză le deforma, conducându-le către o țintă situată în spatele lor. Don Miguel își ținea mâinile sub cap și privea undeva, dincolo de orizontul bleu. Corpul gol îi era acoperit cu o blană deasă, de culoare neagră. Abia atunci realiză că era la fel de gol și încercă să-și acopere sexul cu palmele.

– Suntem în zona de stază. Aici dispar toate elementele care țin de anorganic și de biologicul neviu.

– Cușca, înțelese celălalt.

– Cușca, hainele, funiile, tot ce nu avea viață capabilă de Salt. Mai ai vreo nelămurire?

Hall se răsuci într-o parte. Compoziția gazoasă se mulă aidoma unei ape. Atâta doar că era mai solidă. Constată că se putea rezema de ea.

– Aș avea o mie de întrebări.

– Timpul lor a expirat demult. Una singură, acceptă hoțul și închise pleoapele.

– Una singură... Dumnezeule, una singură! Cea mai importantă. Sau cea mai arzătoare. Aș vrea... ce e cu tot ce mi se întâmplă... eu... de ce eu?

– Ca o vrajă, râse don Miguel, cu ochii tot închiși. Poți să-ți imaginezi că e un fel de magie. De hipnoză. Că eu am gândit și că dumneata ai văzut. De ce tocmai dumneata? La Aakrau ai fi descoperit de ce noi, neanderthalienii, am ieșit de pe scena timpului cronologic. Apoi, ai fi făcut legătura între noi și sauropode. Datorită unui mic amănunt.

– De unde poți fi atât de sigur? întrebă amețit Hall.

– Datorită unui mic amănunt, reluă încăpățânat celălalt. Ar fi fost o explicație venită înainte de vreme. Pentru că evoluția voastră nu s-a încheiat.

O sferă se apropie șovăitoare de el. Îl atinse. Nu simțea nimic. Apoi trecu, pur și simplu, prin el. Albastrul luminii prinse să pălească.

– Se apropie momentul. Don Miguel se ridică în șezut. Ești gata?

Nasul teșit îi dădea un aspect ciudat.

– Ce amănunt?

Don Miguel rânji.

– Privește-ți picioarele.

Fără nici un avertisment, fără nici o durere. Înghiți în sec: gambele i se subțiaseră, iar laba piciorului i se alungise, cu cele trei degete din față încovoiate sub greutatea unghiilor. Gheare!

Dumnezeule, gheare! Pipăi plăcile cornoase, care creșteau în mod vizibil și începu să urle. Lumina albastră plesni, lăsând o șuviță însângerată să dospească, spumoasă, în urmă.

– Așa se întâmplă mereu, se strâmbă don Miguel și prinse să vâslească prin gazul purpuriu către orificiul ce-și mărea diametrul, cu fiece clipă. Am uitat să-ți spun, prietene, că orice distracție se sfârșește undeva. Trebuia să avem unde reveni după scrată, ce naiba! Asta a fost încă dintru început planeta noastră. Îmi pare rău că ți-am stricat perspectiva istorică...

Când trecură dincolo de Prag, în șuvoiul monocrom al Timpului se înghesuiau sauropode gigantice, împroșcând cu stropi de energie dezasimilată.

Sebastian A. Corn

SUBSTITUTOR

Țăcănitul ritmic. Ca niște monede revărsându-se dintr-o mașină de pocher. Privesc de-a lungul culoarului alb, strălucitor după ultima spălare cu detergent aseptizant *Lagos*. Nu trece nimeni. Ridic receptorul.

„Fii atentă," aud, „notează modificările. Prima: vei citi *32% prelevare* în loc de *27% prelevare*. A doua: vei citi *canalele de aducțiune* în loc de *conductele metalice*. A treia: vei citi *pandemie cu vibrion holeric în grupul de cvartaluri Sud*, în loc de *epidemie de holeră în cvartalul Cumbrae*."

Declic. Apoi, vocea înregistrată de la centrală: „Sunteți în cvartalul Cumbrae. Codul nostru este 1123. Pentru a telefona în alt cvartal..."

Știam cum se telefonează în alt cvartal. Pun receptorul în furcă și trag cu coada ochiului de-a lungul coridorului, prefăcându-mă că-mi caut fise în buzunar. Mda. Adulmec mirosul; detergentul *Lagos*, într-adevăr. Ca și cel folosit în *Tabără*. Deci, nu mă lansaseră departe de buncăr.

Ce importanță avea unde mă lansaseră? Oriunde aș fi fost, în mai puțin de patru ore, lumea o să înceapă să fiarbă apa menajeră, o să sune la serviciul igienic ca să ceară antibiotice, iar ăia mai slabi de înger o să dea năvală în spitalul cvartalului. Asta, pentru început.

Mda. O pandemie într-un grup de cvartaluri e lucrul naibii! Holeră. Adică, 20-30 de scaune pe zi. Febră. Deces prin deshidratare. Era perfect. Încă patru ore, și o să le urez *drum bun* cetățenilor din cvartalul Cumbrae. Le fac cadou juma' de zi de panică – drum bun în Țara Spaimei! Cale bătută până în Ținutul Angoasei!

Mă târăsc prin instalația de aerisire, ajung în dreptul conductelor de amoniac, desfac un panou și sar în camera ventilatoarelor. Deja aud conversațiile din apartamente, strecurându-se

înfundat prin tunelurile de climatizare. Ca un zumzet de albine agitate.

Ca decibeli, sunt cu mult sub nivelul pe care-l vor atinge după ce vor afla de holeră. Atunci să te ții – tropote de pași, copiii strigați și răcnetele cetățenilor model: „Fierbe dracului apa aia, și hai odată la spital, că trebuie să dea *ăștia* ceva medicamente!"

Mă rog. Îmi acopăr nasul și gura cu filtrele palpitânde de alge compactate. Mirosul de *Lagos* dispare – pfuuhh! – absorbit de mucilagiul verzui. Și pornesc spre cuva de epurare, printre ventilatoarele ce huruie în tonuri de bas.

„Treizeci și patru," îmi zic. Era numărul lui Hechter. Caut deschizătura și o găsesc: destul de sus, dar e asta o problemă? Mă cațăr, sprijinindu-mă de capacele ventilatoarelor, ajung în dreptul orificiului și o iau de-a busilea prin galeria care se afundă spre apartamentul lui David Hechter, spicher la Stația de Amplificare a grupului de cvartaluri Sud. David Hechter: *ținta* meu.

Cinci minute. Atât am la dispoziție. Galeria e îngustă, debitul de aer condiționat care trece pe lângă mine scade simțitor, iar Hechter o să creadă că s-a defectat ceva la instalația de climatizare. Dar n-o să-i ia mult timp ca să-mi simtă *mirosul* dus în apartament de curentul de aer.

Cinci minute. Așa spune Dogma *Taberei*.

Deci. Ajung în spatele găurii de aerisire din dormitorul spicherului. Adulmec. Adulmec și înregistrez mirosul – mirosul lui David, care străpunge volutele olfactive ale detergentului antibacterian *Lagos*.

„Destul de acrișor pentru un spicher..." constat. Spicherii astia sunt niște tipi sedentari, cu arome dulcege, păstoase, ba chiar slăninoase, aș spune. Numai că, o știam din fișa lui: Hechter era tânăr și pe lângă asta, participa la ședințe de musculație într-o sală de forță pe culoarele mijlocii. Era singurul loc cu spațiu suficient ca să-și așeze halterele pe scripeții de body-building.

Abia atunci aud zgomotul de la baie. Tipul se spală și scoate niște sunete bizare, din gât. Ca și cum se străduia să explice ceva fără să se folosească de cuvinte.

E nebun? E țăcănit? – ce fel de chestie face? Mă rog...

Dau drumul la Compovox, să-i trag o ultimă probă de voce și brusc, pregătindu-mă să sar în cameră, simt aroma unei a doua persoane. De-a dreptul dulceag-amăruie. Greoaie. Ascunsă sub luciul mirosului degajat de spicher.

„Ce mă-sa? În fișă scria clar: celibatar."

Dar, n-am de ales, trebuie să analizez mirosul – e o femeie. O femeie grasă, mai în vârstă decât el.

„Ia-ți o pauză și raționează," suna Dogma *Taberei* pentru situațiile neprevăzute.

N-aveam nici un fel de date despre femeie. Mă antrenasem două luni în *Tabără* pentru a substitui un spicher de 29 de ani, care vorbea sâsâit, care făcea culturism, care era în stare să calce pe cadavre pentru a sălta în ierarhia Propagandei, care mințea, care nu se ștergea decât cu prosoape scumpe din bumbac și care nu purta decât cămăși de mătase cu guler îngust, pe sub combinezonul regulamentar. Îi cunoșteam rudele, dușmanii, știam că nu are prieteni, știam ce spusese acum trei luni guvernatorului cvartalului, știam ce replici dăduse în liceu colegii dintre care se racolaseră acum actualii concurenți din straturile sociale înalte ale Coloniei, știam ce vorbise cu maică-sa în ziua în care părinții lui se despărțiseră, etc., etc., etc...

Cine era femeia? Ce făcea ea? Avea program concomitent cu David la Stația de Amplificare? Statisticile prezentate în *Tabără* susțineau că cei ce încalcă legislația încartiruirii aparțin, de regulă, aceleiași comunități profesionale. Pe de altă, parte, Dogma spune că în timpul misiunii nu trebuie substituit decât un singur inamic. Dar, n-aș fi fost prima care încălcase Dogma în acest sens. Deși exista un corolar al afirmației de mai sus: „Două substituții concomitente sunt un infern."

Mă rog. Mă hotărăsc să aștept.

„David, iubitule! Vin peste tine!" – un timbru ascuțit. Oarecum spart. Deci, într-adevăr, o femeie. *Iubitule?* – era singurul lucru de neînțeles. Un apelativ? N-avea importanță. Cvartalurile și *țintele* îți rezervau întotdeauna surprize, indiferent cât de bine studiai terenul. Dar surprizele, o știam, nu durează mult. Lucrurile au bunul obicei să reintre rapid pe făgașul normal. Ca dovadă, Hechter a gâlgâit amuzat, așa cum aș fi făcut eu dacă cineva ar fi intrat peste mine în dușul privat din *Tabără*.

„Declanșez!" am spus în șoaptă, scurtcircuitând reflexele induse de Dogmă. Mi-am dat drumul în dormitor și m-am strecurat în sufragerie.

Vocile din baie se auzeau perfect. David râdea în hohote, iar prietena lui imita miorlăiturile unei pisici. Niște probe sonore impecabile. Așez Compovox-ul sub taburetul din fața băii și mă apuc să cotrobăi prin apartament.

Legitimații de-ale lui Hechter. Cele trei combinezoane regulamentare ale lui – 75 de kilograme, estimez, din ce în ce mai sigură pe mine. Camarazii de la compartimentul *culegere* îmi aduseră o grămadă de informații corecte; mă simt în largul meu, în ciuda mârâiturilor lui Hechter, în ciuda tipei suplimentare care mi se pune travers în misiune, în ciuda cuvântului *iubitule*.

Cum adică, *iubitule*?

Găsesc un combinezon mai larg, cel cu mirosul dulceag, cu legitimațiile femeii. Irma Lanz. Angajată la Institutul de Purificare a Apei. Ohoo! – o s-o încaseze cât se poate de direct! Holera, canalele de metal și prelevările din mesajul meu modificat, o loveau în plin. Or să tabere cu telefoanele pe fata asta, s-o întrebe: „Ce mama naibii păziți acolo, la filtrare?"

Numai că, vor da peste mine, am hotărât în timp ce parcurgeam orarul înregistrat în cartea ei de muncă. Lucra în contratimp cu Hechter, așa că, vreo două-trei zile, îi puteam înlocui pe amândoi. Contrar Dogmei ce mă ținea în frâu. Da, da! Nu trebuia decât s-o urmăresc atent pe Irma asta: cum se mișcă prin

cameră, cum încrucișează picioarele când se așază pe scaun, cum înghite în sec, cât de repede respiră, cum oftează, ce ticuri are, ș.a.m.d. Vocea ei era înregistrată deja, iar Compovox-ul începuse s-o disocieze în registre tonale și armonice.

Mda. Era suficient pentru o substituire temporară. O jumătate de oră – atât îmi trebuia ca să copiez un personaj... Dacă n-aș fi fost în stare de așa ceva, mi-ar mai fi selecționat profilul cromozomial dintre toate clonele pe care le iscodeau prin maternități? M-ar mai fi crescut în *Tabără*? M-ar mai fi învățat să mă joc în *Tabără*? M-ar mai fi instruit camarazii de la compartimentul *prelucrare*?

Nu. Sunt sigură că nu.

Hei, hei, hei! – ce dracu fac ăștia? Vocea femeii era din ce în ce mai guturală, iar Hechter respira greoi. Mă apropii de ușa de la baie și încerc să privesc prin geamul translucid.

Îl ucide? Grăsana îl înlănțuia pe Hechter, care gemea precipitat. Ce naiba se mișcă el atât de *ineficient*? De ce nu încearcă să-o împingă odată pe Irma ca să scape din strânsoare?

Te pomenești că și Irma venise să-l lichideze? Asta ar fi împuțit toată treaba. Cine oferea *ținte* pentru substituție? Numai Organizațiile de Siguranță. Pe colegi și pe vecinii *țintei*, mă simțeam în stare să-i fraieresc. La fel de simplu puteam să-i duc de nas și pe cei din Administrația cvartalului... Dar n-aveam nici o șansă în fața Organizațiilor de Siguranță. Ăștia n-or să înghită gălușca.

Noii Ahei? Mmh? Irma ținea de șmecherii ăia de la *Noii Ahei*? Cum s-o substitui și pe grăsană, concomitent cu spicherul, când urmăream aceleași piste cu *Noii Ahei*?

Și acum, ce mama naibii *mai* făceau? Stăteau lângă cadă, plescăind din buze. Se mușcau? Vroiau să mănânce unul din altul. Doamne, asta nu semăna deloc cu o luptă. O nouă surpriză despre care nu aflasem nimic. Nici din *Tabără*, nici din Dogmă.

Palmele mi-au transpirat, brațele și coapsele mi-au amorțit... bizar, bizar, bizar! Parcă ar fi mâncat ceva gustos, așa de lent și potolit se mișcă David și Irma.

Dar, ce importanță are ce fac? De acum, dau semne că se vor întoarce în sufragerie. O să-mi simtă mirosul, așa că mă duc rapid în dormitor, mă urc în pat și mă ascund în galeria de aer condiționat.

Îi văd cum intră și cum ies din cameră. Cum se îmbracă. Cum râd și cum își fac semne. Mda. O ultimă trecere în revistă, în direct, a gesticii lor.

„Irma, nu crezi că..."

Mirosul meu sărat! Mirosul meu sărat spărsese crusta olfactivă de *Lagos*! Uită-te la ei cum vorbesc în șoaptă și cum iscodesc colțurile apartamentului! Brusc, David se duce glonț la telefon și ridică receptorul.

„Declanșez!" șoptesc. Ca de fiecare dată când trebuie să dau ochi în ochi cu *ținta*.

Sar în dormitor, dau buzna în sufragerie, îl îmbrâncesc pe Hechter la perete și trântesc telefonul. Irma țâșnește de pe scaun, dar nu reușește decât să sughită de spaimă.

Nici Hechter nu arată mai bine. E palid și încearcă să dea în mine, sucindu-se ca un bursuc nervos.

Zâmbesc. După cum mă așteptasem, n-aveau cum să-mi pună probleme.

Aduc sacul de machiaj din galeria de aer condiționat, îl mânuiesc pe Hechter (e mai înalt cu trei centimetri decât mine) și încep să-mi lucrez transformarea.

Recuperez diferența de înălțime cu o pereche de talonete, îmi mulez plastitac pe față, imitând gesturile lui David, îmi lățesc umerii cu epoleți așezați sub combinezon. Peruca, lentilele de contact cu nuanța ochilor lui, sânii striviți de brasieră, placa dentară.

Exerciții de fonație după Compovox și după caseta luată de la compartimentul *culegere*. Bare logopedice în faringe, bile de oțel sub limbă, pentru a sâsâi ca Hechter. Bandajele cu care îmi umflu gambele și brațele, ca să pară mai pline sub combinezon.

În fine, mirosul. Trăiam în Colonii subterane de... decenii? Secole? Milenii? Cine naiba le mai ținuse socoteala? Văzul scăzuse, olfacția se dezvoltase continuu, așa ziceau camarazii de la *prelucrare*. Pretindeau că tunelurile și coridoarele nu permiteau panoramări, așa că adulmecam cu toții.

„Cocktail," îmi zic, amestecând esențele standard din dotare. Încep să înmoi combinezonul spicherului în substanțe olfactive, chiar când șinele transportoarelor suspendate vibrează pentru prima oară în acea zi, de-a lungul culoarelor mijlocii.

Îi scutur hainele până când mirosul de detergent *Lagos* redevine predominant, mascând emanațiile fine care semnalau prezența lui Hechter. Un amestec aromatic calculat cu strictețe, nu? Așa m-au tot învățat...

Podeaua sufrageriei se cutremură ușor. Mda. Ora 8,00. Transportoarele începeau să treacă și prin dreptul apartamentului spicherului.

„Alergați! Alergați!" aud vocea familiară a robotului controlor de trafic. Încep să tropăi în rând cu ceilalți. La cinci etaje sub șinele suspendate de tavanul nichelat. La doisprezece metri sub farurile reci ale transportoarelor rapide.

Mă opresc la primul telefon public, înfundat într-o nișă, în spatele unei săli cu jocuri mecanice.„Sunteți în cvartalul Cumbrae. Codul nostru este 1123. Pentru a folosi..."

Vorbesc scurt, lansez parola care codifica „întâmplări neprevăzute" și anunț, eliptic, încurcătura provocată de apariția Irmei Lanz.

O zi magnifică pentru noi! O zi magnifică. Anastasios van Pooten a coborât în culoarele profunde, printre asicialii exilați din cvartaluri, ca să dea de generalul Yaroslav Gall! O zi magnifică, în care generalul chiar, se întreba: „Cum o fi lumina piezișă de la Exterior?"

Citise și auzise despre ea, despre lumina de la Exterior, ca oricare alt colon. Dar, ce era? Lăsa umbre, cu adevărat?

Mister...

Când l-a văzut pe van Pooten la intrarea în adăpost, a crezut că Administrația îl descoperise, așa că s-a pregătit să lanseze un semnal de detresă către asociații din solda lui.

Când l-a auzit însă pe van Pooten că nu dorește decât să-i solicite ajutor în războiul pe care generalul Prasad îl pierdea cu seninătate, scăpând cvartal după cvartal în favoarea Coloniilor Subcontinentale, Yaroslav s-a gândit că la mijloc nu putea fi decât o manevră de-a Estherei, fosta lui soție.

Cu opt ani în urmă, când survenise exilul? Îndepărtarea? Decăderea. Soția lui Yaroslav, Esther, fusese o blondă subțire cu picioare lungi. Acum însă, Esther intrase în mod sigur în patria chintalelor și a metrilor cubi, iar Gărzile Încartiruirii o atribuiseră unui alt demnitar. Un individ pentru care, aidoma ei, exercitarea puterii devenise o figură de stil.

Ce zi minunată! Pe van Pooten nu-l trimisese Esther. Îl trimiseseră omologii ei, cei care angajau tipi scrobiți să poarte războaie în numele lor. Omologii ei care vorbeau, ca și ea, în gol, niște ăia care înfulecau fursecuri la ceai și semnau state de plată unor generali ca Prasad, numai și numai pentru faptul că erau în stare să citeze din memorie pe Homer și Longfellow. Omologii ei care știau foarte clar că ginul nu merge decât cu gheață sfărâmată și că la pește e cazul să bei *Chablis*...

Un noroc pentru noi! Anastasios van Pooten îl dorea pe Yaroslav înapoi în cvartalurile Infraoceanice pentru a reîncepe războiul informațional.

„Vreau câteva sute de cvartaluri," a spus generalul, care, după cum știm cu toții, era un om de principii.

„Câteva sute? Ai fost demis pentru mult mai puțin, Yaroslav!" a încercat să i-o reteze van Pooten. „Acum opt ani, nu doreai decât câteva zeci de cvartaluri..."

„Vrei cvartalurile Coloniei Subcontinentale? Îmi pui la bătaie câteva sute de cvartaluri de-ale noastre, și pui mâna pe toate Coloniile inamice. Nu ți se pare un preț bun?"

Van Pooten nu știa dacă e un preț bun sau nu. Oricum, nu era abilitat să ia o decizie în sensul ăsta. Administrația era polițefală, știți doar...

O zi sfântă pentru noi! Un moment crucial! În ciuda faptului că Yaroslav n-a primit un răspuns corect la cererile sale, întâlnirea lor în adăpostul din culoarele profunde, printre asocialii care ucideau, răpeau, devalizau și aruncau în aer, a marcat începutul acțiunii care ne-a scos la lumină.

Subiect: războiul actual se rezumă la cuceriri prin substituția unor persoane. Întrebare: dacă înlocuiești într-o acțiune cincizeci de indivizi, mai poți predetermina, fără statistică, evoluția unei acțiuni?

Pentru ajutor, vom defini individul substituit: persoană în poziție-cheie, care primește, codifică și generează informații.

Acum, să enunțăm din nou întrebarea... Vedeți deci, de ce reintroducerea lui Yaroslav în circuitul belicos al Coloniilor a fost elementul fundamental al renașterii noastre?

De pe la doisprezece ani, am erecții zilnice când mă trezesc dimineața în *Tabără*. Dar, niciodată n-am mai pățit așa ceva în cursul zilei. În mod sigur, a fost prima oară când am avut o erecție, privind la o luptă.

Mă rog. O luptă ciudată. Grăsana îl domina total pe David Hechter. Cu mișcări foarte lente. *Deosebit* de lente și de eficace. Tai Chi Chuan? – m-am întrebat.

Hei, hei, hei! Ce dracu fac ăștia? Strigă amândoi de se cutremură oglinzile văii și se bâțâie cu viteza unui perforator... al naibii să fiu dacă asta a fost o luptă! Al naibii să fiu!

Nu mai văzusem ceva asemănător și nici ăia de la *prelucrare* nu-mi povestiseră despre lucruri similare. Asta e. David Hechter și Irma Lanz tocmai ies din baie, iar eu abia dacă am timp să mă ascund în galeria de aerisire.

Cum duc paharul la gură? Cum se apleacă peste farfurie și cum mănâncă? Au ticuri verbale? În curând, începe rolul meu. Fac ultima trecere în revistă a lui David, pe care îl învățasem, exhaustiv, vreme de trei luni de zile, în *Tabără*. Cât despre grăsuna asta, o să anunț la buncăr că a survenit o problemă. Vor trimite cu siguranță un alt combatant care s-o înlocuiască.

Ce să zic? Deși era contrar prevederilor Dogmei, aș fi putut s-o substitui și pe ea pentru o scurtă perioadă. Însă era riscant. Da. Riscant. Pentru o misiune, pentru cel care o va înlocui definitiv pe Irma, ba chiar și pentru mine. Câți combatanți își pierduseră identitatea după ce tentaseră duble substituiri în cvartaluri.

Zeci? Sute? Mii?

Hoop! Uite-l și pe David! Cască nările și începe să adulmece:

„Ce-i dragule?" se interesează Irma, dar David îi face semn să tacă și, dintr-o mișcare, se repede la telefon.

Mirosul, fir-ar paștele mă-sii al dracului de miros! Am o aromă sărată, de substitutor muncit în *Tabără*, o aromă care a perforat fundalul olfactiv al apartamentului. Detergent *Iguacu*. Cu totul altceva decât foloseam noi în buncăr.

„Declanșez!" șoptesc. Așa cum fac mere, ca să-mi poarte noroc.

Mă arunc în sufragerie, sărind peste patul care ocupă întreg dormitorul minuscul. Primul lucru pe care îl fac e să smulg receptorul de plastic din mâna lui Hechter.

Dar Irma se năpustește asupra mea, înotând din șunci: e gata să mă sugrume, iar șmecherul de David dă și el să mă plesnească în cap cu un taburet. Noroc că ascunsesem mai devreme Compovox-ul sub taburet și papagalul de Hechter înlemnește când îl vede: ce căuta chestia *aia* în casa *lui*?

Profit, și-i proptesc un șut în testicule.

Țintisem perfect! David cade pe jos cu gura deschisă, cu ochii holbați, cu un strigăt ca un bulgăre de gheață între corzile

vocale. Exalând un miros de omletă și de suc de portocale, ce se suprapune vreme de câteva fracțiuni de secundă peste aroma răcoritoare de *Iguacu*.

E rândul Irmei.

„Nouăzeci de kile," apreciez, în timp ce o proiectez peste umăr. Grăsana zboară cu capul înainte până în dulapul alb cu farfurii de la intrarea în bucătărie, fărâmându-l într-un vacarm de cioburi.

„Cum dracu' scap de corpu' ăsta imens?" Mă uit la ea cum se forțează să se ridice dintre ușile rupte și vesela spartă. Ca o focă alunecând pe gheață.

Ca o vulpe care și-a ascuns prada în vizuină. Ca un șoim care și-a dosit vântul la cuib. Dogma avea prevederi foarte clare: nici cetățenii, nici Gărzile Încartiruirii nu trebuiau să bănuiască nimic despre cadavrul lăsat de substitutor în urma sa.

Orice mort se împute în câteva ore, iar mirosul fin al înlocuitorilor din Colonii i-ar decela rapid... De obicei, aruncam *țintele* în cada din apartament și le stropeam cu acid. Cartilajele, oasele și mușchii se dizolvau într-o magmă fluidă ce putea fi evacuată prin WC.

Alteori, înveleam cadavrele în folii de plastic pe care le lipeam cu scotch și le doseam în casă. Mda. Asta făceam.

Da' de unde naiba venea povestea aia din Dogmă? Vreau să zic, aia cu vulpea și șoimul?

Trebuia să termin odată cu Irma. Cu părul vâlvoi, cu gura strâmbată de efort, se repezea furioasă la mine. Ca și cum se pregătea să muște.

Mirosul Irmei! Era acrișor, amestecat discret cu aroma răcoritoare de *Iguacu*... În plus însă, percepeam efluviile de detergent antibacterian *Wou-Wei*.

Cel cu care își stropeau buncărele *Noii Ahei*.

O plesnesc peste gură. Irma nu cade. Se mișcă prudent,

nenorocita! Mda! După cum am bănuit! Văd sub sânul ei stâng marca *Noilor Ahei*. Brigada cu care *Tabăra* se aliase de atâtea ori.

„N-a început războiul. E doar o simulare tactică în tandem," apuc să gândesc. Dar n-am de ales. Strategii le spun simulări. Pentru noi însă, treaba este cât se poate de reală.

Irma sare la atac. Răspândește din ce în ce mai pregnant aroma de *Wou-Wei*. Tâmpita greșește copilărește, iar eu profit imediat.

„Atama!" răcnesc triumfător. E termenul tehnic pe care îl folosim pentru cap. „Atama!" repet, iar Irma, sunt sigur, percepe imediat.

Țeasta îi pocnește scurt, iar trupul i se înmoaie dintr-o dată.

Plastitac pe față. Peruca peste țeasta cheală. Lamele logopedice în faringe, bila de metal sub limbă – gata! Vorbesc ca Hechter, sâsâit. În sfârșit, compunerea mirosului.

Nu mai e timp să dizolv cadavrele. Le învelesc în pungi și le dosesc, momentan, în galeria de aerisire a băii. Iau hârtia cu modificările pe care le voi opera în editorial și ies din apartament.

Adulmec aerul din jurul hainelor mele. Nu mai persistă nici o boare de detergent *Lagos*. Doar *Iguacu*, amestecat cu David Hechter – iată amprenta mea olfactivă.

„Alergați! Alergați!"

Sunt disciplinat și ascult de robot, plonjând în șuvoiul de oameni ce se scurge pe sub transportoarele suspendate. Fug pe culoarul îngust, cutremurat de trecerea trenurilor suspendate.

Zece minute până la Stația de Amplificare. Recapitulez modificările. *Orientarea investițiilor către sectorul explorări la Exterior*, în loc de *orientarea investițiilor către sectorul cvartaluri*. *Canalele de aducțiune*, în loc de *conductele metalice*. Și, în fine, *pe lângă vaccinare, este necesară și o profilaxie cu antibiotice*, în loc de *vaccinul antiholeric are o eficacitate certă*.

Deocamdată, alerg între o blondă platinată și un bătrân asu-

dat. Văd telefonul din spatele sălii de jocuri mecanice și ies din rând.

„Sunteți în cvartalul Cumbrae. Codul nostru este ANAD. Dacă..."

Formez numărul. Anunț apariția Irmei Lanz în bucla informațională și mă gândesc la tapajul pe care o să-l facă locuitorii cvartalului. Ce mă-sa investeau ăștia, ca bezmeticii, în exploatările de suprafață, când nu erau în stare să-și țină ograda curată? Ce făceau ăștia cu banii, cât timp erau incapabili să dea cu buretele peste o prăpădită de epidemie?

Am să citesc un editorial. Am să provoc scandal și panică. Asta am să fac.

„Arăți foarte bine în dimineața asta, Hechter!" îl aud din spate pe șeful meu direct. Înalt, grizonat, păr scurt. Combinezon lălâu. Îl știam pe dinafară din fișierele *Taberei*.

„Mulțumesc pentru compliment, domnule Lazarevici!" Mă opresc pe coridorul luminescent, din poliuretan alb, care miroase răcoritor. *Iguacu*. De afară se aude vuietul vibrant al transportoarelor. Întind mâna spre Lazarevici și micșorez puțin ochiul stâng, imitând ticul lui David.

„Am un material teribil despre culoarele profunde. După ce citești editorialul, să treci pe la mine să discutăm." Îmi arată dosarul de la subsuoară, respiră adânc și reia cu voce scăzută: „Ne putem folosi de oamenii ăia de *jos* împotriva Coloniei Infraoceanice..."

„Înțeleg." Dau din cap și-mi arunc ochii în treacăt la lozinca zilei, afișată pe culoar. O mai citisem de vreo treizeci de ori până să ajung la Stația de Amplificare. O maximă de-a lui Hugo Brandt, comandantul cvartalului: *„Și asocialii sunt frații noștri..."* îl citez și zău dacă nu e momentul să strecor comentariul scurt pe care David obișnuiește să-l facă singur. „Mda. Înțeleg. Maxima lui Hugo a fost aleasă perfect. Perfect!"

Îl aprob pe șeful meu *ad interim*, folosind numele mic al

comandantului cvartalului. Exact cum făcea și Hechter, când dorea să sugereze că are relații.

„Mmhh... vom declanșa o campanie serioasă de racolare a asociabililor. Sunt antrenați pentru situații de conflict, nu au scrupule și nu ne costă nimic ca instrucție." Lazarevici zâmbea, fiind sigur că va urca o nouă treaptă în ierarhia Propagandei.

„În regulă. Vin la dumneavoastră după editorial. O zicere strălucită!" închei, arătând cu bărbia un alt afiș cu maxima zilei.

Ne facem cu ochiul, iar eu pornesc spre camera de emisie pe coridorul cu balustrade nichelate, hiperluminescent. Proaspăt sterilizat. Convins fiind că războiul n-a început și că parcurg încă fazele de simulare.

Las legitimația lui David în modulul de pontare și intru în camera de emisie.

„Iar n-ai dormit bine, Hechter?" Secretara scotea un mesaj din fax și se uita cu coada ochiului la mine. Fac un racord mental uimitor. Poate că David nu dormise bine din cauza grănunei... De ce? Mă rog, n-are nici o importanță. Trebuie doar să mă așâi și să răspund rapid, așa cum face de obicei spicherul.

„Nu-ș ce dracu' au tot reparat ăia la instalațiile de ventilație. A fost tămbălău toată noaptea."

„De ce nu iei Hypnozal?" întreabă ea cu jumătate de gură, reușind să scoată hârtia din fax.

Știu că Hechter lasă discuțiile neterminate. Așa că nu-i mai răspund și mă apuc să fac ordine pe birou. Un bilanț favorabil, până acum. Puteam chiar să respir același aer cu Lazarevici, dacă aveam chef. De fapt, punctasem foarte bine, dacă mă gândesc, câtă vreme Lazarevici ăsta, un barosan pe statele de plată ale Propagandei, avea de gând să elaboreze un material împreună cu mine.

Mă rog. Cea mai bună pâine pentru strategii informaționali ai *Taberei* e să elaboreze un material pentru cvartaluri... Încarcă un text cu date false! Lansează-l pe canalele mass-media! Și, propagă-le tâmpiților din cvartaluri distorsiuni și parazitări!

Tabăra folosea un nume special pentru chestia asta: *buclă informațională deviată*. Ca și goana după antibiotice pe care o va provoca editorialul meu. Ca și scandalul public alimentat de același editorial: cum mama naibii își permitea Administrația să cheltuie banii cu exploatările de la Exterior, mai ales acum, când o holeră zdravănă bătea la ușă?...

Becul roșu de deasupra sunetiștilor s-a aprins.

„Considerațiile cele mai recente privind orientările grupului de cvartaluri Sud..." Aveam o voce plăcută. Cel puțin, în căștile de control.

Termin de citit materialul și mă fâțâi prin birou, trăgând cu urechea la o dezbatere despre producția de explozibil pentru cupole. Și, fără motiv, zâmbesc preferențial spre secretară. Pentru că, în fișa din *Tabără*, așa scria că face Hechter.

Bizar. Ea îmi face cu ochiul și dă din cap că nu. Habar n-am ce înseamnă asta, și nici ăia din buncăr nu mi-au explicat ce era cu schimbul ăsta de semne.

Mda. Oricum, îmi trec limba peste buze. Lent. Imitându-l pe David. Și abia mă abțin să nu pufnesc în râs când aud zonarea noilor cvartaluri în difuzoarele Stației. Niște date gogonate, cu mult mai exagerate decât permitea Propaganda chiar.

Ohoo! Să vezi ce perdaf o să încaseze redactorul cu pricina! Asta, în cazul în care nu-l vor trimite să planteze bastoane cu dinamită prin galeriile grupelor de foraj ce lucrează în culoarele profunde! La doi pași de noroiul, zăpușeala, scandalurile și răcnetele asocialilor exilați din cvartaluri...

Însă, răul fusese făcut. Populația receptase o dată falsă. O va prelucra prin zvonuri, prin discuții la masă, la servici; vor discuta în apartamente, în timp ce se deplasau cu transportoarele, sau în timp ce alergau pe culoare... O dată falsă, atât în raport cu realitatea, cât și cu cerințele Propagandei.

E clar. Stația e plină cu substitutori...

Și dacă, totuși, începuse războiul?

*

A ştiut că, din posibili, devenim probabili, în ziua în care Anastasios van Pooten a coborât pentru a doua oară în culoarele profunde. Însoţit de încă trei senatori, pentru a da mai multă greutate mesajului său de supunere la condiţiile formulate de Yaroslav Gall.

Ştiţi şi voi că asta nu s-a petrecut decât după ce generalul Prasad a mai pierdut un grup de cvartaluri.

Premisele apariţiei noastre se conturau văzând cu ochii, în ciuda mutrelor acrite ale senatorilor care păşeau pe vârfuri în clisa din adăpostul lui Yaroslav. De unde să ştie ei că acolo jos, jegul şi gunoaiele îşi regăseau dezvoltarea apoteotică? Mizerie în stare pură. Esenţială.

Să nu-i judecăm greşit! N-aveau de unde să cunoască rolul funcţional al jegului... Cine să le fi spus de importanţa murdăriei, de calităţile ei fundamentale? Putoarea e un camuflaj ideal în perioadele de conflict. Şi nu numai.

Yaroslav le-a explicat pentru a suta oară teoria lui. Treaba substitutorilor era să picure abil informaţii. Să le propage prin cvartaluri.

Senatorii îl aprobau din cap, neîndrăznind să-l întrerupă.

„Cum adică? V-aţi imaginat că-i putem înfrânge pe Subcontinentali, fără *Tabără* sau fără *Noii Ahei*?" i-a întrebat, retoric, Yaroslav.

Senatorii n-au răspuns. Faptele vorbeau de la sine, în locul lor.

Prasad greşise fundamental când îşi imaginase că-i poate înfrânge pe Subcontinentali, făcând abstracţie de Serviciile de Ordine, a reluat Yaroslav, ignorând faptul că fiecare vorbă a lui cimenta drumul devenirii noastre.

Păi, ştiau ei, senatorii, că Serviciile de Siguranţă aveau acces legal la codurile genetice ale tuturor locuitorilor din cvartaluri?

Stupoare pe figurile senatorilor.

Știau ei că pe pereții buncărelor erau desfășurate hărți cromozomiale, ca niște geografii răspândite genealogic și temporal?

Nu. Senatorii habar n-aveau.

Localizau cercetătorii acelorași buncăre caracteristicile unui substitutor latent? – anunțau Gărzile Încartiruirii care se ocupau să programeze o căsătorie fericită. Ca o consecință, torente de spermatozoizi călătoreau în utere, coborau în picaj asupra ovarelor și gata! Mai aveai de așteptat doar 9 luni ca să fii racolat de *Tabără* sau de *Noii Ahei*. Cu actele în cea mai perfectă ordine.

Contracte semnate anteutero de indivizi ieșiți din comun. Asta lega substitutorii într-un tot unitar, și tot asta ar fi adus victoria...

Știau senatorii toate astea?

Nu. Habar n-aveau. Și acest fapt era „o consecință tristă a principiului separării puterilor în Colonii", după cum a remarcat Yaroslav, doct.

Subiect: poate un strateg să anticipeze rezultatul pe care îl are promovarea unor informații într-un grup de indivizi?

Pentru ajutor, să ne reamintim de *telefonul fără fir* pe care îl jucam în copilărie. Un simplu cuvânt transmis avea șanse să ajungă modificat la celălalt capăt al șirului.

Cu alte cuvinte, nu se puteau estima precis efectele unei loviturii informaționale. Jennifer Väth, o analistă a Coloniilor Subcontinentale stabilise foarte clar că, în cel mai fericit caz, obțineai doar o plajă de posibilități de evoluție. Elaborase chiar și o ecuație prin care încerca să determine respectivele posibilități de evoluție, în funcție de condițiile premergătoare loviturii.

„O ecuație fără sens," le-a zâmbit Yaroslav senatorilor care îl ascultau fără să crâcnească. Aveau capacități nebănuite de a zace în fotolii, scaune, sau pe lăzi. Ascultând. Ascultând, chiar dacă nu pricepeau mare lucru.

Yaroslav observase că ecuația doamnei Jennifer Väth nu

făcea doi bani. Să îngustezi cât mai mult posibilitățile de evoluție ale unei lovituri informaționale – era o chestiune de artă pură. Integrată statistic, bineînțeles.

„De aceea ne-au costat atât de mult modulele Cumbrae. Funcționează prin artă și statistică, domnilor. Și, amândouă sunt deosebit de scumpe..."

Modulele Cumbrae. Brevetate de Yaroslav înainte de a fi demis? Exilat? Căzut în dizgrație? Modulele Cumbrae, adică simulatoare reale, cu oameni reali, în care se programau situații distincte unele de altele.

Oamenii reali? Uniformizați. Aduși la unison. Aceeași hrană. Aceeași modă, aceeași baie de informații. Aceleași droguri care le blegeau memoria. Aceeași hrană. Aceeași modă. Aceleași droguri. Luni de zile la rând.

Rezultatul? Module Cumbrae cu inși etalonați. Standard. Replicabile și replicabili, nelimitat.

În ziua aceea n-a fost decât o singură piedică pentru noi. Slavă Domnului că Yaroslav Gall a depășit-o, altfel, această cronică măruntă n-ar fi continuat decât să bântuie, potențial, prin mințile oamenilor luminați!

Piedica a apărut atunci când Yaroslav a spus că are nevoie de cinci sute de cvartaluri pentru simpla estimare a loviturilor sale.

Senatorii, adică niște oameni obișnuiți să lanseze aforisme după prima sorbitură de ceai, niște inși care formulau cugetări în loc de eructații după cele mai bune mese, niște cetățeni, în fond, care emiteau zâmbete ritmice la finele fiecărei fraze, senatorii deci, au înnebunit când au auzit pretențiile lui Yaroslav.

I-au servit drept contraargumente: considerente morale, calcule economice, ipoteze pragmatice etc. Aproape că-l zdrobiseră pe Yaroslav sub tirul discursurilor vehemente, deși el nu apucase să le bage pe gât *toate* cererile sale. Printre altele, știm sigur că

el le-a replicat, la modul cel mai sincer și, totodată, avantajos pentru noi, cei care așteptam să devenim:

„Nu-i păcat să ne batem joc de eficiență, din cauza unor calcule meschine și a unor idei *aparent* morale?"

Vă dați seama cum au răcnit senatorii cand au auzit așa ceva?

Numai că Yaroslav a profitat de starea lor de nervozitate și a jucat totul pe o singură carte. Ei îi spuneau că, oricum, n-au cum să golească cinci sute de cvartaluri care să servească scopurilor sale informaționale.

Atunci, el le-a zis că nu-i nevoie să golească nici un culoar, nici un apartament, nici o cameră, măcar.

„N-am fost suficient de clar. Am nevoie de cinci sute de cvartaluri *locuite*! Nu vreau clădiri goale!"

Cu cât o cerere e mai sfruntată, cu atât are mai multe șanse să-l buimăcească pe interlocutor. Cam asta s-a întâmplat cu senatorii, care, în ciuda jegului din adăpostul lui Yaroslav, în ciuda lipsei detergenților, au rămas pentru câteva clipe cu fălcile lăsate în jos. Le atârnau, precum faldurile tremurătoare ale boturilor unor buldogi uluiți, gata să încaseze musculițele ce bâzâiau pe culoarele mizere.

Setul de informații pe care dorea să-l vehiculeze Yaroslav trebuia să dizloce întreaga Colonie Subcontinentală. Dorea să creeze o panică viscerală, care să dizloce orice tentativă de structurare. Avea nevoie de un dispozitiv de semnale care să-i facă pe inamici să-și distrugă singuri întregul eșafodaj social. Putea să-i mențină într-o stare de zvârcolire perpetuă, putea să-i împiedice să-și elaboreze cea mai simplă ierarhie, putea să le întrețină o teroare programată, din care sclavia ar fi reprezentat cea mai fericită ieșire...

Asta însemnau cele 500 de cvartaluri pe care le solicita.

Senatorii știau că Yaroslav Gall putea face toate astea. Au mormăit, s-au uitat unii la alții, au tot dat din colț în colț. A fost cel mai critic moment pentru noi. Numai că, deși ne ignora existența, Yaroslav nu s-a lăsat.

„Trăim o criză de spațiu. Războiul nostru cu Subcontinentalii se datorează lipsei de spațiu. Subsolul e mai scump decât Exteriorul, iar la Exterior nu mai putem ieși. Mai adânc decât am forat, nu mai avem cum să forăm. Vedeți doar ce zăpușeală e aici la mine..." Senatorii se desfăcuseră la combinezoane și au dat din cap, aprobator. „Nu vreți să rezolvăm o dată pentru totdeauna litigiul ăsta cu Subcontinentalii? Nu doriți să obținem o dată pentru totdeauna *tot* subsolul ăsta? Numai pentru noi?"

Slăvită zi a mai fost și aceasta! Slăvită și norocoasă! Declanșarea operațiunilor informaționale se apropia de faza finală, Doamne!

Există? Informația există și prin sine însăși?

7,30 a.m. Mai am două ore până să ajung la Stația de Amplificare. Perfect! Pot să mă mișc pe îndelete.

Irma e alături, în baie. Se spală. Prăpădita! Aseară, i se făcuse frică:

„Dacă ne prind Gărzile? N-am ce căuta la tine în apartament. E ilegal. Dacă o să am necazuri?"

„Necazuri? Când ești cu mine? Ai uitat că lucrez la Propagandă?" Așa am întrebat-o. Ca s-o mai pun nițel pe jar. Așa am întrebat-o și am îmbrățișat-o pe culoarul acela înalt.

Un culoar cu desăvârșire pustiu. Se auzeau doar vibrațiile joase ale transportoarelor, străbătând periferia cvartalurilor și huruitul de fond, aproape subsonic, al apei ce alerga prin țevile clădirilor.

„Vii?"

Irma s-a aplecat peste balustradă. Se uita la clădirile de vizavi. Un canion, adânc de 30 de etaje, mărginit de ferestrele aclipitoare ale apartamentelor. Pe fundul canionului, chiar pe zona de trafic pietonal, un camion roșu, aparținând firmei de salubrizare. Sfârâia liniștit, stropind culoarul cu detergent antibacterian. *Fjörd.*

Mirosea până la noi. A aromă *lucioasă*, mi s-a părut.

Irma a venit. Toate veneau. Coloniile sunt hiposexuate, o știe oricine, așa că trebuia doar să alegi pe cine trebuie. Prea puțini masculi, pricepeți? Prea puțini masculi dispuși să le alerge, deci prea puține femei curtate, așa că *ele* cedau numai pentru ineditul experienței.

Pentru Irma, de fapt, ineditul experienței consta doar în delicatesele din frigiderul meu. Și, în general, după cum o arătau cele șaisprezece kilograme suplimentare față de mine, sunt convins că delicatesele reprezintă singura ei pasiune...

Doamne, de ce renunțase Irma la sex cu atâta ușurință? Îi crezuse pe preoții ăia netrebnici? Sau, în Coloniile noastre cu volume limitate, li se făcuse tuturor frică de suprapoluare?

Irma iese din baie și mă sărută pe nas. Zice:

„Până te speli, prepar ceva de mâncare."

Uite-o cum intră în bucătărie! Un mers triumfal. Pași apăsați. Sunt din ce în ce mai sigur că s-a culcat cu mine doar ca să-și prepare un mic dejun pe cinste. Să se bucure văzând o bucătărie adevărată, separată de restul apartamentului. Nu în aceeași încăpere cu baia, cum au majoritatea colonilor...

„Umflata dracului!" gândesc și dau drumul la duș. Mă săpunesc. Și fredonez un marș auzit de mult. Muzeul Muzicii din TENERE PLAZA, la doi pași de Stația de Amplificare. Șase sau șapte melodii, din care reținusem marșul și faptul că, în fond, muzica este contraproductivă – predispune la anarhie și la *laissez-faire*...

„Numai la haleală îi stă gândul!" scrâșnesc și opresc dușul.

„David, iubitule! Vin peste tine!" zice Irma din spatele ușii.

Și dacă îi plăcea de mine? Mmh? Chiar atunci, simt un miros bizar. Mirosul ei? Mda... Mirosul ei, mă asigur, deși era o boare destul de îndepărtată de detergentul oficial. *Fjörd*.

Grăsana s-a apropiat de mine. Mă mângâie. Mda. Mă mângâie pentru că are ce să mângâie. Îmi întreține musculatura în sala de forță de la nivelul 29. Mda. Mă pipăie *acolo*, unde

văzuse ea că... Își imagina că din două-trei treceri cu mâna, voi fi gata pentru o nouă partidă... ohhh!... era cât se poate de sigură pe ea. Instinctele nu se îngroapă cu ușurință... Mă sărută, înțelegeți? Mă sărută și geme.

Contrar părerii ei, eram foarte lucid. Suficient de lucid, în orice caz ca să văd prin transparența geamului de la baie silueta unui bărbat chel. Mirosul! Îmi amintesc, în timp ce împing cu toată puterea în corpul Irmei. Tremura toată. Dar, cu coada ochiului, remarc cum tipul se retrage tiptil din dreptul ușii. Nu are unde s-o șteargă decât în dormitor. În galeria de aer condiționat.

Numai de nu s-ar speria Irma! Să nu-l alerteze pe individ cu țipetele ei! Să pun *eu* mâna pe el, nu el pe mine!

Scurtcircuit. Câteva secunde, gândurile îmi derapează într-un sorb. Grăsana, asudată, aproape că striga, sincron cu...

Ne liniștim, intrăm în cadă și ne spălăm unul pe altul. Deja sunt calm. Sunt calm și îmi fac planul. Cum să ies înaintea Irmei. Cum să mă așez pe scaunul din sufragerie, în apropierea statuii – un bust de-al lui Napoleon. Cum voi sta pe jumătate întors către ușa din dormitor. Cum voi sâsâi o melodie, ca să-l distrag pe intrus, neobișnuit cu așa ceva. Tipele pe care le-am agățat, cel puțin, avuseseră cu toate câteva momente de stupoare când mă auziseră fredonând. Suișurile și coborâșurile melodice. Pulse. În mod cert, false.

O să meargă și la idiotul ăsta.

Perfect. Ieșim din baie și ne ducem în sufragerie. Ne așezăm și discutăm. Dar mintea începe să-mi umble vraiște. Pentru că și Irma îl va *mirosi* pe substitutor. O să-i simtă odoratul sărat, de tip antrenat prin buncăre, încă de la naștere.

Mda. Irma începe să adulmece, curioasă. Îi zic, numai ca să preîntâmpin criza de nervi care se structurează pe trăsăturile ei... îi zic:

„Nu crezi că?..."

N-apuc să termin. Străinul se năpustește în cameră, îmbrân-

cind-o pe Irma. Țâșnesc de pe scaunul pe care-l arunc imediat între picioarele lui, în timp ce grăsana, fir-ar a naibii, se pune pe urlat. Substitutorul sare peste scaun, dar apuc statuia lui Napoleon, fără să mai stau pe gânduri. O apuc și dau cu ea în pieptul intrusului.

„Ajută-mă! Nu sta!" răcnesc la grăsană, însă Irma se fâțâia de colo-colo, scâncind.

Nu mai aștept. Tabăr cu scaunul asupra cheliosului și-l pocnesc în țeastă. Sunetul sec. Tipul încearcă să-și mențină echilibrul, dar îl mai plesnesc o dată, prăvălindu-l pe sol cât e de lung. Bufnetul surd al capului care s-a izbit de podeaua de polivinil sterilizat.

„Adu telefonul aici!" gâfâi eu spre Irma, care își recapătă instinctele, sau reflexele sociale, cum vreți să le ziceți. Vreau să spun că se repede să mă asculte. Ridic receptorul și mă pun pe zbierat: „Dați-mi Gărzile! Rapid! Vă chem de la 5261! Sunt David Hechter, de la Propagandă!"

Sun apoi la Stația de Amplificare. Dau peste Lazarevici și-l chem și pe el.

„Să nu pleci!" îi zic Irmei. „Trage combinezonul pe tine și hai să vedem ce-i cu ăsta!"

E docilă. E speriată. Se repede asupra corpului prăbușit, în deplinătatea stereotipurilor ce compun un cetățean obișnuit, față în față cu un angajat al Propagandei. Parcă mi se strecoară un bulgăre de gheață în stomac. Dacă Irma a venit la mine pentru că-i inspir frică? Ce-ar fi s-o îmbrățișez, chiar acum? Ce-ar fi să-i sugerez că sunt alături de ea?

„Ce dracu'-i ăsta?" Îmi întinde un paralelipiped îmbrăcat în plase de sârmă. Mustind de un mucilagiu verzui.

Îl iau, îl întorc pe toate fețele și îl miros. După aspect, nu poate fi decât un decantor de arome. Din cele cu care își compun ei semnăturile olfactive. Din cele cu care ne copiază mirosurile.

„Și asta?"

Îmi dă o hârtie mototolită, gălbuie. Lazarevici o să sară în

nus de bucurie. E lista cu modificările pe care tipul avea de gând să le opereze în editorialul meu.

Le citesc. Sugerează că mortalitatea prin epidemia de holeră e mai ridicată decât estimările serviciului de igienă. Și mai sugerează că dificultățile de transport nu țin de firma de vagoane suspendate, ci de generatoarele energetice, care, în general, sunt pe ducă.

Spaimă. Și orientarea atenției publice către disfuncții majore în structura cvartalului. Ca să încurajeze furtul și stocarea clandestină a pilelor energetice micro. De frică, oamenii noștri ar izbi chiar în...

„V-ați uitat în galeria de aer condiționat?" întreabă șeful patrulei, netezindu-și însemnele de pe rever. Gărzile Încartiruirii.

Până să răspund, intră toți trei în dormitor, se urcă încălțați pe pat și extrag sacoșa din galerie. Cotrobăie prin ea și scot, pe rând, trusa de machiaj, dardele de oțel, bilele explozibile, cartușele fumigene și recipientele pentru recompunerea mirosului.

Apare și Lazarevici. Îi pasez imediat biletul cu modificările din editorial. Producătorul își proptește ochelarii pe nas și parcurge textul în viteză.

„Vor să-i facă pe cetățeni să stocheze pilele energetice micro..." îmi confirmă raționamentul.

„Pe aici pe undeva, trebuie să fie și un aparat de analiză al vocilor. Un Compovox," spune șeful patrulei, ieșind din dormitor.

„Al câtelea e, domnule?" se interesează Irma. „Câți ai prins până acum?"

„Săptămâna asta? Patru *bucăți*!" suflă ofițerul într-o parte. Puse pe plictisitul.

„Eh!" intervine Lazarevici. „Mergem la redacție și dăm un comunicat. O să încurajeze populația."

„Nu cred, domnule." Ofițerul se uită atent la Lazarevici.

„O să trecem mai întâi pe la comandantul nostru. Poate că ar fi mai eficace dacă ne-am comporta ca și cum domnul Hechter ar fi fost substituit."

„Poftim? Să difuzăm știrile astea false pe care le pun ei în cârca Propagandei?..." se enervează Lazarevici și bate cu palma în biletul pe care i-l dădusem.

Ofițerul se preface însă că nu înțelege și se uită țintă la Irma:

„E necesar ca doamna să stea cu noi?"

„Irma Lanz e angajata Propagandei!" mint eu cu nerușinare. Vorbesc răspicat. Am chef s-o sprijin cumva pe prăpădita asta. Îi provocasem numai necazuri, invitând-o la mine.

Buzele ofițerului se subțiază brusc. Ca și cum sub nas i s-ar fi întins o sârmă îngustă.

„Sunteți subtil, domnule Hechter! Știu că la Propagandă aveți anumite interese superioare. Dar mai știu că datele pe care substitutorul trebuia să le introducă în editorial, nu sunt chiar așa de departe de adevăr. Brigăzile lor vehiculează informații verificate, nu credeți?"

„Adică, Propaganda minte! Asta vreți să spuneți?" îl întrerupe Lazarevici. Mergea de la un capăt la altul al camerei. Lumina albă ce se revărsa din baie îi accentua paloarea; combinezonul îi emana niște efluvii dulcege, pătrunzătoare. Scos din minți, transpira în draci, asta făcea dragul de Lazarevici.

„Vreau să spun că avem și noi profesioniștii noștri," a ridicat ofițerul din umeri. „Și mai spun că e vorba de probleme mult prea complicate ca să ascultăm de primul impuls."

Lazarevici lovește din nou cu palma în masă: „Sunt membru permanent în Consiliul Propagandei! Decizia mea este luată! David!" se întoarce el spre mine – „Mergem la Stație!"

„Sergent! Nu iese nimeni din apartament! Domnule Lazarevici! O să mă urmați la comandament! Fără multă vorbă!" Ofițerul se răsucește spre subalternii săi și le arată trupul inert al substitutorului. „Luați-l! Cu tot ce are asupra lui!"

*

Aglomerație. Oră de vârf. Oamenii alergau în șuvoiul continuu, fără să ne arunce o privire. Deși urcam cu un cadavru după noi în modulul suspendat de tavanul culoarului.

Pătrundem în modul. Mă uit la masa de indivizi care aleargă pe sub noi. Un torent compact care împrumută curbele largi ale coridorului. O trecătoare urbană garnisită cu ferestre și piloni de susținere. La câteva zeci de metri în față – escalatoarele argintii se înșurubau pe fațadele Clădirii Poștei grupului de cvartaluri Sud.

„*Victoria cvartalului e și victoria ta!*" citesc afișul zilei, lipit între hublourile modulului. Lozinca editată de noi. Mă întorc spre Lazarevici, încasând pe obraz sclipirile panourilor albe ce făceau reclamă variantelor detergentului *Fjörd*. „Are impact, mesajul de azi!" îi zic.

„Lasă-mă dracului cu tâmpenia asta! Nu vezi că p'ăștia îi doare în cot de noi? Muncim ca năucii și, uite răsplata! O călătorie pe gratis, la comandament, cu modulul Gărzilor!"

Mda. O călătorie de-a lungul balustradelor cromate care urcau și coborau, dând direcție râurilor de oameni ce se încrucișau pe coridoarele cvartalului.

Von Schlever întinse formularul spre Lazarevici:

„Semnați, sau nu?"

Producătorul mai parcurge o dată hârtia și izbucnește:

„E o imixtiune în treburile propagandei! E de neconceput să-i susțin cu bună știință pe Infraoceanici... David, tu nu zici nimic?"

Mă uit la afișul zilei, așezat la vedere pe unul din pereții biroului. Comandamentul Gărzilor Încartiruirii este la fel de intoxicat ca orice alt obiectiv public din cvartal.

„*Victoria cvartalului e și victoria ta!*" citesc, silabisind rar. „Poate e un dram de adevăr în maxima asta, nu? Poate că modul

de lucru al domnului von Schlever e mai adecvat," lansez eu, sec.

Lazarevici se holbează. Încearcă să zică ceva, însă von Schlever i-o retează imediat.

„Văd că Hechter înțelege perfect cum stau lucrurile. Semnați hârtia, domnule Lazarevici! Editorialul trebuie citit cu modificările pe care doreau să le introducă *ei*... Poate că n-ați aflat încă, dar textul a mai suferit o transformare. În cursul nopții trecute. Chiar în biroul de cenzură. Cu alte cuvinte, cenzura adăpostește în secundele astea un alt substitutor. Cel pe care l-a terminat Hechter era probabil factorul de ultimă corecție al mesajelor."

Lazarevici se ridică în picioare și se apropie de fereastră. Privește afară, chiar în miezul cvartalului, înspre TENERE PLAZA. Puteam auzi tropăiturile pietonilor zoriți. Ora 9,20. În curând, majoritatea colonilor vor ajunge la serviciu, iar culoarele se vor goli.

„Când era să auzim că editorialul a mai suferit o tranformare? N-am ajuns încă la redacție."

„Vedeți și dumneavoastră... e o problemă de serviciu care vă privește direct," a țuguiat von Schlever buzele. „Semnați formularul, domnule Lazarevici!"

„Dacă nu semnez eu, se va găsi *cineva* care să semneze, nu?" scrâșnește producătorul și-mi aruncă o privire din *aceea*... numai că eu îmi examinez unghiile lucioase, proaspăt tăiate. Lazarevici scoate stiloul din combinezon și lansează volutele de tuș în partea de jos a acceptului.

„Perfect," zâmbește von Schlever. „E bine ca *ei* să creadă că substitutorul lor a ajuns acolo unde l-au trimis. E tipul de combatant care certifică dezvoltarea falsului circuit informațional... cel ce demonstrează funcționalitatea loviturii între parametrii stabiliți..."

„Da. Și noi ne-am pretat la o mârșăvie pentru a obține rezultatul ăsta. Textul va fi întesat, de acum, cu date eronate."

Von Schlever face un gest scurt și-l întrerupe pe Lazarevici:

„Nu sunt naiv. Propaganda lansează date false, oricum. Sunt ani de zile de când n-ați mai dat un comunicat cinstit."

Producătorul s-a schimonosit. Rânjea? Zâmbea ironic?

„Ce-ar fi să folosesc afirmația asta împotriva dumneavoastră?"

„Și de ce nu o faceți, domnule Lazarevici?" a surâs von Schlever.

Boss-ul meu continua să-l privească de sus. Cu mina lui arogantă, de ins pe care nu-l contraziceau decât patru-cinci oameni. Numai că eu simțeam mirosul subtil degajat de combinezonul lui: Frică? Incertitudine? Blocaj mental? O aromă din ce în ce mai amăruie.

„Avem un scop când introducem date false într-un comunicat. Avem o strategie..." declamă Lazarevici, întinzând mâna spre afișul zilei.

„Mda. Numai că Infraoceanicii se folosesc de minciunile astea. Ei dau informații mult mai apropiate de realitate și strecoară printre ele semnale false, imposibil de controlat pentru coloni. Și aceste semnale devin realitate," comentează von Schlever, fluturând hârtia cu acceptul lui Lazarevici.

Boss-ul meu se încheie la combinezon și-mi face semn cu capul:

„Pricep. Vii?"

„O secundă," îl întrerupe von Schlever. „Sunt nevoit să-l rechiziționez pe Hechter. S-a comportat neașteptat de bine. A terminat un substitutor antrenat să-l ucidă... Dar, mai ales, văd că înțelege rapid încotro se mișcă interesul general." Face o pauză în care înghite în sec și se uită țintă la mine: „Hechter, de acum încolo, vei ține legătura *direct* cu mine!" stabilește el.

„În ce calitate?" întreb, frecându-mi unghiile de revere.

„În calitate de angajat al Gărzilor. Acoperit, bineînțeles!" subliniază von Schlever, buimăcindu-l de tot pe Lazarevici. Mă uit la el. Zâmbește doar cu un colț al gurii și pleoapa dreaptă i

se bate. De fapt, înțelegeam cu toții că nu discutam despre postul de angajat acoperit al Gărzilor, ci despre cel de producător în cadrul Propagandei.

„Contez pe discreția dumneavoastră!" adaugă von Schlever, special pentru Lazarevici.

Și ne face semn să ieșim din birou.

Cum se face trecerea de la posibil la efectiv? Cum se transformă starea de latență în stare activă? Unii au denumit acest salt, catastrofă. Și au elaborat o teorie despre cataclismele care despart evenimentele.

Am devenit efectivi, activi, într-o zi în care Yaroslav se uita la Exterior. Ca de obicei, n-a văzut decât pâcla. Adulmeca detergentul *Svengali* și privea pâcla, din sala de 5/5 a Senatului.

„N-am folosit decât patru sute de module Cumbrae," a început Yaroslav Gall, frecându-și mâinile în fața celor treisprezece senatori înghesuiți în jurul mesei albe.

Le explica, semnând definitiv devenirea noastră. O zi minunată, astrală, căreia îi datorăm lansarea noastră în existență...

Le-a vorbit despre memoriile dizolvate ale locuitorilor din cvartaluri. Despre afișe, ziare, Stații de Amplificare și despre hrana cu sosuri subtile care dizolvau... personalitatea?... eul?... trecutul? Sosuri farmacologice și arome de detergenți *Fjörd, Wou-Wei, Iguacu*, care dizlocau tradițiile?... filiațiile?... senzația că aparții Coloniilor Infraoceanice?

Întrebare: există senzația subconștientă de apartenență la un grup? Este înnăscută, sau dobândită prin educație?

Yaroslav o dezagregase, lansând în apa menajeră droguri subtile. Făcând reclamă semipreparatelor cu medicamente care treceau cu buretele peste indivizi.

Pizza încălzite în cuptoare cu microunde, până ce sosul tomat cu amide lisergice dădea în clocot. Hamburgeri prăjiți, până

ce grăsimile cu neutrotransmițători sfârâiau. Halucinogene minore degajate la spălarea culoarelor cu *Lagos* și *Svengali*...

Subiect: cât de repede devin cvartalurile module Cumbrae, dacă locuitorii beau apa, mănâncă hrana, ascultă reclamele, citesc afișele, și respiră aroma de detergenți aseptizanți pregătiți în laboratoarele *Taberei* și ale *Noilor Ahei*?

„Câțiva ani?" a întrebat Anastasios van Pooten, în loc să dea un răspuns pe față. Cinstit.

„Câteva săptămâni!" a replicat Yaroslav, deschizând larg calea devenirii noastre. Îi avea în mână, realizați, nu? Vă imaginați, cumva, o singură secundă, că generalul Yaroslav Gall nu-și luase măsurile de prevedere? Credeți că senatorii ăia nu băuseră, nu mâncaseră, nu respiraseră și nu se uitaseră la reclame?

Definiție: individ-cheie. Un individ-cheie este un senator, un director de companie, un producător de programe, un secretar în Propagandă, un consilier în probleme de energie.

Yaroslav lansase adevăratul desant informațional asupra indivizilor-cheie. Uniformizându-i. Standardizându-i. Replicându-i în 400 de exemplare, și lăsându-i să se ocupe de cvartaluri.

Senatorii îl ascultau cu placiditate. Oricum, Yaroslav Gall era mai sigur pe el decât Prasad.

Cum arătau asalturile informaționale? Știm că le rețineți cât se poate de clar – n-au fost ele certificatul nostru de naștere? Numai că, zicerile strălucite trebuie să intre în conștiința posterității, așa că-l vom lăsa chiar pe Yaroslav Gall să se exprime:

„Substitutori trimiși în moduri diferite, în puncte diferite, cu misiuni diferite. Alți substitutori trimiși împotriva primilor, care distorsionau buclele de informație nou create..."

„Iisuse, Yaroslav! Da' știu că ai făcut o salată..." a comentat van Pooten. După care a strănutat. Detergentul *Svengali* era cu adevărat prea înțepător.

*

Fiind vânătoare de substitutori, locuiam în apartamentul lui Hechter, mă lăsam regulată de el ori de câte ori avea chef, și trăgeam cu urechea la zgomotele din galeria de aerisire.

„O să-l protejezi pe Hechter. O să-l ucizi pe substitutorul care va veni să-l înlocuiască. Și vei lua *tu* locul substitutorului." Așa îmi spuseseră la plecarea în misiune. „Pentru *Tabără*, totul trebuie să pară că se desfășoară ca și cum omul lor ar fi ajuns acolo unde a fost trimis."

Șmecheria era însă, că trebuia să anunț Propaganda de modificările pe care *Tabăra* intenționa să le introducă în editoriale. Cu cel puțin 30 de minute înainte de intrarea în emisie.

„Restul e treaba noastră," mi-au spus.

Mda. Cunoscând din timp modificările, Propaganda putea anula distorsiunile din bucla informațională. Pur și simplu vor introduce în text date noi care să restabilească sensul dorit de Administrație – păstrând transformările impuse de *Tabără*. La asta se rezuma șmecheria *lor*.

M-am mutat ilegal la Hechter și șeful mi-a zis că sunt prima persoană din Colonii care a primit abilitarea oficială de a substitui substitutori. „Va trebui să te porți ca un Hechter înlocuit. Asta înseamnă o grămadă de riscuri." Așa mi-au spus.

Mă rog. Dorința de a ști distruge instinctul de conservare. Eu una aveam să aflu foarte multe, din ambele sensuri ale frontului. Șefii zic că din cauza asta voi ajunge pe marginea unui hău.

Mă doare în cot de toate astea. De fapt, mă pregăteam să efectuez dubla substituție după regulile mele. Fără știrea Administrației. Fără știrea *Taberei*.

Asta era șmecheria *mea*!

Zâmbesc, de câte ori îmi amintesc principalul motiv pentru care m-au selecționat. „Ai auzul cel mai fin," mi-au explicat.

Știam. Știam că aud cel mai bine.

*

Mă întind în cadă și dau drumul la apa care se scurge, lăptoasă, peste corpul meu gras. Da. Peste corpul meu gras.

Hechter dă târcoale ușii de la baie. Idiotul! Iar vroia să se culce cu mine înainte de micul dejun. O chestie bizară, pasiunea asta a lui pentru sex! Mă cufund în apa fierbinte.

Pesemne că lui Hechter i se face foame însă, pentru că renunță să mai intre în baie și o ia spre bucătărie. Fluiera. O altă chestie ciudată de-a lui. Straniu... dar toți ăștia de la Propagandă cam aveau probleme de comportament.

Declic! Panoul de la galeria de aerisire din dormitor! Aud apoi arcurile patului cum scârțâie discret. Venise! Venise, în sfârșit! Substitutorul!

Cum dracu' de nu-l auzea cretinul de David? Poftim! Iar se apucase să fluiere în bucătărie.

Pașii de pe somieră – târșâiți ușor, doar-doar n-ar face zgomot. Declic! Compovox-ul... pornise Compovox-ul. Și iarăși, pașii săi.

„O femeie!" îmi dau seama. O combatantă cheală. Ideea mă amuză. Eu, de pildă, deși sunt grasă, am un păr foarte frumos.

Mă rog. Aștept să-l ucidă pe mămăligosul de Hechter, care nu era în stare să ucidă un șobolan măcar, deși făcea de trei ori pe săptămână antrenamente cu optsprezece niveluri mai jos. Spicherul rămas viu m-ar incomoda. Trebuia să rămân *singura* dintre cei trei pentru a zăpăci definitiv distorsiunile din buclele informaționale. Iată adevărata cunoaștere! O dublă substituție! Completă!

Nu în felul dorit de Administrație! Nu în felul dorit de *Tabără*! În felul dorit de mine!

Îl voi substitui și pe Hechter. Permanent. În fața Propagandei. Va fi dificil – era mai slab și mai scund decât mine – dar deprinsesem arta, *impregnată* din naștere de brigăzile clandesti-

ne *Transglobal*! Adevărați substitutori. Adevărați păstrători ai tradițiilor actoricești. Nevăzuți. Nemirosiți. Neperceputi. Necunoscuți. Nici chiar de mine...

„Prăjește ouă! David prăjește ouă!" apuc să gândesc. Substitutoarea străbătuse dintr-un pas ușor sufrageria și ajunsese în fața ușii de la bucătărie. Ce naiba? Nici acum n-o auzise?

„Tu ești, Irma?" strigă David în timp ce *aud* cum se contractă mușchii necunoscutei. Urmează un pocnet sec și apoi un bufnet surd.

Ea l-a rezolvat pe spicher. E rândul meu s-o rezolv pe ea. Ca să mă plasez ca un tampon între informațiile false pe care și le vor servi reciproc Administrația și *Tabăra*. O simplă problemă de coordonare: să trec drept Hechter în fața Propagandei și drept substitutoare în fața *Taberei*.

Ușa de la baie se izbește de perete și în cadrul ei apare o femeie rasă în cap, îmbrăcată în combinezon cenușiu. Ridică mâna și aruncă un snop de darde spre mine. Mă las jos în cadă, evitând lamele care fâșâie ascuțit în aerul umed al băii. Substitutoarea se repede asupra mea, căutându-mi gâtul. Încerc să mă ridic, dar ploaia de pumni ai celeilalte mă amețește. Nenorocita îmi înfășoară cordonul în jurul gâtului și mă saltă din cadă. Cât sunt eu de grea...

O pocnesc cu pumnii împreunați peste țeasta rasă. Gagica scapă dușul din mâini, iar eu ies din cadă și o îmbrâncesc în sufragerie. Își ridică brațele în gardă, dar mă reped cu toată greutatea în ea, azvârlind-o de perete. Tușește și se îndoaie de mijloc. Perfect! O pleznesc cu pumnii în ceafă și ea cade pe podeaua de polivinil.

Inertă.

Mă aplec și-i scotocesc combinezonul. Găsesc în buzunarul de la piept hârtia cu cele trei modificări ce trebuiau operate în editorial.

În zona de vest, canalele au fost dezafectate, în loc de *s-au înfundat canalele în zona de vest. Primele cazuri de malarie au*

apărut în cvartalurile estice, în loc de *ne putem aștepta la malarie. Concentrația clorului rămâne constantă*, în loc de *concentrația crescută a clorului.*

Zac în fotoliu și mă gândesc. Trag o coală de hârtie din carnetul substitutoarei și încep să notez. Scriu: *canalele de vest au fost obstruate deliberat*, în loc de *s-au înfundat canalele din zona de vest.*

Zac și continui să gândesc. Câteva adnotări pe o altă hârtie. Calcule. După care, efectuez și celelalte două modificări în ordinele *Taberei.* Așa cum am considerat *eu* necesar.

Era o treabă încheiată. Iau cele două trupuri și le învelesc în foliile pe care le scot din geanta substitutoarei. Apoi, încep să mă transform.

„Cu respect, domnule Lazarevici!"

„Ah! Bună, Hechter! Ce mai e nou?"

„Irma a doborât-o acum o oră pe substitutoarea care îmi era destinată. Uite lista cu modificările *Taberei*! Micșorez puțin ochiul stâng, imitându-l pe Hechter și îi întind hârtia cu modificările pe care le făcusem *eu.*

Figura lui s-a lățit. Ceea ce el numea surâs.

„Al dracului să fiu! Al dracului să fiu! A mers!" izbucnește el. „La ce oră citești editorialul?"

„La 9.30."

„Perfect. Avem o oră ca să dezbatem în Consiliu cum trebuie să arate editorialul..." Iese din spatele biroului și mă bate pe umăr. „Cum merge treaba cu Irma? Cam grasă ea, dar te descurci, nu?" Îmi face cu ochiul, deși, nici el nu e-n stare să priceapă pasiunea lui Hechter pentru sex.

Izbucnesc într-un râs spart, vulgar, așa cum face spicherul și răspund, salivând:

„Cam nasoală... mda... nasoală. Da' știi, umflatele astea sunt foarte *înguste*, dacă mă înțelegi..."

Sunt o grăsană, așa că știu ce vorbesc, da' a naibii să fiu

dacă Lazarevici pricepe ce vreau să zic. Cu toate astea, pufnește în râs:

„Cum dracu' să nu înțeleg... al naibii ce ești..."

Ieșim din birou și urcăm un nivel, până la sala de Consiliu. Rând pe rând vin și ceilalți barosani ai Propagandei. Se salută, bârfesc, povestesc. După câteva minute, apare și Dupont, gras, spălăcit, morfolind o țigaretă lungă între buzele groase.

Lazarevici se întinde peste masă și îi dă lui Dupont hârtia pe care am scris-o cu mâna mea. Dupont o examinează și o dă, la rândul său, secretarului.

„Vreau să mi-o reproduci." Se întoarce spre noi. „Aveți vreun plan? Cum contracarăm?"

Începe rolul meu. În 40 de minute o să intru în emisie. Iar acum, întregul material va fi restructurat, pentru a contracara distorsiunile. Pe care Consiliul le considera ca fiind opera *Taberei.* Așa că, eu trebuie să lucrez astfel încât *adevăratele idei ale Taberei* să apară în editorial. Sub forma *corecturilor.*

„Eh, cum tamponăm chestia asta cu *canalele obstruate deliberat în zona de vest*?" întreabă Dupont.

Ceilalți fac mai multe propuneri, dar eu intervin sec: „Putem spune undeva mai jos în editorial că ne-am decis să *dezafectăm canalele din zona de vest*... dacă facem așa, ascultătorii vor înțelege de ce am obstruat canalele în mod deliberat. Pentru a permite dezafectarea." Privesc în jur. „Ce ziceți?"

Dupont își scoate ochelarii și îi freacă de colțul feței de masă:

„Voi ce părere aveți?"

Lazarevici aprobă din cap, tăcut. Ceilalți se consultă din priviri. Par interesați de idee. Seduși, chiar.

„Eu zic să mergem pe treaba asta. Hmm?" se interesează Lazarevici.

„În regulă," stabilește Dupont. „Așa vom face. Acum, să

ne gândim cum justificăm dezafectarea unui întreg tronson de canale!"

Bun. Buun! Aș izbucni în râs. Aș hohoti, dacă s-ar putea. Deja, se întruniseră toate condițiile ca să le parazitez informațiile.

Nestânjenită.

„Unde e Irma acum?" mă întreabă Lazarevici pe mine, în timp ce coboram spre birou.

„Stabilește o legătură directă cu *Tabăra*. Vrea să vorbească cu ei direct din apartament. Să nu mai fie obligată să iasă pe culoare când trebuie să le recepționeze mesajele... pasiunea, înțelegi? Vrea să mă aibă mereu pe-aproape..."

Lazarevici râde fără să priceapă o iotă. Îmi spune că lui Dupont i-a plăcut foarte mult de mine, că am avut numai intervenții pertinente, că mă pricep la subversiuni. Îl cred. Brigada *Transglobal* m-a *impregnat* de la naștere cu stigmatele ei comportamentale, și ăia sunt analiști înnăscuți...

Dar lui Lazarevici îi spun că totul se datorează Irmei. Că Irma îmi încarcă bateriile ca nimeni altcineva. Ceea ce nu-i o minciună!

Râdem. Ne luăm rămas bun și mă duc în studio. Așez hârtiile pe birou, fac cu ochiul secretarei de platou, îmi aranjez microfonul și mă uit la ceas. Peste 15 secunde o să încep să citesc.

Totul a sunat așa cum am convenit la ședința de Consiliu. Plus dicția ușor sâsâită a lui Hechter, plus accentul lui coborâtor de la finele frazelor... totul a fost ca de obicei.

Mai puțin fâșâitul hârtiilor. David îl controla totdeauna cu multă atenție. Fosnetul preluat de microfon și lansat în eter, auzit de colonii modulelor Cumbrae, amplificat în cvartalurile Infraoceaniei, în Subcontinentalia, la Exterior; fâșâit care se auzea, în sfârșit, și la stațiile de balizare ale zborurilor, preluat și retransmis în toate direcțiile.

În Eterul absolut.

*

Uluitoare zi, cea în care am auzit fâșâitul hârtiilor Irmei! Semnalul! Am înțeles, cu toții, imediat! Irma intrase în sistemul informațional al lui Yaroslav. Făcea parte din mozaicul lui de date. Provocându-l, intoxicându-l, perturbându-l și parazitându-l.

Căci așa cum Yaroslav se juca cu module Cumbrae, cu indivizi standard ca Lazarevici, Dupont, von Schleyer, noi trebuia să ne jucăm cu Coloniile – atât cu Subcontinentalia, cât și cu Infraoceania.

Irma nu ne văzuse nicicând. Și nici nu avea cum, câtă vreme eram doar niște depozitari. Fără suport substanțial, eram adevărații depozitari ai tradițiilor. Încă de când părăsisem Exteriorul.

Semnale autoconștiente, asta eram. Și ca să ne manifestăm, trebuia să ne purtăm propriile războaie informaționale.

Bogdan Ficeac

ULTIMUL ȚĂRM AL SPERANȚEI

... Cerul azuriu abia se vedea printre coroanele înalte ale stejarilor și un soare de aur își cernea lumina peste frunzele copacilor mustind de sevă.

În față, printre trunchiurile ce ascundeau cărarea acoperită de frunze uscate, zăream fluturând ca o chemare silueta argintie a Adei. Se opri pentru o clipă întorcându-se spre mine, iar eu nu puteam să mă urnesc, încercam cu disperare, cu furie, să fac un pas, un singur pas măcar spre ea, dar picioarele, corpul, îmi erau de plumb, mult prea grele pentru funiile încordate la maxim ale mușchilor. Ea stătea nemișcată pe cărarea din față așteptând cu o undă de reproș în priviri, neînțelegând de ce întârzii atât. Aș fi vrut să strig, s-o chem, dar eram incapabil să scot un singur sunet. Numai ochii îmi erau vii, mari, sorbind-o pe ea, sorbind pădurea aceea de vară de care inima mea bolnavă nu putea să se bucure...

Totul s-a sfâșiat brusc, azvârlindu-mă în beznă.

Am deschis ochii cu greu, privirile încețoșate începeau să se deprindă cu lumina slabă, cenușie, filtrată de capacul translucid al cușetei.

Corpul îmi era scuturat de frisoane de gheață și aburul dens al toropelii matinale se risipea cu încetul.

Am strâns pleoapele, frigul devenise insuportabil, sistemul termoizolant îmi juca feste, dar eu încă mă agățam cu disperare de fantoma ireversibilă a visului, de Ada, de pădurea verde și de soarele acela cald, grăuntele minuscul de lumină pierdut în infinitatea întunecată a universului.

O furtună inimaginabilă rătăcise iarăși, bezmetică, ore de-a rândul, în noapte. Rama exterioară a hubloului era înecată în

nisip și uriașul deget de piatră pe podișul căruia îmi poziționasem nava își schimbase din nou desenul papilar al dunelor.

Cerul mohorât, căptușit cu nori denși, fumurii, devenea argintiu spre orizont și un soare roșu, în agonie, se zbătea, neputincios să pătrundă printre crăpăturile stratului de pâslă și să mângâie cu razele lui anemice și reci deșertul galben, atotcuprinzător, străpuns la întâmplare de rămășițele erodate ale unor stânci monstruoase, încolțite în vremuri fără memorie – cioturi singulare ale unui pământ mort, aflat la marginea universului.

O pată unduitoare, densă, întunecă deodată hubloul și se prelinse apoi pe carcasa astronavei alunecând pe nisip.

Am privit spre cer.

O petală de un alb strălucitor, cu zeci de metri diametru, având forma unei inimi din adâncitura căreia pornea o coadă lungă și ascuțită plutea, cu mișcări vălurite în aerul rarefiat, pânză ciudată purtată de curenți spre o destinație necunoscută.

În centru, o protuberanță vineție își trimitea ramificații radiale ce se îngustau spre margini.

Un fir de zâmbet îmi gâdilă colțul gurii.

Denebianul își făcea obișnuita plimbare de dimineață.

L-am privit cum se îndepărtează.

Un alt solitar, ca și mine, ca și mulți alții, condamnați de bună voie la o viață ucigător de monotonă pe acest pământ înghețat al amăgirilor, în așteptarea acelei unice și imprevizibile zile.

Stau pe marginea falezei.

O lumină albă, difuză, împrumută scânteieri deșertului ce pornește în toate direcțiile de undeva de jos, de sub conturul abrupt al micii platforme naturale pe care mă aflu. În spatele meu nava dormitează leneș, cuibărită în nisip sub protecția ecranului de forță. Pe fundalul norilor fumurii, denebianul abia se mai zărește, pată minusculă pe un cer străin.

Verific din nou conexiunile de la aripă și de la roți – gra-

vitația redusă a planetei permite renunțarea la patru din cele cinci fuzee și utilizarea în condiții optime a aripii planoare în formă triunghiulară – îmi controlez minuțios costumul și mă arunc ușor ca un fulg în scaunul ergonomic. Fixez centura și, cu o mișcare lină, comand decolarea „țânțarului" meu spre turul de recunoaștere din fiecare dimineață.

O legănare scurtă, roțile din față, apoi cele din spate depășesc faleza, o cădere de câteva secunde în gol și încep să prind înălțime.

Fac un ocol deasupra stâncii mele – nava zace impasibilă – și mă îndrept spre vest să dau o raită pe la OBELISC.

Reduc altitudinea la câțiva zeci de metri. În fața mea, spinările mute ale dunelor galben-argintii se întind dincolo de orizont, străjuite din loc în loc de turnurile brune de stâncă, multe din ele luate în stăpânire de ființe stranii, venite ca și mine, din toate colțurile galaxiei în speranța MARII TRANSGRESIUNI spre CELĂLALT UNIVERS.

Zbor de mai bine de o oră și încep să simt oboseala.

Undeva spre dreapta, deasupra dunelor, stăruie un abur de lumină. Mă ridic ușor și mă îndrept într-acolo.

Un păianjen supradimensionat pare înțepenit între două dune cu cele șase picioare incredibil de subțiri și de înalte înfipte în nisip. Este astronava albastră a lui Vega. Sfera centrală e străbătută de un cilindru vertical, rotunjit la extremități și pe întreaga suprafață a navei se înghesuie o mulțime de hublouri, antene și alte accesorii a căror utilitate nu o cunosc. M-am apropiat, dându-i ocol ca o minusculă insectă unui uriaș aerostat de sol și, spre surprinderea mea, sesizez absența câmpului de infrasunete. Ultima dată când am trecut prin apropierea ei n-am fost atent și era s-o pățesc urât.

Nu numai lipsa câmpului mă intrigă, ci și tăcerea neobișnuită ce învăluia nava.

Nici o licărire... nici o miscare... nici un sunet.

Nici o urmă de viață.

Am o presimțire sumbră. Cobor atent, în cercuri largi.

Sub calota inferioară a sferei centrale, suprafața cilindrului cască o gură informă, cu marginile zdrențuite. Proiectile implozive! Planez nehotărât prin fața ei. Mă concentrez și încerc în zadar să prind un capăt de gând, un cât de vag semnal de ajutor. Cel din Vega era un telepat și dacă s-ar mai găsi în viață este imposibil să nu-l pot contacta. Se pare însă că agresorul nu i-a lăsat nici o șansă. După natura armei cred că este cel din Antares. Doar se mai folosesc proiectile implozive și instinctul crimei a fost exacerbat la maximum. Deodată un gând teribil mă împietrește: cel din Antares probabil este încă înăuntru. Se înfruptă cu fluidul vital al victimei sale. O astfel de orgie durează la el între zece și douăzeci de zile, timp în care ființa energetică își extrage câmpul nutritiv.

Nu țin neapărat să mă întâlnesc cu silueta bondoacă, acoperită cu platoșe romboidale ca un ananas cât o cisternă, ce aleargă pe zeci de picioare, forfecând aerul cu cleștii înfricoșători amplasați în jurul gurii. Este cu atât mai înfiorătoare cu cât strălucește sângeriu, singura dovadă concretă asupra simbiontului energetic ce o domină.

Virez brusc și mă îndepărtez de astronava albastră, cuplând în același timp sistemul defensiv.

A fost o idee cu adevărat genială! Aproape imediat, din gura spăimoasă a cilindrului, un proiectil țâșnește șuierând spre mine, dar micul radar al „țânțarului" îl localizează la timp, dirijând spre el fulgerarea mitralierei-laser montate sub aripă.

Vidul imploziei mă soarbe, dezechilibrându-mă pentru moment, dar reușesc să redresez aparatul și măresc febril viteza. Mai grav este că pe micul ecran retrovizor zăresc, năpustindu-se din rana astronavei, modulul fuziform al celui din Antares, înșurubându-se rapid în aer, tot mai aproape. O ploaie de proiectile se revarsă asupra mea și mica mitralieră abia mai reușește să le anihileze.

Fuzeea urlă solicitată la maximum, dar modulul inamic are o viteză mult mai mare ca a mea. O implozie neașteptat de apropiată smulge una din roțile anterioare ale „tânțarului" și mă aruncă violent spre dune. Reușesc să redresez în ultimul moment, trecând razant cu nisipul într-un nor de praf și iau din nou înălțime. Privesc avid ecranul retrovizor. Este acoperit în întregime de naveta celui din Antares. Fruntea mi-e brobonită de sudoare. Îmi intră în ochi și afurisita asta de cască nu-mi permite să mă șterg. Îmi mușc nervos, mecanic, buzele și mă hotărăsc să apelez la ultima variantă defensivă. Celălalt este sigur de pradă și și-a încetat tirul. Își pregătește brațul telecomandat cu care să mă acroșeze. Apăs adânc butonul roșu. Orificiul de sub fuzee expulzează fulgerător o masă informă ce se întinde instantaneu, generând o peliculă uriașă, gelatinoasă, extrem de rezistentă.

Izbită în plin de modul, se înfășoară pe el stânjenindu-i înaintarea și determinându-l să asolizeze într-un vârtej de nisip.

Răsuflu ușurat. Destins, iau înălțime și reduc viteza intrând în regim normal. O clipă mă bate gândul să virez din nou spre vest, spre Obeliscul Eternei Speranțe, cum pornisem inițial, dar nu vreau să-mi forțez norocul. Nici n-aș mai avea timp. Este trecut de amiază.

În față se profilează tot mai mare stânca pe care, nu-mi dau seama de când, am început s-o denumesc sentimental „acasă"...

Privită de pe dig, marea pare extrem de agitată. Talazurile tivite cu albul spumei clocotesc izbite de stânci și bolovani într-o luptă eternă. Zgomotul lor izbucnește și fâșâie într-un ritm obsedant. Zdrențe de nori cenușii se aleargă deasupra străbătute de zborul planat al unei mulțimi de pescăruși ce străpung cu țipetele lor ascuțite zbuciumul apelor.

Sintetizatorul olfactiv emană continuu aroma sărată și umedă a mării și a algelor putrezite pe țărm.

Un pescăruș enorm țâșnește spre mine și mă feresc instinctiv, urmărindu-l cum dispare în plafonul scund al cabinei.

Decuplez furios holoproiectorul. Scot cu degetele tremurânde caseta și o trântesc de podea strivind-o cu talpa grea a bocancului.

Într-o zi le voi arunca pe toate. Nu am nevoie de amintiri! Vreau să uit totul. Trebuie să depășesc imensul prag dintre condiția mea noesică și Cealaltă Lume, stăpână a spațiului și a timpului, lume a rațiunii pure și a eternei fericiri. Ziua Marii Transgresiuni este imprevizibilă și eu încă mă bălăcesc în sentimentalismul specific ființelor inferioare.

Mă reped spre hublou și-mi înfig privirile în deșertul rece. Pe deasupra stâncii mele denebianul plutește iarăși impasibil și mut. Prezența lui începe să mă irite. Liniștea senină ce-l învăluie este un afront de care nu pot să trec. Nu este deloc imposibil ca în ziua aceea unică să-l văd luându-mi locul cu aceeași indiferență disprețuitoare.

Mă arunc febril în scaunul de comandă și concentrez sistemul de atac. Nu-i cunosc natura câmpului protector, dar nu cred să reziste tunului neurotic. Vizorul de țintă l-a prins deja la intersecția axelor rectangulare. Strâng decis maneta curbată a declanșatorului.

O singură mișcare și-l voi pulveriza.

Un simplu gest. Nimic mai mult.

Privesc apatic vizorul și degetele mi se desprind inerte de pe manetă. Denebianul se depărtează lent, petală tristă printre stalagmitele rare din această vastă peșteră plumburie a ultimei noastre speranțe.

Zbor razant cu solul.

Aceleași dune monotone, aceleași stânci singuratice își aruncă umbrele lungi în lumina de argint și plumb. Undeva spre stânga, pe un turn depărtat, înalt și stingher, strălucește silueta vagă, de un alb lăptos, a navei denebianului.

Iau înălțime și orientez „țânțarul" spre vest.

Urmează o ușoară depresiune cu dune mărunte.

Locul tragediei celui din Alcor.

Pe zeci de kilometri în jur, răspândite de furtunile deșertului, pe jumătate îngropate în nisip, zac fragmente din ciudatele captatoare de hidrogen interstelar cu care strania corabie astrală își colecta combustibilul de zbor. Catargele subțiri, mult prea fragile pentru contactul brutal cu un sol dur și înghețat, au încremenit frânte în jurul corpului central, cilindru imens turtit sub propria lui greutate.

Spre limita frontală, astronava se termină cu un corp aparte, tronconic, rămas intact, acoperit și el pe jumătate de nisip. Este compartimentul de comandă. Pe suprafața lui superioară, ecluza de intrare deschisă expune, ca un sarcofag, rămășițele înghețate ale celui din Alcor în tentativa lui de a ieși în atmosfera ostilă a planetei sirenă.

Rotesc „țânțarul" în cercuri strânse deasupra ecluzei.

În pulberea sticloasă, corpul subțire, prelung și inelat al astronautului se distinge clar prin cochilia translucidă a costumului spațial. Porțiuni din cele trei perechi de brațe ies în poziții nefirești din costum și se afundă în nisip, iar aripile largi, străvezii, străbătute de nervuri dese flutură zdrențuite în vântul rece al amiezii. Casca terminală expune vederii – prin vizorul central – imaginea unui ochi aberant ca dimensiune, cu privirea cristalină ațintită spre depărtări.

Mă îndepărtez printr-o curbă ascendentă de acest monument funerar insolit și straniu.

Nava rămâne în urmă, rămășițele panourilor încep să se rărească, să devină tot mai mici și eu prind înălțime îndreptându-mă cu toată viteza spre vest, încercând să-mi smulg din memorie imaginea tristă și rău prevestitoare a celui din Alcor.

Depășesc un nou stâlp imens de piatră brună. Zbor deasupra deșertului palid, presărat cu străluciri anorganice, semn că rămășițele altor bizare nave zac pierdute, înfruntând veșnicia, acoperind cu linșoliul lor metalic trupuri învinse și speranțe moarte. Vântul șuieră în jurul meu, bombardându-mi casca și întreg cos-

tumul cu grăunțe minuscule de nisip și încerc să-i las lui gândurile negre ce m-au acaparat. Mă înalț din ce în ce mai sus spre norii denși. Soarele roșu se zărește ca o rană deschisă acoperită cu scame de pâslă îmbibate în sânge. Planez lent și boarea potolită a vântului începe să-mi aducă șoapte ciudate, nedeslușite, ce se amestecă, se pierd și se regenerează uimitor, din ce în ce mai puternice.

Par a fi incredibile voci omenești.

Caut încordat să le prind sensul, dar murmurul lor se depărtează timid pentru ca, deodată, să aud limpede, chiar lângă mine, glasul mângâietor al Adei.

„Întoarce-te la mine, Allen... sunt singură... singură... singură".

Aerul tremură și undeva jos, departe, o pădure verde își leagănă coroanele robuste.

„Am să vin, Ada... așteaptă-mă... nu plânge... am să vin... îți promit...".

De ce țipă așa pasărea aceea albastră? Strigătul ei îmi sfredelește creierul și șoaptele Adei se pierd printre neguri dense.

O forță îmi supune voința și mă dezechilibrează continuu. Deschid ochii brusc. Aparatul se înclinase puternic, fuzeea urla violent și eu cădeam spre sol în spirale strânse, abrupte, ca o pasăre cu aripa frântă. Apuc maneta de comandă cu amândouă mâinile și trag încordat, redresând aparatul. Stabilizez altitudinea de zbor și cedez comanda automatului. Dedesubt, același deșert înghețat se întinde la nesfârșit sub norii plumburii. Apăs butonul nutritiv de la centură și mica vergea metalică îmi dă o casetă energizantă.

Soarele bolnav ajunsese la amiază. Obeliscul Eternei Speranțe trebuia să apară.

Privesc încordat.

La orizont, spinarea abruptă a unui vârf de munte începe să crească. Dimensiunile lui sunt impresionante față de turnurile brune de piatră ce par acum țăruși anemici, scrijelind nisipul

alături de acest solitar sprijinitor al boltei de nori. Pereții verticali par fără sfârșit. Poartă încrustate adânc în roca dură urme de nave, rămășițe ale unor ființe ce n-au reușit să ajungă sus, pe podișul din vârf în clipa străveche a ultimei transgresiuni.

Planez ușor, apropiindu-mă de baza construită printre stâncile aruncate în dezordine.

Deasupra mea, peretele obeliscului se înalță interminabil, pierdut undeva între scamele norilor.

O fulgerare îmi joacă în ochi. Filamentul subțire, lung de câțiva metri, iradiind o lumină intensă, albastru-argintie, străbătută de la un capăt la altul de un ax intern sângeriu, face un salt scânteietor pe nisip, îndepărtându-se rapid, unduitor, printre dune, ca un șarpe de foc.

Pe individul ăsta nu l-am mai văzut. Probabil este un nou venit. Oricum, a învățat repede că întâlnirea cu un semen rațional nu-i deloc un prilej de efuziuni. Martore sunt carcasele mute și trupurile împrăștiate pretutindeni. Prea puține sunt victimele unor simple accidente.

Modific traiectoria zborului pentru a executa un prim ocol. În spatele obeliscului privesc iarăși precaut spre cer. Undeva, departe, suspendată parcă de nori, plutește lin astronava curioasă a celui din Orion. O sferă argintie cu partea inferioară străbătută de un fascicul de cilindri subțiri ce susțin o a doua sferă de dimensiuni mult mai mici. De o parte și de alta, două panouri gigantice absorb continuu energia infimă a soarelui agonic.

Îmi continui turul într-o spirală lungă, ascendentă. Privirile îmi scornesc avide în căutarea unei schimbări, a unui semn cât de mic. Zadarnic. Totul este așa cum îl lăsasem acum o lună, acum un an, așa cum îl știam dintotdeauna. Îmi închei curând ascensiunea. Ca să ajung la altitudinea maximă, mi-ar fi trebuit forța tuturor celor cinci fuzee și, oricum, ar fi periculos să încerc o asolizare pe platou în ceața densă a norilor.

Planez spre sol într-un ultim cerc fără să observ nimic nou.

O străveche legendă spune că atunci când ENTITATEA va

crede necesar își va trimite EMISARUL pe platoul din vârful obeliscului și cei care se vor afla atunci acolo vor putea începe Marea Transgresiune. Ziua aceea va fi anunțată prin miriade de semne Astrale venite din zona Q 12 – caroiaj van Vogt – zona minusculei „black hole", posibilă poartă a universului paralel. Semnele însă nu le cunoaștem și de aceea venim din când în când aici în speranța unor descoperiri revelatoare.

Îndrept aparatul spre „casă".

Obeliscul este în urmă și umbra lui se întinde nesfârșită, marcându-mi drumul. Sunt obosit, torsul lin al fuzeei mă îmbie la somn. Singurul meu gând este să mă întorc la navă înainte de lăsarea nopții.

Ieri a murit denebianul.

Am rămas singur pe o rază de zeci de kilometri.

Doar eu cu relicvele pe jumătate îngropate în dune și printre care vântul șuieră, animându-le cu fluturări iluzorii și reci.

Pe denebian l-am văzut ultima dată acum două zile. Se depărta lent, în obișnuitul tur matinal. În ziua următoare mi s-a părut ceva anormal în succesiunea firească a evenimentelor cotidiene și am constatat surprins că umbra trecătoare nu mi-a mai acoperit hubloul. Atunci am realizat că nici cu o seară înainte nu l-am văzut întorcându-se. Curiozitatea și poate chiar o neașteptată îngrijorare m-au determinat ca zborul de dimineață să-l îndrept spre sud, într-acolo unde l-am văzut dispărând în ajun.

Am zburat aproape trei ore. Atent, cercetând deșertul. Dune identice, turnuri de piatră aidoma celor de peste tot.

Spre amiază, depășind una dintre spinările de nisip, pe versantul descendent și pe mai mult din jumătatea dunei următoare, am zărit o pată ce părea că acoperă totul împrejur, albă, în formă de inimă, zăcând nemișcată. O gaură urâtă, cu marginile zdrențuite, îi mutila unul dintre lobii adiacenți cozii. Din aspectul rănii am recunoscut din nou, exasperat, armele celui ucis.

Am asolizat pe culmea dunei și am coborât din carlingă.

M-am așezat pe nisip și am privit îndelung la ciudata petală înertă.

Nu-mi dau seama cât am stat așa. Doar într-un târziu, clipind mai des, am simțit că am ochii umezi.

Mi-am scuturat privirea și am început să cercetez pielița catifelată și albă a straniei ființe.

Întâi insesizabil, apoi din ce în ce mai intens, o voință străină părea că vrea să mi se infiltreze în creier, învolburându-se și dispărând în agonie, revenind spasmodic în valuri sufocante, pierzându-se iarăși în necunoscut. Atunci am înțeles că denebianul era telepat, că nu murise încă și, pentru prima dată, voia să-mi vorbească. I-am văzut protuberanța centrală pulsând abia perceptibil, m-am concentrat asupra ei și am simțit cum încerca să-mi transmită primul lui gând, cum mi se încheagă în minte.

„... cred... că ești... o ființă minunată..., pământeanule..."

Nu știam ce să-i răspund. Șerpi de sânge mi se zvârcoleau în tâmple și revolta țâșni năvalnic, dar neavând asupra cui să se reverse – cel din Antares dispăruse fără urme – se risipi treptat, sorbită de nisipul sticlos și fără capăt. Rămăsese numai durerea.

Am privit intens protuberanța vineție.

Din nou gânduri răzlețe îmi fulgerară prin minte. Meteori de-o clipă al căror înțeles nu reușeam să-l descifrez. Puterea lui de concentrare scădea considerabil. Îmi anihilase orice idee perturbatoare. Trebuia să prind un mesaj, sclipirea unui gând.

„... prea târziu... este... mult prea târziu..."

O frică organică, disperată, mă inundă ori de câte ori sunt pus în fața timpului ireversibil. Nu pot accepta existența unor fundături, a unor situații fără ieșire. Și totuși denebianul zăcea acum la picioarele mele și eu nu cunoșteam nici un mijloc de a-l ajuta.

Deodată, fără vreo altă legătură cu gândurile mele, am simțit un ultim mesaj trunchiat înfigându-mi-se în creier.

„... fratele tău... spre nord..."

Un zvâcnet străbătu neobișnuita petală albă, capsula vineție

se zbârci micșorându-se și, dinspre marginile subțiri, o culoare ruginie, murdară, începu să se întindă veștejind corpul aplatizat...

Mă învăluia o liniște urâtă, o tăcere apăsătoare, lipsită de viață.

M-am ridicat fără să-l privesc. În față aveam doar imaginea lui când trecea lin, plutind enigmatic pe deasupra stâncii mele.

În veșnicia acestei planete avusesem un prieten nebănuit și straniu. M-am înălțat peste dune și-am dat un ultim ocol pe deasupra trupului înghețat. Niciodată nu voi mai veni aici.

Zburam spre navă și vântul șuiera trist, plângând amintirea prietenului meu. Abia târziu, când stânca se ivi peste nisipuri, mi-am adus aminte...

Stau cu spatele la hublou.

Pe pământ începe noaptea Anului Nou.

Aici zilele identice au distrus măsura timpului.

De afară se aud clinchete de clopoței și frânturi de colinde. Privesc de-a lungul peretelui spre ușa ecluzei și aștept. În dreapta, pe măsuța semicirculară a panoului de comandă, un brad micuț strălucește feeric împodobit cu globuri scânteietoare și beteală de argint, răspândind o aromă proaspătă de rășină.

Treptat, o siluetă vagă sub o aură de sidef tremură transparentă și începe să se condenseze.

„La mulți ani, Allen!"

Ada îmi întinde o cupă cu șampanie. Îi observ degetele lungi, fine, strângând ușor cristalul aburit al paharului. Fața ei poartă un zâmbet trist și ochii negri mă ard.

„La mulți ani, Allen!"

Mă reped spre nișa cu medicamente și apuc nervos flaconul cu pastile hipnotice. Înghit trei și mă strecor febril în cușetă. Capacul translucid glisează lent, ștergând ca un burete imaginile creierului meu înfierbântat. Singură lumina deșertului plumburiu străbate hubloul, populând cabina cu umbre efemere.

Și smoala unui somn adânc îmi amorțește trupul.

*

Întâi apăru o granulă de lumină străpungând pâsla densă a norilor. Se menține inexplicabil deasupra dunelor și capătă proporții cu o viteză uluitoare.

Virez brusc.

Un șuier strident fulgeră spațiul alături de mine. Pe ecranul retrovizor mica sferă de foc se reduce la un punct, apoi dimensiunile ei încep să crească. Mă ajunge din urmă, nervoasă, îmi dă un ocol și rămâne suspendată în aer la câțiva metri în fața „țânțarului" meu.

Zâmbesc atent. Este nava Curiosului.

Mă las cercetat în voie. Dacă aș încerca să-l alung n-aș reuși decât să-l sperii și m-ar carboniza instantaneu.

Începe să oscileze plictisit, face un salt în față, apoi un unghi ascuțit și revine rapid pe vechea traiectorie. Trece de mine. Privesc ecranul. Se îndepărtează în zigzag, mărește brusc viteza și dispare ca un fulger argintiu.

Revin la înălțimea optimă de zbor și accelerez ușor.

O mică furtună de nisip se stârnește din senin, ca un roi speriat de albine minuscule ce îmi inundă ridurile costumului spațial. Trec printre doi stâlpi de piatră brună. La baza celui din dreapta o carcasă goală își scoate coastele cu luciri cenușii de sub nisip. N-am timp s-o cercetez. Astăzi trebuie să găsesc semnificația celui din urmă mesaj al denebianului. Am plecat când primele raze de lumină fumurie abia începeau să împrăștie de pe dune pătura moale a ceții. Montasem trei fuzee, dar amiaza se apropia și eu nu dădusem încă de acela pe care îl denumise „fratele meu". Cercetez atent, de la distanță, fiecare stâncă ce pare locuită, plec mai departe, grăbit, urmărind pe ecranul de bord imaginile lunetei.

Un nou turn de piatră alunecă pe lângă mine. Nu pare locuit. Îl depășesc și, deodată, zăresc undeva jos, zburând încet, razant cu solul, nava fusiformă a celui din Antares.

Are aceeași traiectorie: spre nord!

Comand plierea parțială a aripii concomitent cu extinderea scaunului. Îl văd cum se îndreaptă spre mine și cuplez rapid fuzeele suplimentare. O jerbă de foc explodează din duze și îmi simt corpul de plumb. Dunele se succed rapid. Pe ecranul retrovizor, imaginea navei fusiforme se micșorează și dispare în câteva secunde.

Revin la regim normal de zbor. Pentru moment pericolul e înlăturat, dar mă îngrijorează coincidența drumurilor noastre.

Rămășițele altor caroserii zac înfipte oblic în nisip și rămân în urma mea prinse în plasa invizibilă a morții. Talazurile încremenite ale dunelor încep să prindă scânteierile amiezii. În față, printre spinările galbene, un alt stâlp de piatră. În vârful lui, ceva strălucește. Centrez febril luneta. Pe ecran apare clar silueta familiară, conică, a unei „speciale" din vechea generație a astronavelor fotonice.

Mâinile îmi tremură imperceptibil.

Mă angajez într-un prim tur de la distanță. Cuplez preventiv sistemul de apărare și branșez microfonul la stația de bord. Abia reușesc să articulez primele cuvinte.

„Sunt Icar-Z 12... sunt Icar-Z 12..."

O voce tăioasă îmi sfâșâie brusc timpanele.

„Ce vrei?"

Rămân descumpănit. Nu-mi găsesc cuvintele.

„Să te cunosc... sunt de pe Terra..."

„Am observat".

Un fior de gheață îmi străbate pieptul. Schimb direcția pe o traiectorie mai strânsă în jurul platoului. Urechea parabolică a radarului mă urmărește atent.

„... sunt Icar-Z 12... permite-mi să asolizez..."

Din nou scrâșnetul violent îmi inundă casca.

„Nu sunt amator de vizite... Pleacă!"

Dispozitivul tunului neutronic se îndreaptă ușor spre mine. Reduc altitudinea și strig disperat:

„Oprește-te! N-am intenții ascunse... suntem singurii pământeni în colțul ăsta de univers!"

Liniștea aceea stranie. Mă rotesc continuu, fără sens, legat parcă invizibil de antena radarului și timpul începe să-și piardă măsura.

Mecanismul tunului își oprește brusc alunecarea.

Un cuvânt îmi risipește spaima:

„Coboară!"

Asolizez în umbra impunătoarei astronave, la câțiva metri de ușa ecluzei. Platoul este mult mai neted decât cel de pe stâlpul meu de piatră. Îmi desfac centura și sar din carlingă.

Aștept.

Ușa navei începe să gliseze. O sferă translucidă, corpul cocoșat de accesorii vitale, mănuși groase, termoizolante, pași grei în bocanci cu rame metalice. Se oprește în fața mea. Printre reflexele căștii disting un păr coliliu, rar, căzând în dezordine pe lângă obrajii de pergament ale căror cute încadrează o gură subțire, bănuitoare. Fața îi este prelungă, cu nas acvilin, iar de sub sprâncenele stufoase doi ochi adânci, negri, sclipesc batjocoritor.

„Îți propun o convenție".

Ridic involuntar sprâncenele. N-am replică.

Vocea lui scăpată de sub control începe să-mi râșnească timpanele.

„Este o convenție favorabilă amândurora. În clipa aceea unică oricum nu vom putea accede cu toți la marea transgresiune, iar eliminarea celor mai slabi apare ca o consecință firească..."

Gesturi dezarticulate îi argumentează cuvintele. Îl privesc atent, ca pe o marionetă. Revarsă asupra mea argumente solide.

„Cei ce vor pierde trecerea vor muri oricum. În doi i-am lichida incredibil de ușor și..."

Se întrerupe brusc. Mă urmărește în tăcere cum mă pregătesc să-mi reiau locul în carlingă. S-a făcut frig. Trebuie să mă întorc la navă înainte de amurg.

„Nu mișca!"

Bocancul îmi rămâne suspendat în aer la jumătatea gestului. Întorc încet capul. Își scoate dezintegratorul din tocul de la centură și acum îl ațintește asupra mea. Râde nervos și în ochi îi strălucește nebunia.

„Îmi pare rău pentru tine..."

Un nod se zbate în gât și genunchii mi se lichefiază. Am uitat lansatorul în carlingă și sunt îngrozitor de sigur că nu glumește.

„Ce vrei să faci?... n-are sens... eu..."

Urechile îmi explodează:

„Taci!"

Întinde încet arma spre mine și îmi țintește pieptul. Privesc deasupra lui soarele de sânge. Întotdeauna am urât morțile stupide.

Bătrânul rânjește, prelungindu-mi supliciul.

Dar... undeva... în golul dintre el și peretele navei, un punct roșiatic începe să crească devenind treptat o navă de foc, fusiformă. Observ deja brațul teleghidat extinzându-se, pregătit să acroșeze.

Nu-l pot lăsa. Știu că e o prostie. Dar... denebianul îl numise „fratele meu".

„Ferește-te!... În spate!..."

El nu mă ia în seamă. Crede că e o diversiune. Dar pupilele dilatate ale ochilor mei și zgomotul penetrant al navei care apăruse deja în spatele lui îl fac să întoarcă repede capul. Prea târziu. Mă arunc la pământ și văd cum fulgerător, brațul metalic îi perforează partea din spate a costumului, înfigându-se în omoplat. Apoi urletul și saltul pe deasupra mea. Se pierde imediat dincolo de conturul abrupt al platoului, tocmai jos printre dune.

Sar în carlingă și mă înalț rapid. Fixez luneta spre nisipuri. În fața modulului roșu, sub silueta bondoacă a celui din Antares apar doar bocancii grei și o mână. O mână care se mișcă?! Puțin probabil ca brațul teleghidat să nu-i fi perforat și stratul

termoizolant al costumului. Lovitura a fost deosebit de violentă... Corpul bătrânului este înghețat. Cleștii enormi încearcă să-i sfărâme casa. Și totuși... o șansă minimă există...

Virez larg și încep să cobor. Preocupat de pradă, monstrul a devenit vulnerabil. Fixez asupra lui caroiajul axelor rectangulare și mă lansez în picaj. Aude surprins zgomotul aparatului meu și se repede spre modul. Apăs brusc tasta mitralierei-laser. Un fulger instantaneu îl carbonizează, rostogolindu-l pe spate sub peretele navetei și cleștii îi tresaltă spasmodic, din ce în ce mai rar.

Asolizez lângă bătrân. Sar din carlingă, dar, în același moment, aura sângerie ce tremura încă pe carcasa inertă a „ananasului" se prelinge în aer într-o pată informă, fosforescentă, alungindu-se rapid spre mine, căutând cu disperare un alt corp.

Înșfac lansatorul. Plasma țâșnește și o jerbă enormă de foc izbucnește în aer urmând conturul petei sângerii. Brusc totul dispare. Doar o undă de căldură mai tremură în aer.

Mă aplec spre bătrân. Fața sculptată în gheață și-a pierdut ridurile și ochii sticloși se uită în gol. Brațul teleghidat i-a sfâșiat costumul, pătrunzându-i adânc în torace. Din buzunarul de la piept, o cutiuță mică, de plastic alb, căzuse în nisip.

O culeg atent.

Capacul cedează cu greu. Mâinile îmi tremură. În palmă țin un bulgăre amorf, negricios, dar care păstrează în el și aroma florilor și zbuciumul mării și lumina soarelui aceluia strălucitor și cald...

Este un bulgăre de Pământ.

Mă rostogolesc din cușetă.

Panoul de comandă cade peste mine, pereții zvâcnesc, tăblia mesei mi se înfige în șold, încerc să mă agăț de ceva, mâinile îmi alunecă în aer, genunchii sunt de cauciuc și tălpile nu mai au aderență pe podeaua în valuri. Cad, mă ridic nesigur, nu mai știu locul obiectelor, ochii îmi sfredelesc bezna și se pironesc pe

conturul palid, oscilant al hubloului. Nava scrâșnește din încheieturi ca un uriaș trezit din somn și zgomote grave, penetrante, vin de afară, din noaptea înghețată.

Treptat, balansul dezordonat se transformă într-o pendulare amplă. Regăsesc siguranța mersului și trec spre hublou, încercând să descifrez taina ciudatului cutremur ce m-a trezit în miez de noapte.

Talazuri infernale de nisip rătăcesc în lumina crepusculară și platoul tremură brăzdat de crăpături adânci.

Dar totul se liniștește și o acalmie profundă trece deasupra pustiului ca o așteptare.

Curând însă, norii devin fosforescenți, răspândind o lumină albăstruie ce împrumută nisipului reflexe de gheață. Încep să se amestece, să se destrame, să se adune iarăși într-o uriașă vâltoare celestă, să fugă în final ca o turmă speriată, lăsând cerul negru și gol.

Alerg în ecluză și îmbrac febril costumul spațial. Ies afară, cărând toate cele patru fuzee suplimentare. Le montez rapid. Verific aripa, când o lumină orbitoare îmi săgetează retina. Cerul întreg este alb și izvorul strălucitor se află în careul Q 12, scara Van Vogt. Dunele și stâlpii se pierd scăldați în baia de argint și peretele navei îmi arde privirea.

Lumina scade acum simțitor.

Un uriaș fulg de raze rămâne suspendat pe cerul de marmură neagră. Din el încep să țâșnească forme ciudate în toate culorile spectrului, îndreptându-se fulgerător spre tărâmul nostru de gheață. Asteroizi minusculi, comete suple, cu trene interminabile, meteoriți sinucigași, pulbere aurie de stele, nebuloase rarefiate se revarsă în valuri pe un păienjeniș de traiectorii, arcuindu-se în jurul planetei. O centură ca un curcubeu imens, acoperind mai mult de jumătate din cer se formează deasupra mea, străpunsă de apariții imprevizibile. Sateliți naturali de toate mărimile răsar continuu din fulgerul argintiu și bănuiala mea se transformă în certitudine.

Sunt SEMNELE ASTRALE!

Mă înalț spre cerul negru, brăzdat de scânteieri, sub bolta nesfârșită a curcubeului gigantic și orientez minusculul meu „țânțar" spre vest, zburând cu forța tuturor celor cinci fuzee.

Nu sunt singurul.

Asceții turnurilor de piatră și cei de jos, de printre dune, au renăscut deodată și se grăbesc să decoleze.

Începe exodul spre Obelisc. Nave bizare îmi intersectează drumul, mă depășesc sau rămân în urmă, se înalță spre aștri ori coboară în picaj, toate însă cu aceeași destinație: platoul iminentei transgresiuni.

Un segment minuscul, întunecat, secționează vertical orizontul, crescând rapid. Reduc viteza. Obeliscul se află în fața mea și nu-i disting încă vârful. Încep ascensiunea dându-i ocol în spirale largi, atent să evit coliziunea cu celelalte nave ce roiesc aidoma albinelor urcând spre stupul aflat undeva sus spre bolta cerului. Pereții muți, de stâncă, se înalță interminabili și reci dezgolind periodic fosilele vechi ale unor treceri anterioare.

O lumină orbitoare explodează deasupra. Virez strâns. O elitră uriașă, metalică, sfâșie aerul de lângă mine, prăbușindu-se în abis. Urc mereu, trecând pe lângă rămășițele fumegânde încastrate în stâncă ale navei imprudentului.

Prima jertfă se consumase brusc.

Un fior de gheață îmi străbate coloana vertebrală și sub mănușile termoizolante îmi simt palmele umede.

Dunele au rămas undeva jos, indecelabile, doar câteva turnuri de piatră se văd ca niște ace înfipte în nisip și platoul final apare în fața mea retezând brutal capătul stâncii. Întins și neted, pare din marmură neagră, în apele căreia feeria de culori a cerului se oglindește întunecat.

Ne oprim cu toți rotindu-ne în jurul lui, neîndrăznind să-l atingem. Două noi explozii marchează coliziunile altor grăbiți.

Așteptăm încordați ultimul Semnal.

Fulgul de lumină generează o rază minusculă ce avansează

cu o rapiditate inimaginabilă, expandându-se într-un con prelung, albastru, difuz, cu baza plană. În câteva secunde ajunge la noi, întinzându-se perfect pe suprafața platoului. Obeliscul pare că se prelungește infinit, puțin oblic, spre bolta enigmatică.

Pretutindeni, acoperind marmura platoului, valuri de lumină difuză, albăstruie, tremură fosforescent și din nemărginirea Universului o muzică stranie, în tonuri grave de orgă se revarsă asupra noastră, strivindu-ne.

Ochii îmi ard, simt inima pocnindu-mi în tâmple, evit instinctiv ciocnirile cu cei din jur uitându-mă neîntrerupt, adânc, în valul albastru și, deodată, un frig cumplit mă inundă. Este poate privirea de gheață din ochii sticloși ai bătrânului, sau gândurile moarte ale petalei ucise printre dunele reci, ori poate speranțele ultime, rătăcind speriate ale celui din Alcor, sau fluturările inutile ale atâtor carcase sfărâmate. Voalul pare departe, muzica nu se mai aude și eu mă rotesc absurd, ca un fluture în capcana luminii.

Zvâcnetul razant al navei de deasupra îmi risipește apa murdară din tâmple. Sunt viu, cerul joacă în mii de culori și în fața mea se deschide larg poarta albastră a Marii Transgresiuni.

Pe platou, în partea în care se îndreaptă raza, o formă eterogenă începe să se condenseze. Se profilează pe cer, cu trei perechi de brațe elastice, tentaculare, ieșind printre faldurile largi cu sclipiri de smarald ale mantiei străvezii, rotește lent, spre noi, din înalturi, capul oval cu un singur ochi pierdut în cețuri albastre.

Este emisarul venit să ne întâmpine și să ne călăuzească în lumea Marii Entități.

Așteptarea atâtor ani de speranțe și singurătate s-a sfârșit și calea de raze spre universul fericirii veșnice s-a deschis acum pentru noi incredibil de reală.

Ca la un semnal, roiul eterogen de nave își reia mișcarea browniană, pătrunzând în valurile azurii, lăsându-se ușor pe platoul de marmură în așteptarea plecării.

Nave ciudate trec pe lângă mine, mâinile îmi tremură, întreg

corpul vibrează în acordurile muzicii și pieptul strâmt îmi strivește zbuciumul inimii. Înaintez încet și mă scufund în ceața albastră, costumul îmi devine fosforescent, marmura cu ape negre este tot mai aproape.

Îmi simt corpul eliberat de greutate, plutind ca un fum și printre aburii rarefiați încep să zăresc un soare de aur și o pădure verde, o cărare șerpuită din frunze uscate și o siluetă argintie încordându-și privirea mirată spre mine fără să înțeleagă de ce întârzii atât.

Așteaptă-mă, Ada, am să mă întorc...

Așteaptă-mă, Ada...

Așteaptă-mă...

Răzvan Haritonovici

CONCERTUL

Grady se temea îngrozitor de dinozauri. În visele sale, aceștia îi apăreau uriași, violacei, negri cu pete vișinii sau galbene, asemenea unor ciuperci otrăvitoare.

Turme întregi de dinozauri îi striveau somnul noapte de noapte. Uneori se trezea scăldat în sudori reci iar pielea i se părea mai aspră și mai solzoasă decât a animalelor din vis.

Dimineţile, în schimb...

Grady avea capul mare, mâinile micuțe și, în general, neîndemânatice. Relațiile sale cu restul lumii erau sporadice, atât din cauza fizicului ușor diferit de al semenilor lui, cât și din cauza obiceiurilor sale ciudate.

Câteodată poștașul îi arunca ziarele în curte și astfel Grady descoperea în ce zi și în ce an se află – noțiuni care-i scăpau adesea de sub control – ori ce crime s-au mai comis, care este rata șomajului sau motivele creșterii delicvenței juvenile.

Dar problemele astea nu-i stârneau întotdeauna cel mai mare interes și, oricum, poștașul trecea pe acolo destul de rar.

Ocupația favorită a lui Grady era îngrijirea florilor din grădinița sa. Asta îi umplea tot timpul și-l făcea să uite de coșmarurile nocturne.

În fiecare dimineață el apărea printre lujerele subțiri cu un foarfece într-o mână și stropitoarea în cealaltă.

Începea din colț, cu stratul de trandafiri. Tăia ici o crenguță, îndrepta dincolo o petală până ce primii boboci scoteau un „la" suficient de puternic. Acesta era tonul. Trecea apoi la narcise eliminând câte o frunză sau amestecând firele de polen. Un șuvoi de sunete cristaline îi invada urechea.

După ce termina de acordat toate florile, se întindea la umbră și asculta concertul întregii grădini.

Cel mai mult, însă, îi plăcea să-și compună propriile cântece lucrând cu fiecare plantă în parte.

Potopea cu lumina un strat de garoafe – pentru tonurile vesele – sau uda o orhidee – pentru o notă mai gravă; muta un bulb dintr-o parte în alta și, tot așa, până ajungea la o linie melodică ideală.

Când se întâmpla un asemenea eveniment, Grady rămânea extaziat ore în șir.

Iarna era cea mai tristă perioadă pentru el. Florile dispăreau, și timp de câteva luni Grady se ascundea și dormita în bârlogul său bătrânesc, visând la melodiile noi pe care avea să le compună la primăvară.

Viața i se scurgea printre anotimpuri într-o căutare continuă a Marii Simfonii. O simțea aproape.

Într-o zi, însă, dinozaurii năvăliră. De pretutindeni, trupurile mari și greoaie se apropiau, invadându-i grădina. Sub pașii lor florile se prăbușeau, tânguindu-se. Brazde întregi dispăreau între fălcile diforme.

Grady alerga printre animale, privit cu nepăsare sau izbit de cozile puternice și solzoase, din ce în ce mai dezorientat și mai obosit.

În aer pluteau, slabe și triste, sunetele unui recviem.

În cele din urmă, aproape strivit, se prăbuși lângă stratul de trandafiri, încercând să-i acopere cu trupul său greu și bubos. Coada îi mai zvâcni de câteva ori, apoi se liniști. Pentru totdeauna.

Dinozaurii treceau pe lângă el, desăvârșind devastarea totală, atingându-i uneori capul prea mare sau călcându-i mâinile mici.

Totul se terminase. Nu se mai auzea nici un zgomot. Turma plecase, lăsând în urmă smocuri vestede de frunze și flori.

Și după câteva zile corpul său începu să se descompună pe pământul moale.

Apoi se așternu zăpada.

Dar în primăvară, pe locul unde Grady căzuse apărură, încetul cu încetul, primele flori și se auziră primele sunete.

Apoi trandafirii se înfoiară și în aer se auzi un „la" cristalin. După care, întreaga grădină își uni vocile și tonurile într-o nemaiauzită și nepământească Simfonie.

Michael Hăulică

MADIA MANGALENA (Dincolo de ură)

Lui Petrică Sîrbu, de bucurie că există

Chipul Madiei Mangalena ocupă întregul ecran. Culoarea vineție a filtrului îi pune în evidență ochii retușați discret. Pe subundă este transmisă profeția cu venirea lui Brodar. Se lipește de creierele trecătorilor, le pătrunde, prinde rădăcini, ia înfățișarea Madiei din Mangala. Nu mai e nevoie de ecran, imaginea s-a agățat de cortexuri, flutură ca steagurile-lup, doar nu urlă. Madia zâmbește. Urmele pietrelor se văd bine, poveste a vieții ei.

„Cine e curat să arunce primul."

Și toți s-au înghesuit să arunce piatra, să fie văzuți că aruncă, să se știe că sunt curați.

Plastiile i-au netezit trupul, l-au făcut lucios, magnetic. Hainele se lipesc de ea, privirile, mâinile, toate alea. Merge pe stradă și-n jurul ei cad ceasurile, se sparg, încremenesc. Madia fără Timp. Magnetic Dia.

Numai fața i-a rămas mușcată de pietre. Spre aducere aminte. Și fiecare mângâiere arde mâna care a ținut piatra, fiecare sărut are gustul pietrelor.

– Ce... Ce dracu-i asta?

Sar toți în lături, la prima atingere. Arși, curentați, scârbiți, spăimoși, vomitoși. Jură să n-o mai atingă în veci dar a doua zi o iau de la capăt. Își fac de lucru în calea ei, să-i vadă, să-i aleagă, măcar să-i bage în seamă. Masculi feroci, bărbați care conduc destinele lumii. Cârpele ei de șters praful. Crema ei de ghete, bocancii ei.

„Linda, Linda, unde-ți sunt bocancii?" (cântec de dragoste din secolul XX).

Periuțele ei de dinți, poșeta ei și tampaxul.

Madia Mangalena, psalliota din Mangala. Frumoasă, ucigător de frumoasă. Când face dragoste, mișcările ei evită și primesc, fentează, stau la pândă, cerșesc, incită, urlă. Se transformă în sirop sau rachiu, se bagă-n tine și-acolo își face de cap. Te arde, te rupe.

Dar mai bine să arzi decât să rugineşti. *First lesson.*

Cu trupul ei te arde, arzând la rândul ei, mistuindu-se-n tine. Madia din Mangala trăindu-și moartea în fiecare zi.

– O curvă! Au despicat-o toți nenorociții, toți linge-boașe, ăia care acum o plimbă ca pe sfintele moaște. O curvă!

Și totuși lumea se adună în jurul ecranelor ca în anii nebuni ai programelor Psycho. 23, 24... 26: Andie Macdowell vândută *en detail* pentru sandvișurile școlii de handicapați (IQ sub 160). Ce vremuri! Filme – le zicea. Acum, pe ecrane, vedem realitatea. Tricksterii, mânuitorii de vieți, ne bombardează cu viețile sfinților. Nu știu unde-or găsi ei atâția sfinți, mie-mi cam pute. Cât nu înțelegem asta, ar fi mai bine să stăm pe curul nostru și să mai lăsăm diemurile. *Dreams-maker*-ul nici n-ar trebui să-ncapă pe mâna oricui.

Patina e un alt nume pentru rugină. Și o înnobilează. *Second lesson.*

Deocamdată să-l așteptăm pe Brodar ăla, să vedem ce hram poartă. O fi și el vreun *Big Brother*, ca atâția alții, care-au mai trecut pe-aici. Cum au venit, așa s-au dus toți. Niște pârliți. Niște nespălați.

Și noi, vitele, ne lăsăm viețile în palmele lor care nici de-o labă nu-s bune. Dar sunt ale lor. Și ei au putut s-o ierte pe Madia pe care noi niciodată n-am iertat-o. Dar cum s-o iertăm, nu-i ea curva noastră, nu-i? Nu ne-ncuiem cu ea în futoare de doi pe doi, n-aruncăm hainele de pe noi și ciorapii și ceasurile de la mână ca să mai câștige zece centimetri pătrați de piele pentru mângâieri? Cum s-o iertăm când ne-a făcut să aruncăm cu pietre? Nici un călău nu-și iartă victimele.

„Cine se simte curat, să arunce primul."

Semnele lăsate de pietre pe chipul ei o fac și mai frumoasă. Oricine o vede, bărbat, simte în nări, pe dată, mirosul sângelui ei. Chemarea ei.

Pe ecranul imens, Madia se îndepărtează și-n urma ei rămâne mirosul care mă înnebunește. Îmi simt sângele ridicându-se-n mine până-n vârful vârfurilor și sensongul explodează în aerul din jur. Filtrele se schimbă, sunt roșii acum. Masna Piya își trece dextra peste corzi, acordurile grave se limpezesc și, de undeva, din adâncuri, eu știu de unde, apar valurile. Imaginea maestrului se estompează, rămân doar sensongul și valurile. Tremurătoare la început, din ce în ce mai agitate pe urmă, în final agresive, valurile.

Trecătorii mă privesc mirați.

Dincolo de ură este iubirea. Ca o ușă, ca o rană, ca un cui.

Sunt singurul care am iertat-o. O iubesc.

Nu-mi mai simt mâinile. Mi-au amorțit. N-am crezut niciodată că poate fi așa rău. Ba, nu, nu mi-au amorțit. Mă dor așa de tare, că parcă nici nu mai sunt ale mele. Mă dor. Mai ales cuiele mă dor. Pofta cu care mi le-au bătut în palme. Ca atunci. Și chipurile lor desfigurate de ură.

De-aici, de sus, totul se vede altfel. Dar, oricum, nu mai contează.

În fața mea s-a oprit o femeie. Mă uit în ochii ei și mi se pare că-i mama. Probabil că toți muribunzii simt asta. Din răni, sângele-mi picură și ea sare în lături, ferindu-și coșul. Prea târziu. Se uită la mine și spune:

– Tu ești, sau să așteptăm pe altul?

– Eu sunt. Eu.

Cristian Lăzărescu

ORBUL NEBUN FURIOS ȘI PARALITICUL LUCID

„A trăi timpul înseamnă a muri din pricina lui."

Marie Bonaparte, Chronos, Eros, Thanatos

Pranayama

Este o pătură nu prea groasă, a cărei culoare pare a fi dizolvată în albastrul spectral ce a inundat camera. Cutele încolăcite proiectează ciudate forme de relief, umbrele lor negre târându-se de-a lungul patului, urcând spre marginea păturii, murind acolo într-un ultim zvâcnet. Tivul monocrom se ridică și coboară lent, odată cu respirația, dând impresia, în culoarea uniformă, a continuității cu organicul. Bluza este deschisă și căzută în lături, dezvelind pielea lucind de sudoare, albul ei contrastând violent cu tonurile reci din încăpere. Înălțarea și coborârea pieptului evidențiază umbrele întunecate ale coastelor, armonii subtile născându-se între ele și tendoanele gâtului, dungi strălucitoare mărginite de negru. Gâtul, aproape sticlos, se continuă cu o bărbie nerasă, umezită de transpirație, apoi cu buzele vinete în lumina din cameră, pomeții prea ieșiți în afară, în prelungire nasul drept, care se arcuiește în două sprâncene în ale căror fire de păr strălucesc broboane de sudoare. Dincolo de fruntea învăluită în întuneric, se poate distinge coama neorânduită a părului. Tonurile reci și sumbre, albul epidermei învecinat cu trecerile abrupte sau gradate din albastru în negru și iarăși în albastru, lumina proiectată prin unghiul șui al ferestrei închise, toate alcătuiesc un *chiaroscuro* expresionist modificat periodic de mișcarea regulată a respirației sau de rostogolirea unui strop de transpirație pe față. Ochii sunt larg deschiși clipind la intervale rare.

Torsul coboară, presând lent cavitatea toracică, expulzând

aerul viciat din trup, împingând din alveole în trahee, laringe, gheizer de gaz țâșnind în răspântia faringiană și de acolo prin mezofaringe, mângâind în curgere vălul palatin, îndreptându-se spre geana de lumină dintre buzele întredeschise, deja lăsată undeva în urmă, bulversând atmosfera camerei, pierzându-și individualitatea pe măsură ce ciocnirile succesive redistribuie energia în volumul încăperii, moleculele rostogolindu-se orbește, ricoșând pe tăblia mesei, aflată la capătul patului, pierzându-se instantaneu în canioanele titanice ale volumelor de acolo, depășind într-un târziu straturile sedimentare ale foilor de carte, rostogolindu-se peste suprafața accidentată a coperților, apoi prinse de un curent de aer, săltându-se în lungul arhitecturii monolitice și bizar de regulate a computerului, săltându-se încă mai sus, de-a lungul ochiului orb al monitorului, încercând parcă să se unească într-o imposibilă legătură cu reflexul lor invizibil din ecran, urcând până la transformarea energiei, din cinetică în potențială, apoi supuse acțiunii câmpului gravitațional, plonjând în abisul dintre masă și birou, răpite din nou de un curent de aer, traversând ceața inconsistentă a fulgilor de praf, o clipă învârtejiți la nivelul solului, continuându-și apoi drumul ascendent, prelungindu-l într-o alunecare razantă în lungul cristalului ce acoperă biroul, ciocnindu-se de soclurile ce susțin fotografii întoarse cu fața la perete, purtate mai departe de curentul ce se întețește, împinse apoi în labirintul colosal al unor încrengături de plastic colorat, legând sfere gigantice de ale căror curburi moleculele ricoșează tangențial, pentru a se izbi frontal de masivitatea neîntreruptă a altor teancuri de cărți și a plonja genunea căscat între birou și scaun, prăbușindu-se, după un timp nesfârșit de cădere liberă, între paginile răsfoite când și când de adieri întâmplătoare, rătăcind în relieful fosnitor neregulat al foilor de hârtie, pătate de integrale, ecuații diferențiale, determinanți și grupuri de simetrie, și mai departe, accelerate de aerul rece, strecurat pe sub ușă, zvârlite oblic spre biblioteca ce acoperă un perete întreg, din nou izbind, acum două fotografii,

prima purtând pe colț o bandă neagră, imaginile cenușii ale unui bărbat și ale unei femei dizolvându-se într-o mulțime de puncte, într-o suprafață tot mai neregulată pe măsură ce se apropie, ștergând deosebiri și asemănări, și-apoi, moleculele ciocnindu-se cu altele ce vin din sens opus și azvârlite pe unghiuri de ciocnire ce le proiectează prin falia încărcată de tenebre, boltită, a unei vaze crăpate pe întreaga ei lungime, țâșnind prin crăpătura de lumină tot mai aproape și mai aproape, brusc lăsate în spate, acolo unde nori miniaturali de praf se agită în caverna scobită a interiorului, rotite apoi în jurul unor axe instantanee, rostogolindu-se printre cilindrii coloanelor nesfârșite ale unui pat de copil, săltate deodată deasupra ariei dreptunghiulare ce încadrează jucării de plastic și cărți mototolite, ca într-un grotesc muzeu al entropiei, exponate ale căror culori sunt șterse pe fondul întunecat al camerei, umbra strâmbă spre care se avântă acum moleculele părând a secționa aleatoriu torsuri de pitici artificiali, membre de păpuși sparte, ochi găuriți, trupuri hidoase de animale colorate și deja formele acestea amalgamat contorsionate rămân în urmă, undeva, moleculele survolând frontonul acestui templu prăfuit, un moment ezitând în întretăierea nulă a rezultantelor mai multor curenți de aer, apoi din nou zvârlind în unghi diedru de-a lungul periplului lor, coborând treptat prin dreptul afișelor, reclamelor și listingurilor prinse cu bandă adezivă, urmărind preț de o clipă faldurile nemișcate ale unei pânze ce acoperă oglinda fixată pe perete și din nou jos, printre fasciculele de fotoni monocromi, ciudat modelate de afișajul electronic al ceasului de pe noptieră, apoi deodată cuprinse de un alt curent ascendent, depășind arcele incomensurabile ale meandrelor unui fluviu de lapte uscat, prelins în lungul muchiei de lemn, rotindu-se tot mai rapid, parcurgând într-o zecime de secundă spațiul alb vălurit al pernei, înșurubându-se într-un maelstrom vertiginos, năpustindu-se aspirate prin fosele nazale, străbătând faringele, deversându-se aidoma unui fluviu de gaz în laringe, apoi, cascadă invizibilă, năruindu-se în trahee, bifurcându-se

deodată în viteză amețitoare prin cele două bronhii, apoi a doua oară și a treia oară, în progresie geometrică, în arhitectura fractală interioară a plămânilor și mai departe în alveole, acolo unde aerul inspirat împinge alene în sus cavitatea toracică, desparte încetișor coastele, presându-le ușor și reliefându-le prin pielea transpirată a bărbatului cu ochi deschiși, culcat în pat, încercând să adoarmă și să uite, poate.

Pratyahara

Drumul până la acceleratorul de la Institut durează mai mult de o oră. Mașina a rămas acasă, deoarece soția are nevoie din nou de ea. Probabil că de îndată ce totul va fi terminat, o va păstra. Îi pasă prea puțin.

Căldura din birou este ca de obicei înnăbușitoare. Contempli, de pe acum extenuat, perspectiva celor opt ore nesfârșite. De fapt nu știi dacă vor fi chiar opt. E foarte probabil să fie mai multe. Îți spui, cu atât mai bine. În ultima vreme ți-e tot mai greu să o întâlnești pe soția ta strângând lucrurile din casă, când te întorci seara. Ai impresia că face aceasta dinadins. Dar este doar o părere.

Privești graficele aflate pe biroul tău, energiile notate pe abscisă și evenimentele de generare a perechilor electron-antielectron pe ordonată. Mai mult ca niciodată, punctele reprezentate, cu barele de erori de măsură, îți par a fi muște strivite. Pagini și pagini de grafice, închizând în ele rezultatele a sute de mii de ciocniri, nemaiavând nici o legătură cu realitatea.

Te gândești, aparatul experimental modern al fizicii a început să meargă în gol. Nu fiindcă n-ar da rezultate. Din contră, niciodată nu s-au înregistrat atâtea reușite. În doar jumătate de decadă, microuniversul a explodat într-o cascadă de particule elementare, iar teoria, susținută de experimente, a demonstrat interacțiunea forțelor slabă, tare și electromagnetică la o distanță de 10^{-31}m. Reprezentate grafic, se obțin trei drepte convergente într-un unic punct, aflat la o energie de cca. 10^{15}GeV. Te

gândești la mărirea acestei figuri și speculezi asupra descoperirii unei convergențe aparente. Cele trei drepte nu se întâlnesc într-un punct bine fixat, ci undeva mai departe. Mărind în continuare diagrama, descoperi că acest al doilea punct s-a mutat din nou.

Speculația devine înfricoșătoare. Dacă ai crede în ea și ai duce-o până la capăt, întreg eșafodajul teoriilor de unificare, al tot mai complexelor grupuri de simetrie, al sistematicii încăpățânări de punere în evidență a unei simetrii atotcuprinzătoare, toate eforturile de ordonare a haosului de particule elementare, de la Gell-Mann și până la superstringuri, s-ar șterge în fața universului fractalic. Poate chiar tu vei sparge quarcul. Te gândești că vei găsi alte particule, și altele, din ce ce mai greu de izolat. Așa încât îți alungi gândurile, scuturi din cap, și încerci să crezi în existența Marii Unificări.

Deja timpul petrecut aici a făcut să pălească problemele prezentului. Dar, paradoxal revin, mai pregnante ca niciodată, chemările trecutului. Te revezi la înmormântarea tatălui tău, în capela înghețată. Totul are un aer de farsă grotescă prost pusă la punct. Nu ești de fel mirat că nu izbutești să plângi, deși o parte a ta se revoltase înspăimântată în fața acestui fapt. Dar totuși nu poți. Stai doar și privești fața golită de culoare, parcă născută din giulgiul alb, acum pătat de ulei și pământ, care acoperă trupul. Îți dai seama că ar trebui să-ți umezești obrazul, să lași măcar o lacrimă să curgă, pentru a-i satisface pe necunoscuții prezenți.

Le simți privirile indignate, cuvintele încă reținute de solemnitatea ocaziei, compătimirile îndreptate asupra mamei tale. Ea își joacă rolul adecvat, scuturând din umeri eficient și grimasând apos. Probabil se simte obligată de anunțul patetic îndârjit, publicat în ziar alături de gala filmelor de nu știu unde. Are prezența scenică, gândești, și te întorci și pleci, fără a privi măcar o dată înapoi.

Mergând peste mormintele învăluite în atmosfera albă, alu-

neci pe o crustă de gheață ascunsă sub zăpadă. Încerci să-ți recapeți echilibrul, mâinile tale bat aerul și apucă o creangă ce se rupe. Privești trunchiul negru, apoi copacul în întregime. Este uscat.

Nu o mai vezi pe mama ta. Eviți s-o cauți, să-i mai răspunzi la telefon, s-o vizitezi. După o vreme încetează să-ți mai scrie. Auzi că s-a mutat, dar nu te interesează unde anume. Apoi nu mai știi nimic de ea. Pentru tine, aceste evenimente nu mai au de mult vreo importanță.

Colegii de birou s-au împuținat în cursul ultimei luni. E vară și, dar, dar nu faci nimic pentru a părăsi orașul prăfuit și toropit. Te surprinzi din ce în ce mai des în biroul tot mai pustiu, încercând să te miri, să te compătimești, să te condamni, să te lauzi, să simți ceva în fața acestei abulii afective tot mai pronunțată. E ca și cum tot ceea ce ar fi în prezent, n-ar mai avea nici o importanță. E ca și cum în ceașca de cafea aburindă ce-ți stă în față, s-ar afla jumătate de realitate.

Poate soția ta e singura care, cumva, intuiește acest lucru. Poate de aceea pleacă. N-ai mai vorbit nici cu ea, nici cu fiul tău. Încerci să-i eviți pe cât de mult posibil. A fost o vreme când îi considerai prezențe fizice. S-au preschimbat apoi în manechine însuflețite, bântuindu-ți existența mai mult sau mai puțin periodic. În cele din urmă au devenit bidimensionali, niște proiecții obosite ale minții tale. Acum crezi că nu sunt altceva decât familii de curbe și, uneori stai și încerci să le fixezi evaziva natură în ecuații, apoi să te joci cu ele pe computer, combinându-le, transformându-le ca într-o criză cubisto-paranoică. Nici acum nu simți nimic.

Întotdeauna când intri în casă, trebuie să suporți privirile oarbe ale urmelor de tablouri de pe pereți. Tablourile le-a luat soția ta, în schimb neatingând fotografiile de pe birou. Le-ai întors cu fața la perete. A le mișca și a le duce în altă parte înseamnă, pentru tine, a le acredita existența. Ori tu nu vrei să faci acest lucru. E straniu să lucrezi cu firmituri de realitate

intangibile, despre care orice informație e indirectă, și să le conferi acestora statut real, în detrimentul obiectelor ce te înconjoară. Uneori jucându-te cu fragmentele de realitate din accelerator, identificându-le constituenții născuți în întretăierile frontale de fascicule, ordonându-i pe grupuri de simetrie, verificând legi de conservare și calculând stranietăți, spinuri, mase și energii, clasificându-i pe grupe și subgrupe de particule, ai senzația că ești Dumnezeu. Un Dumnezeu ce-și duce munca în abstract, creând noi realități existente preț de nanosecunde, un Dumnezeu ce-și poate permite zeci, sute de mii de creații efemere, jucându-se cu nedeterminarea. Te întrebi ce se petrece oare în răstimpul unei clipiri din ochi, ce-ai descoperi dacă în acel unic interval de timp ai putea înregistra evenimentele nebănuite? Poate ai vedea fantome, poate îngeri, demoni sau vagabonzi; toate, în mod cert, părelnice fluctuații într-un continuum destrămat.

Lumea din jurul tău e tot mai vagă. Nu ar fi ceva deosebit, dar găoacea de izolare pe care ai construit-o în jurul tău, amenință să crape. Sentimente, emoții, tot ceea ce se presupune a defini ființa omenească, se retrag puțin câte puțin, lăsându-ți eul descoperit în fața universului. Timpul are o vagă tendință de a te ocoli. Sau poate este numai o impresie. Eviți să privești oglinda, apa, geamurile, tot ceea ce reflectă imagini. De prea multe ori peisajele, chipurile, încadrate pe suprafața reflectantă oscilează, tremură ca și cum ar fi privite prin straturi de aer cald. În astfel de momente, chiar înainte de a-ți pune întrebarea „E halucinație?", întinzi mâna și atingi sticla crezând că-i vei simți ondulațiile. De fiecare dată, însă, materialul e același, rece, nemișcat. Doar scena încadrată tremură, își pierde contururile, se zbate între forme nelămurite, îngheață în conformații imposibile și vag familiare, apoi se destramă iarăși. Acoperi toate oglinzile din casă cu văluri. Crezi că ești bolnav, poate iradierea a născut o mică tumoare, ca o corolă, un minuscul ghem de celule proliferând, afectându-ți mai întâi percepția. Căci trebuie să existe și un după. Preferi să nu te gândești încă la el.

Teama de oglinzi și lumea tot mai palidă din jurul tău, și universul interior ce se destramă...

Zâmbești.

Mama ta a venit și a sunat la ușa apartamentului. După mai mult de jumătate de an în care ai evitat orice contact cu ea.

Ai ascultat îndelung țârâitul soneriei. Nu ai deschis.

Dharana

Sunt sigur că mor. Nu poate fi nici urmă de îndoială.

Mă conving pe zi ce trece privindu-mi locuința. Ea redă degradarea spațiului meu interior, reflectat fidel în entropia exterioară: petele albe de pe pereți, acolo unde au fost tablourile, praful așternut mai peste tot, strania lipsă de armonie a mobilelor rămase, aerul tot mai cald și mai uscat.

Încerc să citesc sau să lucrez, dar nu mă pot concentra. Nu mi-e rău, nu mă doare nimic. De fapt, poate nu *eu* mor. Poate *lumea mea* moare. Toate semnele sunt aici vizibile. Ajunge să știi să le citești. Mă întreb însă dacă această descifrare a vieții unui om îi oferă acesteia o valență nouă, un atribut până atunci ignorat. Nu cred. Viața cuiva trebuie să convingă prin ea însăși. La fel ca o operă de artă. Nu trebuie să-i cauți sensuri ascunse și obscure. Iei ceea ce ți se dă și ceea ce înțelegi.

Tot ceea ce îndeplinesc stă sub semnul predestinării. Nimic din acțiunile mele prezente nu poate schimba deznodământul. Mă întreb în ce măsură acest fapt conferă existenței mele o dimensiune tragică. Cred, mai degrabă, că sunt patetic și uneori ridicol. Făptura umană nu a învățat să moară cu demnitate. N-a învățat nici măcar ce este moartea. Și, firesc, se teme de necunoscut.

Încă de când eram copil, am simțit licărul timpului. Niciodată pentru mine, el n-a avut valoarea pe care o avea pentru ceilalți. Mi-amintesc ziua când am întârziat la școală. Fugeam pe lângă arbori și case, alergam cât mă țineau picioarele. Parcă nu fi stat pe loc. Și, deodată, totul în jurul meu a devenit mișcare,

iar eu zburam, neatingând pământul, eram imponderabil, de parcă timpul îmi dăduse un bobârnac, ca un uriaș nătâng. Pentru mine, senzația aceasta de plutire a fost zbaterea unei pleoape, și n-am mai regăsit-o niciodată.

A fost și fata aceea, au scris și ziarele despre ea, venită la școală în același timp cu mine și care a îmbătrânit sub ochii noștri. Cu toții am văzut-o cum îmbătrânea de la săptămână la săptămână, fața i se scofâlcea parcă din interior, buzele i se uscau, părul se albea și se rărea, pielea capului descuamându-se între firele tot mai ofilite, doar ochii negri rămânându-i vii, cercetând lumea cu disperare lucidă din trupul gârbovit. Nu vorbea cu noi și oare ce ar fi putut să ne spună? Ce înseamnă a fi efemer? Toți o urau și-o detestau. Vedeau poate în ea ruina latentă a trupului lor încă nematurizat, sau poate în coșmaruri le apărea ca un embrion diform, cu trupul înflorit de putregai, chemându-i pe nume cu vocea cârâind. O uram la rândul meu, fiindcă era inteligentă și fiindcă ochii ei ardeau. Ochii ei mă obsedau, îi auzeam noaptea bătând în fereastra mea, cu zgomote umede, îi vedeam plutind prin cameră, fixați asupra mea, îi întâlneam în mâncare, în lumina lămpii, globuri lucind, cu iris dilatat, îi simțeam pe trupul meu, pornind din ganglioni, purtați de sânge prin artere, văzându-mi toată geometria intimă, pentru a eșua într-un târziu în scrot, umoarea lor vomând hormoni și spermatozoizi, într-o perversă fecundare.

Nu cunoșteam oroarea corpului bolnav și nici senzația de scârbă față de tine însuți ce-o simți privind pielea zbârcită. Nu știam nici că există maladii rare și incurabile, dscompunând trupul uman încă în viață, parodii oribile ale senectuții. Înțeleg abia acum toate acestea.

De ce eu? Se poate să nu fiu singurul și alții, în altă parte, să-și pună aceeași întrebare. Prezența mea îndelungată, uneori de două-trei zile la rând, în preajma acceleratorului, precum și solipsismul meu congenital au indus o mutație postadaptivă, un răspuns direct de adaptare al organismului la noi condiții de

mediu. Dacă pentru fata al cărei nume l-am uitat, timpul era tot mai accelerat, pentru mine el îngheață, expulzându-mă, încercând astfel să stabilizeze fluctuațiile subatomice ale realității din jurul acceleratorului.

S-a presupus că îmbătrânirea este o informație ereditară și că timpul există numai pentru că noi am fost învățați să-l simțim. De ce n-am presupune în genotipul uman existența unei gene a timpului, instabilă și letal condiționându-ne de mediu. Un spațiu-timp instabil lângă o centrală nucleară sau în preajma unei explozii atomice, ar induce o mutație ducând la efecte întotdeauna diferite, variațiuni ale uneia și aceleiași cauze; o îmbătrânire mereu reluată, sub altă și altă mască.

Când o uram pe fata aceea, nu știam cât de mult se ura ea însăși. Alerga în timp, încercând zadarnic să se elibereze de temnița deteriorată a corpului, crezând că asimilarea furioasă a realității o va încetini, eliberând-o. Era avidă de concret. Eu încerc să ignor realitatea absorbită, sperând că mă voi ușura și timpul mă va purta pe cursul lui.

Gândiți-vă la timp ca la un fluviu, și la oameni, plante și obiecte ca la pietrele din albia lui. De-a lungul anilor, apa tocește pietrele, le găurește, le macină. Așa suntem noi și timpul care curge prin trupurile noastre. Și într-o bună zi, din piatra bătută de apă n-a mai rămas decât pulbere, strecurată printre degete și când te uiți, mâna ți-e goală. Pentru mine fluviul acesta nu mai curge, dar pentru lumea din jurul meu da. Timpul e cel care definește emoțiile și valorile, nu omul. Omul nu este decât un înveliș în care se încolăcesc efluviile timpului. Suntem copiii lui. El ne-a născut, dintr-o bulboană primordială, și tot el e cel ce ne-a marcat, pe toți. Nemurirea nu există. Nu există decât absența timpului și numai omul, în nemărginita-i bicisnică și sacră orbire, și-a închipuit că poate s-o înfrunte.

O incredibilă topologie temporală fierbe zilnic în jurul meu, îndepărtând, încet, încet, fragmente de real. Nu știu ce se ascunde în spatele lor.

Moartea este însă doar una dintre posibilități.

Ascultați: *îmi plac oglinzile vechi. Îmi place să zăbovesc în fața reflexelor sumbre ale oglinzilor. Ele ascund secrete inviolabile ale iubirii și ale morții.* Asta a spus-o Maupassant. N-a fost singurul ce-a observat această putere a oglinzii. Eu socotesc oglinda un izvor, și totodată, o soarbere a timpului. Iar ceea ce văd, în apele ei înghețate, e curgerea timpului, tot mai vizibilă și mai deplină. Zi de zi, realitatea din jur pare a lăsa cale liberă unei fundații necunoscute. Zi de zi, obiectele și ființele din jur, atât cât le mai pot percepe, își pierd semnificația, pălesc, se șterg. Fixez un obiect și încep să-i pronunț numele, ca într-un ritual de mult apus, încercând poate să-i redau pregnanța pierdută, și, după câteva repetiții, cuvintele își pierd orice înțeles, apoi silabele, apoi literele, devenind în cele din urmă o simplă alăturare de sunete lipsite de sens.

Ascultați: *Oglinzile mă atrăgeau așa cum lumina atrage fluturii de noapte. În picioare, cu brațele de-a lungul trupului, stăteam în fața ei ca și când aveam să intru în ea, privindu-mă fix fără a mișca nici măcar o geană, cu imobilitatea unei statui și, încet, încet, luam înfățișarea unei marmuri. Fața mea părea a se îngusta, ca să ajungă netedă, și având conturul perfect al unui păstor grec. Mă priveam în ochi și nu erau ochii mei. Cineva care nu eram eu, care avea strălucirea unei apariții milenare mă aștepta în fundul oglinzii. Deși știam bine că eram în picioare, îl vedeam pe CELĂLALT așezat, pe ceva ce semăna cu un tron de aur lichid și luminos. Ochii de gheață mă fascinau și nu puteam scăpa de acapararea acelei priviri dintr-o altă lume care îmi ordona s-o urmez pe lumea cealaltă, dincolo de oglindă care știam că e în fața mea, dar care dispăruse complet.*

Dar un foarte lung moment, o oră? două? sfârșeam totdeauna prin a respira foarte adânc de mai multe ori. Strălucirea se sfărâma și dispărea. Chipul care era în fața mea dansa, tremura ca un reflex în apă și sfârșea prin a se imobiliza pe chipul meu obișnuit. Am întâlnit ochii mei, cei adevărați, im-

pregnați de toată tristețea din lume și am izbucnit în hohote de plâns sfâșietoare, care mă calmau.

Imaginați-vă o cameră paralelipipedică foarte înaltă. Sfeșnice lucind stins, brocarturi somptuoase, pânze neclare împodobesc pereții acoperiți de lambriuri pe înălțimea unui stat de om. Mai sus însă zidurile sunt ornate de inflorescențe mucegăite și, deși privirea nu răzbate prea departe, în capătul acestei camere neobișnuite poți distinge limpede un pătrat alb luminos. Există și draperii de velur întunecat, mobile pe ale căror picioare se cațără grifoni, covoare mătăsoase. Însă toate contururile acestea sunt cumva nedefinite, cețoase, părând a-și schimba geometria de îndată ce nu le mai privești, emanând un abia simțit fior de repulsie. Și deodată auzi un zgomot, un fel de sorb bolborositor, o gâlgâială oribilă, tot mai pronunțată și realizezi, fără umbră de îndoială, că această cameră, sau puț, era plină cu apă care acum se scurgea cu un șuierat strident, pe undeva prin podea, dezgolind pereții, sugând avidă laolaltă toate obiectele din cameră. Într-un târziu, scurgerea se potolește. N-a mai rămas nimic în jur, în afară de podeaua plină de zoaie, de cei patru pereți înalți și descărnați și, undeva sus, mărginind acest ecorșeu de cameră, pătratul limpede și alb. Este cerul.

Ceea ce a rămas în jur e moartea.

Dhyana

Despre oglinzi – Dacă ai curajul să privești imaginile din oglindă și dacă ai detașarea necesară pentru a le consemna ca pe un alt experiment, ai surpriza să constați că ele se comportă doar aparent haotic. La început, imaginea, până atunci stabilă, tremură, unduiește, devine neclară, apoi pare a se stabiliza într-o imagine nouă și evident mai veche în timp. Aceasta se tulbură la rândul ei, dezvăluind o alta și mai retrasă în timp, care și ea se descompune și se recompune, tot mai repede, până ce oglinda devine un joc de fulgerări lipsite de sens. Dacă întrerupi obser-

vația, la reluarea ei, imaginea inițială este, firesc, reflexia a ceea ce se află în fața oglinzii.

Analizezi observațiile. Nu este greu să remarci că schimbările de imagine corespund unei înjumătățiri precise a intervalului de timp dintre ele. Evident, șirul perioadelor de timp la care survin schimbările tinde spre zero. Ce anume însă înseamnă această limită? Înregistrezi, folosind o cameră video, jocul de culori al oglinzii și proiectezi filmul cu diferite viteze. De fapt, scânteierile aparent aleatoare sunt imagini subliminale, niciodată repetate, proiecții ale unor peisaje incredibile și halucinante, dăinuind mai puțin de o secundă. Încă mai mult, perfecționând metoda de înregistrare și extinzând observația regiunii aparent haotice, descoperi un straniu atractor, o imagine de calitate foarte proastă, revenind la intervale tot mai dese, sfârșind prin a se stabiliza. Reprezintă un peisaj evident pământean, o landă pustie, deasupra căreia ard nemilos stelele. Nu te surprinde să constați că intervalele de timp la care această imagine revine, alcătuiesc un șir din nou convergent la zero. Nu te-ar surprinde nici dacă ai ști că o rezoluție mai bună ar dezvălui probabil în neclaritatea îndoielnică *două* false imagini limită, recurente la perioade de timp, însoțite la rândul lor de alte fragmente de lumi himerice, apoi alte două bifurcări și *patru* imagini stabile, patru bifurcări și patru imagini stabile, patru bifurcări și *opt* imagini stabile, crescând cu puterile lui doi până la o regiune de haos, ascunzând de fapt la intervale precise regiuni de ordine, în care toată progresia se repetă, rotind la nesfârșit un caleidoscop de momente inițiale și universuri diferite.

Despre timp – înțelegi că oglinzile sunt ca un rezervor de timp. În memoria sticlei se imprimă timpul ce curge prin structura ei, impulsuri energetice modulând nivelele atomice și nucleare, reajustând electronii și nucleonii în configurații informaționale. Tu aluneci în afara timpului, iar timpul este măsura realității. Tot ceea ce conține timp îl varsă în exterior, întreaga lume înconjurătoare vibrează, se fisurează, se destramă, segmen-

te tot mai mari de realitate alunecând pe firul temporal. Înțelegi, de asemenea, că toate imaginile acelea pâlpâind și de neînțeles sunt umbre ale unor universuri, coexistând cu al nostru, defalcate din singularitatea originară.

Timpul seamănă cu niște mărgele înșirate pe o ață. Cel mai mic interval de timp pe care omul îl cunoaște, chronomul, este 10^{-24} secunde. La fel cum percepem imaginile statice drept mișcătoare în cazul filmului, la fel avem iluzia că timpul e continuu. Între chronomi există „găuri" insesizabile, conținând unitățile de timp ale altor universuri. Un număr *infinit* de intervale temporale cuprinse în alte intervale, *finite*. Poți deci considera timpul ca un fractal, un set de puncte păstrând aceleași proporții între diferite scări de percepție, reproducând întregul în cel mai mărunt fragment al lui. Există, deci, o serie infinită de universuri în aceste „gap"-uri probabilistice dintre cuantele noastre temporale.

Despre fantome – Experimentul lui Young poate fi reluat utilizând electroni. Chiar dacă prin aparat trece o singură particulă, în timp se va putea observa apariția unor franje de interferență. Dar ce anume naște această configurație?

Totul se poate interpreta ca și cum electronul emis dispare de îndată ce nu mai e observat, fiind înlocuit cu o rețea de electroni fantomă, urmându-și fiecare calea proprie spre ecranul detectorului. Rezultatul observat e dat de interferența acestor fantome, chiar și atunci când prin aparat trece un singur electron real. Rețeaua de fantome descrie ce se întâmplă atunci când nu privim; observația le face să dispară, una singură din ele devenind electronul real. Odată ce încetăm observația, electronul se destramă într-o nouă rețea de particule – fantomă. Sau altfel spus: nimic nu e real până ce nu privim și încetează de a mai fi real îndată ce nu mai privim.

Principiul de incertitudine al lui Heisenberg pune sub semnul îndoielii existența unei particule pentru o scurtă perioadă de timp. Respectând legile de conservare, din nimic pot apărea grămezi de particule care se recombină între ele și dispar înainte ca universul să sesizeze această violare. Ducând extrapolarea un

pas mai departe, ne putem imagina un întreg cosmos, cu legi și principii, născut și dispărut în mai puțin de o picosecundă. Și într-adevăr, există speculații cum că întregul nostru univers este doar o flucutație aleatoare într-un alt continuum, o combinație de fantome existând în spațiul unui spin.

Despre percepție – Imaginați-vă o diagramă Feynmann, îmbrățișând tot spațiul-timp, cuprinzând urmele fiecărei particule ce a existat, există și va exista în acest univers, cu toată istoria ei, de la generare și până la anihilare, cu toate interacțiunile petrecute în timpul ei de viață. Acum imaginați-vă că observați această diagramă printr-o fantă mișcându-se de-a lungul ei. Prin fantă putem vedea un dans complex de ciocniri, dezintegrări, generări de perechi, un spectacol în continuă desfășurare. Noi nu vedem însă decât ceva fixat, înghețat în spațiu-timp, o realitate necunoscută și alterată de chiar percepția noastră.

Ceea ce aflăm din experiențe, este în mare măsură determinat de ceea ce ne așteptăm să aflăm, spunea Eddington. Michelangelo a hotărât că-l va elibera pe David din blocul de marmură în care era închis. Nu cumva la fel a descoperit Ernest Rutherford nucleul? Nimeni nu a văzut niciodată nucleul. Tot ceea ce vedem este rezultatul experimentelor, interpretarea ca atare. La fel, nimeni n-a descoperit pozitronul până ce Dirac nu i-a sugerat existența. Este oare posibil ca nucleul, pozitronul, neutronul să nu fi existat până ce fizicienii au descoperit dalta potrivită pentru a le dezvălui forma?

Despre orbi și paralitici – Cândva într-o atracție mutuală, Natura a născut Spiritul, modelându-se în corpuri, ale căror umbre legau Natura și Spiritul. Spiritul a creat apoi iluzia și a tânjit după sine. Pentru a fi dezrobit de mirajul realității și de tirania sensibilității, el trebuie să se despartă de Natură, în același timp eliberând-o pe aceasta de legea evoluției. Natura și-a pornit întruchiparea în corpuri sub influența Spiritului, și acum, lipsit de acest impuls, revine la echilibru, neutră și omogenă. Mișcarea a încetat, creația s-a stins, iar natura nemanifestându-se, lumea exterioară va fi inexistentă. Aceasta este eliberarea.

Paraliticul lucid urcă în spatele orbului nebun, iar orbul merge pe drumul pe care i-l arată paraliticul. Deși fiecare în parte nu și-ar putea atinge țelul, împreună ei reușesc acest lucru. Paraliticul însă trebuie să se ferească de loviturile orbului și să se țină la distanță de el.

Samadhi

Cercetez jumătatea de realitate închisă în ceașca de cafea și deslușesc chipuri, arlechini, primadone, automate, scamatori, pictori hirsuți, balerine diafane, orașe întinse cu străzi întretăiate, cu palate, bordeie, pivnițe însorite, holuri strâmbe, ulițe în care zdrențăroii călăresc dragoni, întrezăresc catedrale, porturi, *gargouilles* hidoase, păsări stimfaliene, umbra norilor alunecând pe șesuri, scânteierea soarelui în valuri, simt vântul zbârlindu-mi părul, aud foșnetul frunzelor căzute, călcate în picioare, miros pământul reavăn din sepulturile ruinate, văd calești aurite în care se află hetaire și suprafața lichid-neagră tremură în unde circulare și totul se amestecă, saurieni, potentați și epopei, tornadă injectată printr-un unic punct revelator, *confetti* aurii de realitate, cu zgomote și gesturi și îndoieli și teamă și speranță, pulverizate în față, revărsată în senzații și culori, topită în focuri risipite prin interiorul țestei mele, foc lichid curgând pe măduvă în jos, foc rece mângâindu-mi nervii, colaps agonic dincolo de închipuire, apoi extazul depășind suportabilul îmi separă dintr-o mișcare spiritul de trup și odată cu acestea, durerea se stinge și-mi cercetez, curios, nedumerit, învelișul carnal rigidizat în spasme și am conștiința că eu, cel de aici, nu sunt decât un atom subtil, o firimă infinitezimală, un instrument de cunoaștere aparținând unei structuri metaspirituale, entitate informatică necuprinsă și infinită, juxtapusă altora, nenumărate și independente, replici percepând și interpretând infinitul, în timp ce eu, umilul avatar, nu am acces decât la ceea ce e în imediata lor apropiere, și pot simți, ca de la o înălțime colosală, mișcarea lină ce se destinde lent la baza trupului meu, crescând într-o desfășurare la început

domoală, transformându-se apoi într-un zvâcnet de coardă destinzându-se, săgetând fulgerător plexul sacru și cel prostatic, solar și cardiac și faringian și cavernos, îmbrățișând o clipă în zăbovire tăcută, plexul subtil, între sprâncene și etmoid, biciuind prin materia cerebrală, perforând oasele craniului, șuierând prin suturi, străpungând epiderma, născând din corpul meu, într-o erupție de sânge, așchii de oase, fragmente de țesut și flori de lotus învârtejite, trupul reptilian șiroind de limfă, lucios, suplu, tot mai masiv, descolăcindu-se, săltându-se spre tării, crescând continuu, desfășurând curbe sinuoase tot mai ample apoi un pârâit sporind țipătul unui miliard de lumi zdrobite se fisurează brusc, un păienjeniș fin de sfărâmături împânzind baza cilindrului verde-smarald și dintr-o dată lumea se sparge, cioburi de realitate sclipind în rotire nebună, împrăștiindu-se în jur, țâșnind radial de lângă trupul fusiform, prin strălucirea unui absolut solar care îmi arde simțurile, îmi cauterizează senzațiile, aprinde reflexii sângerii pe straniile desene ce împodobesc solzii scânteind atotstăpânitori, și imaginea lui kundalini oscilează o fracțiune de secundă și cred că acum este Quetzalcoatl, cobra Ananta și Yormungandr, însă nimic nu mai este fixat în amurgul incendiar.

Apoi, în boarea unei răsuflări, totul se întunecă, vaierele discordante se pierd, domolindu-se pe rând, și o liniște de moarte se așterne. Cobor încet prin bezna suflând, până când negurile reci și lichide se risipesc și survolez lent lumina caldă a ciorchinilor de atomi plutind etern. Sunt peste tot, sfere incerte de diferite culori și dimensiuni, compunându-se și desfăcându-se alene în eterul cosmic, rătăcind indolente între spațiul și timpul dezbinate, reclamând în frumusețea lor de giuvaier un Creator.

Nu există însă nici un Creator. Nu există nici Dumnezeu, nici Monadă Supremă, nici Idee Absolută.

Aici, în spatele oricărei realități, nu existăm decât eu și elementele genezei. Însă în fața frumuseții oarbe, eu nu sunt și nu voi fi decât eternul paralitic. Sunt singur, unic, pot plânge, râde sau striga. Sunt veșnicul învingător.

Și aceasta este lumea mea.

Florin Pîtea

ANCALAGON

Rețeaua arăta ca un Disneyland suprarealist, construit din suprafețe de lumină intensă, aproape dureroasă. Câinele albastru se înapoie cu coada între picioare, trecând prin mâzga multicoloră care, în urmă cu câteva ore, fusese gheața unei firme de avocatură.

– Îmi pare rău, dar n-am mirosit nici o urmă.

Războinicul se aplecă și-l mângâie cu mâna dreaptă, de pe care scoase mănușa din oțel a armurii.

– Lasă, nu-i nimic. Mergem acasă, umblu puțin la subrutina de rezoluție și ne întoarcem, poate găsim ceva.

Câinele dădu din coadă, fără prea mare tragere de inimă.

– Așa ai zis și ieri, dar degeaba. Cred că-i mai șmecher decât noi. Ar trebui s-o lăsăm baltă.

– N-are cum să fie mai șmecher. Nu-i decât un program.

Războinicul atinse senzorul MAX REVERSE, apoi OUT.

N-avea armură neagră, lucioasă, cromată, nici statură impunătoare. Era orb, se apropia de șaizeci de ani și locuia într-un apartament din Queens, împreună cu Xixi, o creatură produsă de corporația orbitală GT & T.

Printre jaluzelele prăfuite se strecura o lumină cenușie ce interfera cu strălucirea anemică a unei lămpi de birou. Sub fereastră se aflau o mulțime de discuri optice, așezate claie peste grămadă într-o cutie mare de carton, în care se căsca o crăpătură. Cutia era legată cu un ciorap vechi de damă, care o împiedica să-și reverse conținutul.

Afară era o vreme mizerabilă, de început de noiembrie, și, în ciuda eforturilor aerotermei obosite, temperatura din cameră se afla mult sub nivelul suportabil. Orbul îmbrăcase un pulover negru de lână și un veston militar peticit, vechi de pe timpul

penultimului conflict balcanic, dar nu păreau să-i ajute prea mult. Pe cap purta o șapcă roșie de baseball, cu emblema unei echipe din Sankt Petersburg, iar pe umărul drept, prinsă cu velcro peste veston, avea o bucată de piele groasă, brună, în care Xixi își ținea înfipte ghearele. Creatura arăta ca un ghem de pene înfoiate, din care răsărea la capătul unui gât lung, un cap minuscul cu ochi atenți și cioc coroiat. În nervii săi optici fuseseră instalate două microemițătoare ale căror semnale erau receptate și decodificate în centrul optic al orbului. Xixi era unul din cele două suveniruri pe care le adusese orbul dintr-o expediție pe orbită, cu câteva luni mai înainte. Celălalt era o cutiuță cu trei duzini de microsofturi cusută în căptușeala vestonului.

Trăia foarte retras, ieșind rar și plătind cumpărăturile cu bani lichizi. Facturile pentru electricitate, întreținere și rețeaua de date erau plătite cu regularitate dintr-un cont bancar pe nume fictiv. Poate că ar fi reușit să treacă neobservat în continuare, dacă în acea după-amiază n-ar fi primit o vizită neașteptată.

What do asta mi se pare mai plin de cruzime, nu procedeul virusului wet în sine, ci viteza de melc a variantei pe care-ai luat-o, care-ți dă timp să te gândești, Spider băiatule, cine vei mai fi când toate amintirile îți vor fi mâncate de întrebarea aia idioată, nici măcar nu doare, nici nu știi ce ai uitat după ce-ai uitat, dar te sperie ștergerea asta lentă și inexorabilă a ceea ce ești, îți închipui cum peste câteva luni ai să fii o legumă senilă și pe urmă o să se șteargă încet și informația cu privire la menținerea funcțiilor vitale, poate o să cedeze inima, poate plămânii sau rinichii, și e absurd să se întâmple acum când alții au schimbat deja două-trei seturi de organe și se îndreaptă voioși spre o sută douăzeci de ani, iar tu ți-ai băgat nasul în datele cui nu trebuia și gata, la anu' circul o să se desfășoare fără tine, ce vorbești, după cum se mișcă ăștia mâine chiar lumea va merge înainte fără Spider, și nici măcar n-o să-i pese, așa că nu mai căsca gura, mișcă-te iute și gândește-te unde te-ai putea ascunde

dacă Lennox nu vrea să te-ajute, aici, de ce nu deschide, bate mai tare, poate doarme sau e-n baie și zău că nu-i momentul potrivit să nu fie acasă...

Ușa se deschise și tânărul în jachetă matlasată zise:

– Lennox, am dat de dracu', trebuie să...

Se opri. Nu-i deschisese Lennox, ci un bătrânel nebărbierit, cu ochii închiși, care purta pe umăr o creatură de plastic. Apoi creatura clipi și Spider înțelese că era vie, că bătrânelul era orb și de aceea nu deschidea ochii.

– Lennox e-acasă? întrebă, temându-se de răspunsul pe care celălalt i l-ar fi putut da.

Orbul clătină din cap și dădu să închidă ușa.

– Stai așa, omule; chiar nu înțelegi că am nevoie de ajutor?

– Nu cunosc nici un Lennox, zise orbul, prefăcându-se că n-a auzit prima întrebare.

– Îmi permiți să-i telefonez asociatului său?

– Jos, în hol, e-un telefon public.

– Mă urmărește cineva...

– E problema ta.

Din josul scărilor se auzi un pocnet sec al unei împușcături, iar la două degete deasupra capului bătrânului, lemnul ușii zbură în așchii. Spider împinse ușa cu umărul, răsturnându-l pe orb, și se rostogoli înăuntru, în timp ce al doilea glonte spărgea becul din antreu. Tânărul alergă în sufragerie, smulse jaluzelele și încercă să deschidă fereastra. Ușa de la intrare se trânti, apoi se auziră țăcănitul metalic al unei broaște și vocea liniștită a orbului:

– Nu te mai chinui. E bătută-n cuie.

Spider se întoarse și-l privi pe bătrânul care, cu un aer calm, luă de lângă birou un obiect lung, legat într-o husă maro, și începu să dezlege șireturile husei. Obiectul era prea îngust pentru a fi o pușcă, iar Spider nu se putu gândi decât la...

– O lansetă? Ce vrei să faci cu lanseta?

– O să trebuiască să-mi cumperi alte jaluzele, șmecherc,

zise orbul, ignorându-i întrebările. Ușa am găsit-o aici, dar jaluzelele erau cumpărate de mine.

Din hol se auziră încă două împușcături. Sub husa maro se afla o alta, roșie, legată cu un șnur de mătase galben-pai. Orbul desfăcu șnurul și, trăgând husa, dădu la iveală o formă neagră, lucioasă și ușor curbată. Ușa de la intrare gemu, trosni și cedă.

Bătrânul făcu o mișcare amplă cu mâna dreaptă, iar lui Spider i se tăie răsuflarea. Orbul scosese din teacă o sabie de samurai.

What do you think Jackie mi-a zis să fiu atent, era așezată lângă ușă, pe scaunul pliant, fuma o țigară franțuzească și o ținea în căușul palmei, cu filtrul prins între arătător și degetul mare, ea vorbea și nu eram chiar atent fiindcă priveam cum filtrul alb îi răsare dintre unghiile turcoaz, metalizate, și pe el rămâseseră urme de ruj violet, Jackie uitase să mai ducă țigara la gură și zicea să nu uit că Amicii mă apără când lucrez ca angajat al lor, acolo unde zic ei, pentru profitul lor, și dacă-mi permit să fac vreo chestie în timpul liber, pe cont propriu, ei nu mă acoperă, nu mă feresc de eventualele consecințe negative, și în loc de a mă preface măcar că ascult, priveam peste umărul ei, la posterul liderului vocal de la Less Bread, More Taxes, care avea aerul că i se holbează în decolteu, până când Jackie mi-a zis că diferența dintre un tip curajos și-un nesăbuit e că primul își ia, măcar uneori, măsuri de prevedere și că, din când în când, mai simte frica și înainte să fie prea târziu...

Spider privi în jos, spre chipul cadavrului, în timp ce orbul ștergea lama sabiei cu o batistă din hârtie. Era încă prea speriat ca să-i fie greață.

– Și-acum ce facem?

Creatura de pe umărul bătrânului întoarse capul spre el.

– Asta înseamnă că vrei să rămânem împreună o perioadă?

– Ă... Mă gândesc... după ăsta or să mai vină și alții, care-or să te caute. Știu cine l-a trimis.

– O.K. Ajută-mă să fac bagajele. Îmi explici pe urmă.

– N-or să ne toarne vecinii?

– Suntem în Queens, amice. În blocul ăsta nu locuiește decât un chinez surd. Stă la șase și nu l-am mai văzut de două luni.

Spider îl ajută pe orb să ducă jos cutia cu discuri optice, computerul Nyoko și perifericele sale, apoi un bonsai crescut într-o cutie de tablă care inițial conținuse măsline grecești. Bătrînul descuie lacătul unei uși din lemn umflat de ploaie, deschise ușa și intră într-un garaj scund, luminat de câteva tuburi fluorescente prăfuite. Spider îl urmă.

Automobilul orbului era o încâlceală de plase metalice, grătare și bare din oțel acoperite cu oxid roșiatic. O mulțime de fire, cabluri și conducte se încrucișau și întrețeseau, lipite din loc în loc cu bandă adezivă sau prinse în coliere metalice. Locul capotei era ținut de o folie galbenă din plastic, murdară pe alocuri, prinsă pe bare cu câteva straturi succesive de scotch. Pe bord era lipită o icoană decolorată, așezată între o carte poștală tunisiană și o fotografie sexi decupată din *Penthouse,* iar de pe platforma din spate a mașinii se înălța o mitralieră ruginită, amenințătoare ca un ac de scorpion. Poate că un tehnician auto ar fi recunoscut în monstrul metalic șasiul unui Jeep, pierdut între celelalte elemente, dar Spider înghiți în sec, uluit și întrebă:

– Unde mergem?

– O să știu sigur când o să ajungem, replică orbul. Ajută-mă să urc bagajele în mașină. Pe urmă vreau să-mi spui cine te urmărește și de ce.

Așezară bagajele în spate și le acoperiră cu o prelată albastră, cauciucată, după care orbul urcă la volan, iar Spider se instală pe locul din dreapta. În vinilinul de pe banchetele mașinii se căscau răni, oblojite pe alocuri cu leucoplast. Bătrânul scoase mașina în stradă, apoi coborî și încuie ușa garajului.

– Spune, care-i problema? întrebă el când reveni.

– Un prieten a trecut pe la mine acum trei zile și mi-a lăsat

un set de discuri, zicea să i le țin că pleacă până la Boston și să nu i le sperie careva. Pe urmă, după ce-a plecat, am aruncat o privire să văd ce date avea prin ele, dar erau bine protejate și n-am reușit să trec nici de prima parolă. Ieri a venit Jackie pe la mine și mi-a zis că Flash the Cash (ăsta era prietenul) a fost găsit într-un subsol, împachetat într-o folie de plastic, să nu curgă sângele, și mi-a ținut un discurs, să nu-mi bag nasul în discurile alea că dau de dracu'. Era cam târziu pentru discurs, dar nu i-am stricat plăcerea, fiindcă Jackie...

– Cine-i Jackie?

– Prietena mea. Jackie de la jack junkie, te-ai prins? Bun, asta a fost ieri. Azi noapte mi-am dat seama c-am luat un virus wet de la discurile lui Cash. Deocamdată e lent. Și azi dimineață, când m-am dus la o întâlnire cu Jackie, mi-a zis că tocmai a primit un telefon de la un tip, ăla i-a spus că stă pe strada mea, în blocul de vizavi, că are o lunetă în infraroșii și că noaptea o mai admiră când mă...vizitează. I-a spus că la mine acasă erau niște tipi cu mutre cam suspecte, care-și băgau nasul peste tot și, dacă poate, să mă anunțe. Pe urmă m-am trezit că tipii încep să mă urmărească. M-am gândit să-i cer ajutor lui Lennox, el a fost bodyguard și se pricepe la chestii de-astea. Restul îl știi.

– Ai măcar unul din discuri?

– Știi...

– Hai lasă textele și scoate materialul. Băieții ăia nu te-ar urmări dacă ar fi recuperat toate discurile de la bun început. Te-ar lăsa în grija virusului.

Spider făcu fețe-fețe și scoase două discuri optice dintr-un buzunar interior al jachetei. Orbul zîmbi.

– Acum știu unde mergem.

– Unde?

– La Miami.

– Crezi că ne duce hârbul ăsta până în Florida?

– Cine-a zis de Florida? Mergem la Miami Bitch, o cunoș-

tință de-a mea care se ocupă cu spargerea programelor. Poate că ea o să ne spună mai mult despre sursa discurilor.

Pe bordul mașinii se aprinse un LED verde și o alarmă începu să ciripească. Orbul se grăbi să tragă pe dreapta, în apropierea unei cabine telefonice, apoi scoase de sub banchetă un colac de cablu din fire optice și conectă cu ajutorul lui computerul la rețea. Spider reacționă cu oarecare întârziere:

– Hei, ziceai că mergem la tipa aia!

– Am puțină treabă în rețea.

– Și-ai de gând să stăm în drum până o rezolvi?

– Exact.

– Și cu băieții veseli cum rămâne?

– Vezi că în torpedou e un Browning. Dacă se dă cineva la tine, împușcă-l și pe urmă trage un foc de avertisment.

Orbul își comută senzoriumul pe virtual înainte ca Spider să-i poată spună ca nu se pricepea să folosească un Browning. Adolescentul clătină din cap a pagubă și deschise radioul, nimerind un post care transmitea miorlăitul unei cântărețe germane, acompaniat de o chitară Yamaha. Ploaia se oprise.

– Greu te mai miști, zise câinele albastru, în timp ce treceau amândoi pe lângă o mandala de aur lichid, reclamă la Hyusai. Te-am sunat vreo zece minute până să apari.

– Lasă reproșurile și spune-mi de ce m-ai chemat.

– Am găsit o chestie interesantă. După ce Ancalagon a atacat sectorul ăsta, în urma lui a rămas un fel de masă în fuziune, parcă toate structurile grafice ar fi ars și s-ar fi topit cumva, iar când s-au răcit s-au transformat în masă vâscoasă. Chestia pe care-am găsit-o a ars, dar nu s-a topit. Uite-aici.

Scormoni cu labele prin mâzgă, apoi apucă între dinți un obiect pe care-l depuse în palma războinicului. Semăna cu o tectită, era neagră și plată.

Câinele urmări atent un deltaplan viu colorat care plutea la mare înălțime deasupra lor, strecurându-se printre ciorchinii de

sfere argintii ai unei companii de asigurări, iar când îl pierdu din vedere se întoarse iar spre războinicul în armură.

– Ei bine?

– Să vedem ce zice Galileo.

Apelă un program specializat în refacerea structurilor grafice, care avea aspectul unei bufnițe cu tocă neagră. Galileo examină tectita printr-un monoclu, apoi proiectă imaginea translucid a unui solz roșiatic, cornos.

– Ai făcut treabă excelentă, Snoopy. E un solz de-al lui Ancalagon. Acum putem construi o armă care să-i străpungă cuirasa.

What do you' think you're doing și toată treaba asta în care m-am pomenit băgat până-n gât semăna cu situația în care m-am aflat în Japonia, anul trecut, mă simțeam efectiv intoxicat de atâtea semne, nu conta că nouă'ș'cinci la sută erau ideograme pe care de-abia reușeam să le citesc, înfiorător era numărul în sine, senzația că semnele au o viață a lor, proliferează și ne înghit, mă lua cu frig gândindu-mă, oare noi folosim semnele sau semnele ne folosesc pe noi, și am știut că granița real-virtual nu prea mai contează pentru ei, au reconstruit în virtual Parisul, Veneția, Viena și Praga, Londra, Copenhaga și Amsterdamul, te costă doar o zecime din tariful excursiei reale și nici nu mai respiri smogul la fața locului, toate clădirile sunt mai albe, mai strălucitoare ca-n realitate și Louis XIV te plimbă prin Versailles, chestia asta mai poate fi înțeleasă, chiar acceptată cu puțin efort, dar au făcut și pasul următor, vând produse virtuale, pe care le cumperi și le folosești în RV, ca și când un prânz virtual ar ține de foame, și argumentează plini de convingere că nu-i rentabil să produci în realitate când moda se schimbă așa de repede încât marfa e deja uzată moral la ieșirea de pe linia de montaj, ideile astea și puzderia de semne mi-au dat senzația că m-am rătăcit, a fost un duș rece și mi-am zis, Spider, băiatule, ce naiba cauți aici, hai acasă unde știi ceva mai bine cum merg

lucrurile, ai fost, ai văzut Mecca tehnologică a secolului XXI, ți-ajunge, atunci cel puțin am avut unde să mă întorc, dar acum mă hăituiește cineva fără să știu bine cine anume sau de ce, și nu există un „acasă" unde să mă pot întoarce...

– Domnule, vă rog...

Spider tresări și se întoarse în direcția vocii. Lângă mașina orbului stătea un tânăr asiatic, îmbrăcat într-un costum ieftin, la două rânduri. Din mapa deschisă scosese un petic pătrat de hârtie.

– ...Puteți să-mi răspundeți la aceste întrebări?

Adolescentul aruncă o privire pe fluturașul tipărit cu litere mărunte. Era un chestionar care, judecând după conținut, fusese imprimat de o sectă creștină fundamentalistă. Asiaticul începu să citească la rândul său întrebările, în eventualitatea că intervievatul ar fi fost analfabet. Operația era destul de anevoioasă și pentru el, dar Spider nu se simți tentat să-l ajute. Într-un târziu ajunseră la întrebarea a treia:

– Cărei religii aparțineți?

Răspunsul sosi într-o japoneză fluentă:

– Sunt practicant al budismului Zen și aparțin grupării Rinzai Zen.

Asiaticul făcu o grimasă și se îndepărtă, iar Spider se întoarse uimit către orb, căci el dăduse răspunsul.

– Practici... Rinzai Zen?

– Nu chiar, replică bătrânul pornind motorul, dar trebuia să scăpăm cumva de misionarul ăla.

Intrară într-un cartier mai apropiat de docuri, în care infrastructurile încă nu cedaseră, iar traficul era ceva mai intens. Pe lângă ei se scurgeau molcom străzi murdare, ferestre zăbrelite, copii pe triciclete și cerșetori care întindeau trecătorilor cutii de plastic pentru margarină. De undeva se auzea o muzicuță.

– Ai fost pe orbită? încercă Spider să lege o conversație.

– Ce te face să crezi asta?

– Creatura. Arată ca un produs al orbitalilor.

– A, Xixi. E luată la mâna a treia.

Orbul mințea și o știau amândoi.

– N-ar fi fost mai ieftină o pereche de Canon?

– Am malformații greu de retușat. E o poveste mai lungă. M-am născut fără globii oculari, efect al unor alterări cromozomice. Se pare că părinții mei s-au hrănit multă vreme cu alimente tratate cu un pesticid, Benomyl, care a dus la înmulțirea cazurilor de anoftalmie. După un șir de procese, pesticidul a fost interzis, dar pentru mine și pentru alte câteva sute de persoane interdicția a fost cam tardivă.

Opriră în fața unei clădiri cu fațadă-fagure, acoperită în mare parte de iedera metalică a antenelor și generatoarelor eoliene. Orbul își trecu mâna prin păr, apoi formă pe tastatura interfonului numărul apartamentului. După o verificare prealabilă a amprentelor digitale, computerul administrației o anunță pe Miami că avea vizitatori, iar ușa se deschise.

Urcară nouă etaje pe scări, apoi căutară pe câteva culoare ce porneau radial din casa scărilor, căci bătrânul nu-și mai amintea precis localizarea apartamentului. Într-un târziu găsiră ușa potrivită.

Miami era înaltă, suplă ca un ghepard și aproape tot atât de prietenoasă. Părul tuns perie fusese ras pe alocuri, imitând modelul unui circuit imprimat, iar unghiile erau înlocuite cu mici displayuri cu cristale lichide, protejate de o peliculă transparentă din rășină sintetică.

– Ce faci moșule, tot cu hârbul ăla circuli?

– Când ai venit din Florida conduceai o hodoroagă și mai prăpădită, replică orbul.

– Ia zi de ce-ai venit? Halloween a trecut de mult, așa că e cam târziu pentru „ne dați ori nu ne dați".

– Puștiul ăsta are niște probleme pe cap și mi-a dat și mie câteva.

– Și s-a mutat aici Armata Salvării?

– La mine s-a mutat în seara aia, când Joe Mouse și cu tine v-ați supradozat.

Miami se înmuie și le permise să intre. Trecură pe lângă bucătărie și se instalară într-un living spațios, invadat de cutii de bere, foi de imprimantă și haine mai mult sau mai puțin curate. Spider se opri cu privirea asupra lustrei, care era un ciorchine de demoni roșii și negri din plastic termorezistent, cu beculețe montate în orbite, în timp ce orbul, mai puțin sensibil la gadgeturi, începu să-i dea explicații lui Miami.

– Acum o oră m-am pomenit cu puștiul ăsta la ușă...

– Spider, doamnă. Sunt fan Lethal Cobweb.

Bătrânul și femeia ignorară întreruperea.

– Pe urmă a venit un tip după el, unul cu amplificatoare olfactive și implanturi medulare. Ala mi-a făcut zdrențe ușa de la intrare și l-am liniștit. Puștiul zice c-or să mai vină câțiva, vor să ia astea – și puse pe masă cele două discuri optice – așa că n-ar strica să vezi despre ce-i vorba. Umblă cu grijă. Spider a luat deja un virus lent.

– Mersi. După cum sună va trebui să mă mut de-aici.

– Poate, admise orbul. Pe tipul de la care avem discurile l-au mutat ăia într-un subsol, gata tranșat.

Drept răspuns, Miami ridică din umeri și introduse unul din discuri în disk-drive. Bătrânul ieși.

– Care a fost treaba cu Joe Mouse? se interesă Spider.

– Era prietenul meu. Pe vremea aceea cineva din Village ținea un club RV cu intrare liberă. Luam Brain Blast și câte o doză de crank și făceam cibersex în grup cu reprezentările virtuale ale unora ca noi, dornici de anonimat și senzații tari. Într-o seară am greșit doza și am intrat în comă. Orbul a chemat ambulanța.

– Și?

– Pentru Joe a fost prea târziu. De-atunci am dat dracului crankul și cibersexul.

Miami se opri din tastat și fluieră încetișor.

– Hei, Spider, cine ți-a zis ultima dată că ești norocos? Ai un pachet frumușel de acțiuni pe discurile astea.

– Câte?

– Șaizeci și ceva de mii. Plus câteva capcane wet pentru fraieri. A, uite și numele firmei. Notează pe ceva.

Spider luă de pe măsuță o carioca roz, fosforescentă, și, căutând prin buzunare, dădu peste chestionarul sectei creștine.

– VOR-TECHS, dictă Miami. Adresa nu e trecută aici.

Bătrânul intră iar, ronțăind un biscuit.

– Noi trebuie să plecăm, și-ar fi bine să faci la fel. Când se potolește tămbălăul îți las vorbă la Frankie, barmanul de la Cheap Chips. Până atunci află mai mult despre firma asta la care suntem acționari fără voie. Te caut deseară la Aladdin să-mi spui ce-ai aflat. Crezi c-o să dureze?

Orbul ridică din umeri, fără să răspundă, apoi îi făcu semn lui Spider și porni spre ieșire. Erau deja aproape de capătul culoarului când Miami Bitch ieși în urma lor:.

– Vezi să nu mă lași cu ochii în soare, moșule!

Adolescentul flutură mâna în semn de rămas bun, iar Miami zâmbi.

What do you think you're doing in my greu să-ți închipui cum se văd toate astea de pe orbită, mai ales că informația se transmite bine-mersi, și teoretic cel puțin noi avem acces în ciberspațiul lor tot așa cum au ei într-al nostru, atât că e nerecomandabil să-ți bagi nasul pe acolo, și după război orbitalii au lansat proiectul ăla mamut pentru purificarea atmosferei „Un soare pentru toți", să-ți dea lacrimile de emoție și mai multe nu, au lansat sute de planoare solare care plutesc luni în șir, filtrând aerul, e drept că încet-încet negura a dispărut și glaciațiunea s-a retras, dar când băieții de la ONU au semnat acordul cu orbitalii nu s-au gândit la consecințele pe termen lung ale contractelor, le-au lăsat liber acces la informație și s-au angajat ca anual să le livreze un număr fix de gigabytes cuprinzând date științifice

și tehnologice, în care să fie incluse brevete, patente, invenții, inovații, li s-a părut o bagatelă, și-așa volumul informației științifice se dublează anual, n-au observat un mic amănunt, anume faptul că nu există o limită a contractului, deci vom continua să le livrăm date la infinit și asta ne secătuiește treptat, cum poate supraviețui fără informație o economie care tocmai pe resursa asta se bazează, e ca și când le-ai fi cerut străbunicilor să dezvolte tehnologia motorului cu aburi în absența cărbunelui, oțelului și apei, de fapt Pământul plătește echivalentul informatic al medievalului Danegeld și cei care-au semnat acordul n-au știut sau n-au vrut să știe că dacă plătești Danegeld nu mai scapi niciodată de danezi...

Se înserа și dincolo de fluviul Manhattan începuse să arate ca un vârtej de pixeli. Creatura de pe umărul orbului se zgribulise, iar Spider își băgase mâinile în buzunarele jachetei.

– Aici o să am nevoie de ajutorul tău, zise bătrânul.

Începu să-i explice adolescentului elementele unui plan, în timp ce deasupra străzilor se aprindeau hologramele publicitare.

Câteva minute mai târziu bătrânul intră în mulțimea pestriță dintr-un bar de pe Twenty-first Street, făcându-și loc cu coatele până la tejgheaua placată cu oglinzi. Localul era tapetat cu pluș vișiniu, iar tavanul acoperit cu mii de falusuri din termofibră translucidă care unduiau lent, creând senzația stranie că sunt o pajiște bătută de vânt.

Orbul se așează lângă un tânăr îmbrăcat în haine de camuflaj, care-și înlocuise părul cu o creastă din fire optice, fiecare fiind dotată cu o sursă de lumină microscopică subcutanată. Arăta ca rezultatul împerecherii unei reptile jurasice cu un foc de artificii.

– Două oranjade, comandă bătrânul. Una la pahar, una la farfurie.

Barmanul se uită strâmb la bancnota de pe tejghea.

– Nu primim cash.

Îl servi pe orb, apoi se deplasă în celălalt capăt al barului,

către un grup de yuppies. Xixi începu să ciugulească din farfurioară.

– Max spunea că în barul ăsta discută Pragmatrix contractele, spuse bătrânul, fără a avea aerul că se adresează cuiva anume.

„Creasta" de alături se întoarse spre el.

– Max nu mai lucrează cu noi. Și oricum nu facem contracte cu toți păduchioșii.

– Atunci cum de v-ați adunat?

„Creasta" dădu să-i tragă orbului un pumn în față, dar se pomeni zburând de pe scaun. Când se ridică de pe podea, în jurul barului se făcuse deja un gol semnificativ. Din mulțime sosiră alți Pragmatrix, doi tipi cu înfățișări identice și implanturi oculare indigo și o fată în blugi elastici decolorați, peste care purta o centură de castitate din oțel inox. Muzica se opri și apoi ca într-un număr ieftin de iluzionism, se stinseră toate luminile, iar în catifeaua întunericului nu se mai văzură decât crestele din fibre optice ale celor patru Pragmatrix. Focurile de artificii ale coafurilor începură să execute un dans straniu, cu tatonări încordate, deplasări rapide și salturi frânte la jumătate.

În mulțime se creă o busculadă, din cauză că unii dintre cei prezenți vroiau să iasă, iar alții să se apropie de arena ad-hoc și să privească lupta. Se auziră țipete, în timp ce crestele de lumină își continuau dansul. Urmară bufnituri înfundate, zgomot de mobilă răsturnată, iar fibrele optice căpătară traiectorii curioase, nefirești, după care rămaseră nemișcate. Barmanul aprinse o lanternă, încercând să potolească panica, și la lumina ei văzu pe orb îngenuncheat lângă unul din combatanți, ștergându-i sângele de pe față cu un șervețel.

– Vreau doar să facem un contract, explica el cu aerul că-și cere scuze. Dacă aveam ceva cu voi, scoteam sabia din teacă. Chiar dacă nu mai lucrați cu Max, am să vă plătesc bine.

Tânărul încuviință și-i luă bătrânului șervețelul, apoi se ridică și merse să-și examineze prietenii. Orbul îi întinse barmanului o carte de credit:

– Trece-mi în cont consumațiile lor și pagubele.
Barmanul zâmbi galben și se supuse.

What do you think you're doing in my stock deposit? what nu-mi vine să cred ce spunea orbul că triburile astea trebuie tratate ca niște câini, să știe că ești mai tare și că le dai de mâncare, că le plătești, în cazul triburilor nu-i de mirare că s-au înmulțit, din șomaj se nasc tot felul de aberații, un sociolog de la Harvard chiar declara că în secolul nostru producția de artă a devenit o formă mascată de șomaj și a spus că numărul de scriitori profesioniști din California depășește numărul cititorilor de carte de pe continentul nord american, iar muzica produsă în ultimii zece ani n-ar putea fi difuzată în întregime de stațiile radio din întreaga lume nici până la sfârșitul secolului, chiar dacă ar emite toate non-stop, e ca și când toți vorbesc și nimeni nu mai ascultă și dincolo de un anume nivel de saturare cu informații apare o stare ciudată, parcă planeta e populată cu miliarde de copii ale personajului din „Strigătul" lui Munch, iar rețeaua e nonspațiul în care toate aceste strigăte reverberează și se amplifică la infinit...

Ieșiră din local și se îndreptară spre mașina orbului, trecând printre niște copii care jucau fotbal pe trotuar, folosind în loc de minge o cutie de bere.

– Pragmatrix ar trebui să-i oprească măcar o vreme, zise bătrânul în timp ce demarau.

– Și noi ce facem?

– Îl căutăm pe Messiah. Nu pe ăla pe care-l caută toată lumea. Leper Messiah.

Intrară într-o zonă construită prin anii '20, cu clădiri unite prin pasaje aeriene care creau o senzație neplăcută, apăsătoare. Orbul opri în fața unei intrări pierdute între doi stâlpi masivi, înnegriți de funingine.

– Așteaptă-mă aici; vin repede; dacă se dă careva la tine, e un Browning în torpedou, recită Spider ironic.

Bătrânul făcu o grimasă și intră fără să spună nimic, iar Spider deschise radioul. Strada era pustie, cu excepția unei siluete singuratice care stătea lângă o pubelă, întreținând un foc anemic cu cartoane și foi de fax.

Melodia de la radio nu apucase să se termine când orbul se întoarse și urcă iar la volan.

– Ai uitat ceva?

– Messiah nu mai locuiește aici, îi răspunse bătrânul îngrijorat.

Rulară câțiva metri, apoi se opriră lângă o cabină telefonică, iar bătrânul coborî, mormăind ceva doar pentru sine. Când încheie convorbirea se întoarse și mai mohorât.

– Speram să dau măcar de gorila lui Messiah, dar băieții de la agenție mi-au zis că Tommy Knuckles nu mai lucrează la ei. Se pare că Tommy s-a lipit de un grup – City Zen – pe care tipul cu care-am vorbit mi-a zis că-i în stațiile de metrou.

De pe ornamentele metalice ale pasajului de deasupra lor se desprinseră câteva picături de condens care-i căzură orbului pe obraz, făcându-l să tresară.

– Și în afară de Messiah nu ne mai poate rezolva nimeni problema?

– Mai știu câțiva agenți de bursă, dar nici unul dintre ei nu lucrează cu atâta discreție.

Spider dădu din cap cu înțelegere.

– Și mai oprește radioul, continuă bătrânul pe același ton de conversație. A început să mă obosească.

Dacă boala mintală caracteristică secolului al XIX-lea a fost isteria, iar cea a secolului al XX-lea paranoia, în secolul XXI apărea autismul, o formă severă a schizofreniei, care se manifesta sub forma incapacității sau refuzului subiectului de a lua contact cu mediul exterior, suprasaturat de stimuli și informații. Unele grupuri transformaseră acest refuz într-o doctrină, iar City Zen făcuseră și pasul următor, implantându-și disjunctoare neu-

rale care le permiteau întreruperea inputului senzorial și obținerea unei izolări perfecte a sinelui. Utilizarea tehnologiei pentru evadarea din lumea tehnologizată conținea o ironie atât de evidentă, încât City Zen n-o sesizau.

Bătrânul și adolescentul căutară în stațiile de metrou aflate de-a lungul magistralei ce făcea legătura cu Manhattan. Erau pe cale să abandoneze când, în cea de-a cincea stație, o negresă care vindea romane SF est-europene îi îndrumă spre locul de adunare City Zen.

La capătul unei platforme se vedea un grup de oameni așezați în jurul unei lumânări. În timp ce se apropiau, flacăra le făcu umbrele să danseze. Orbul se așeză în genunchi, iar Spider, neștiind ce să facă, rămase în picioare, privind. Decise că Tommy Knuckles era haidamacul îmbrăcat în maiou din plasă roșie, cu brațele groase ca niște cilindri de presă. Dacă n-ar fi respirat, ar fi putut trece drept statuie de ceară.

Bătrânul îi atinse senzorul de la tâmplă, apoi îl privi în tăcere. Bodyguardul clipi de câteva ori, revenindu-și cu greu din transă. Într-un târziu, privirea i se limpezi. Orbul aștepta nemișcat, iar flacăra lumânării îi imprima o expresie stranie. Spider simți cum între cei doi crește tensiunea, ca un pârâit de electricitate statică, aflat aproape la limita auzului.

– De ce meditezi?

– Ca să devin un Budda, replică Tommy, iar tonul trăda dispreț față de naivitatea întrebării.

Orbul desprinse o gresie de pe peretele măcinat de igrasie, și începu s-o frece de pardoseală cu mișcări lente, circulare. Bodyguardul încercă să nu bage în seamă scârțâitul monoton, enervant, dar chiar și pentru Spider era clar că Tommy se găsea încă departe de calmul și detașarea unui maestru Zen. După câteva minute, stocul de răbdare al haidamacului se epuiză.

– De ce freci gresia?

– Ca s-o transform într-o oglindă, replică orbul cu aceeași inflexiune de dispreț.

– Cum s-o transformi în oglindă, lustruind-o?
– Cum să devii Budda meditând?

What do you think you're doing in my stock deposit? What do you vine câte un moment când îți dai seama ce puține lucruri știi și vezi că nu prea ai nădejde să-ți schimbi viața dacă știi așa puțin, asta în cazul când îți dai seama, și ce sens are să-ți implantezi mufe craniene sau microreceptoare dacă intri în rețea doar ca să urmărești emisiunile guvernamentale necodate, care-ți oferă varianta senzo a peltelii de la televiziune, sau dacă rătăcești fără să știi unde vrei s-ajungi, ăia de la *Asahi Shimbun* au făcut o statistică și se pare că mai bine de jumătate din utilizatori accesează rețeaua ca să se afle-n treabă, și anul trecut în rețea s-a ivit Iisus care predica, iar gură cască ăștia se strângeau cu miile să asiste, bună și realitatea virtuală la ceva, mai trist a fost când s-a aflat că Iisus era produs de un programator de la Apple, și programul a fost șters, pe programator l-a dat în judecată Vaticanul, iar acum tipul cultivă bumbac la Parchman, și nici măcar n-o făcuse pentru bani, dar procurorul s-a făcut că nu știa, poate caută cei ce rătăcesc, sau oricum ceva asemănător, ceva blând și sigur și constant într-o lume unde totul merge prea tare și prea repede, cum s-a întâmplat în America de vest, la Santa Monica, unde o clădire a fost demolată înainte să fi fost construită în întregime, tot șuvoiul ăsta de schimbări ce se petrec cu o viteză nebună, te dezorientează și te obosesc, iar uneori te întrebi dacă folosesc într-adevăr cuiva...

Pe drumul spre ieșire trecură pe lângă un șir interminabil de jocuri video, mai vechi decât șlagărele lui Frank Sinatra, iar orbul cumpără două sandvișuri cu pește de la un distribuitor automat și-i oferi unul lui Spider.

– Luăm și câte o cafea? se interesă adolescentul.

– Fii serios. Cafeaua automatelor publice nu-i bună nici în cizme.

– Aș fi avut nevoie. După cât ești de pornit, cred că ne prinde dimineața pe drumuri.

– Mai bine să ne prindă dimineața decât tipii de la VORTECHS.

Argumentul era atât de neplăcut încât Spider schimbă subiectul.

– Messiah ăsta stă departe?

– La doi pași ajungem și pe jos.

Se dovediră a fi mai mult de doi pași, dar în cele din urmă ajunseră. Bărbatul care la deschise arăta ca o versiune decrepită a solistului de la Steel Grinder, care în locul machiajului excesiv avea niște cearcăne adânci, vinete. Purta o jachetă Levi's, neagră, cu mânecile smulse, care pe clapa unuia din buzunare avea o insignă cu caractere gotice „Gandalf for President", iar blugii căpătaseră o nuanță verzuie, lucioasă, din cauza stratului de jeg.

Studioul lui Messiah semăna destul de bine cu proprietarul. Pereții interiori fuseseră demolați, iar văgăuna rezultată era amenințată de invazia unor obiecte heteroclite, greu de identificat. Spider se întrebă dacă Messiah putea găsi patul sau masa fără hartă, apoi își îndreptă atenția spre un filtru de cafea aflat chiar lângă intrare. Orbul zâmbi și spuse:

– Messiah, fă-i o cafea puștiului.

– Bine. Așezați-vă și voi pe unde puteți.

Spider își făcu loc pe o canapea, între un monitor ars și un Panda uriaș de pluș care purta, în chip de ghirlandă hawaiană, un șir de prezervative muzicale. Mai puțin protocolar, orbul eliberă un taburet, răsturnând maldărul casetelor audio de deasupra în ghiveciul unui ficus. Din boxe se auzea o versiune live a melodiei „Shoot Tax Collectors" cu Chainsaw Sade.

Ca să nu verse cafeaua, Leper Messiah mai aprinse câteva lumini, iar obiectele căpătară consistență și contur. Pe instalația audio trona un bust din plastic alb al lui Ludwig van Beethoven, cu epoleți de LED-uri colorate care clipeau, indicând intensitatea pistelor sonore. Un șir de bolduri înfipte în fruntea și tâm-

plele statuetei o făceau să arate ca o versiune kitsch a Statuii Libertății.

– Deci? făcu Messiah către orb.

– Avem un cartof fierbinte pe care o să-l pasezi discret mai departe.

– Nici vorbă.

– De ce faci mutre? Ultima dată când te-am vizitat te-ai îmbogățit.

– Și după două zile m-a vizitat un elicopter care mi-a făcut cadou o rachetă incendiară, trimisă prin fereastra sufrageriei. Noroc că lipseam de-acasă.

– Poate a fost o coincidență.

– Nu cred în coincidențe.

Orbul abandonă discuția în contradictoriu și i se adresă lui Spider:

– Lasă cafeaua și hai să găsim alt agent, până nu lichidează VOR-TECHS.

– VOR-TECHS? întrebă Messiah pe un ton care-i trăda interesul.

– Da. Știi mai multe despre firma asta?

– Sigur. În lumea bursei e subiectul cel mai fierbinte. Lucrează numai prin interpuși, e amestecată într-o grămadă de afaceri și nimeni nu știe cine sunt proprietarii ei.

– Poate Amicii? sugeră Spider.

– Nu cred. Dacă ar fi a amicilor s-ar ști, chiar dacă nimeni n-are dovezi. Bătrânii au alt stil. Firma asta fantomă se mișcă prea repede și nu se mulțumește să paraziteze fluxurile de informații.

– Dar ce scop are?

– Cred că preluarea controlului.

– Azi e ziua ta norocoasă, interveni orbul. Avem două discuri optice cu șaizeci de mii de acțiuni VOR-TECHS pe care o să le împrăștii rapid și discret, în porții mici. Mai întâi, însă, am nevoie de computerul tău.

*

Aladdin reprezenta modul de viață orbital așa cum și-l imaginau cei ce nu fuseseră niciodată într-o stație orbitală. Era un local virtual care ocupa câteva sute de megabytes într-o bancă de date din New Jersey, dotat cu gravitație scăzută, lumini stroboscopice si chelnerițe-sirene cu sutiene din voal. În Aladdin băutura producea doar o stare plăcută, muzica era molcomă și de bun gust, iar solzii de pe cozile sirenelor se mulau perfect pe rotunjimile lor provocatoare, ceea ce asigura un aflux permanent de clienți. Pe orbită, bătrânul cunoscuse și localuri mai urâte, iar faptul că era proprietarul barului îl ajuta să savureze și mai mult ambianța. Portarul, în uniformă roșie cu fireturi aurii, îi deschise ușa și-l salută. Avea figura portarului titular din naționala de fotbal a Italiei, dar nimeni nu-i remarca fața din cauza uniformei.

În Aladdin era oră de vârf, iar mesele și separeurile gemeau de lume. Bătrânul se strecură până la bar și se cocoță pe un taburet tapițat cu piele moale, tutunie, apoi îi făcu semn să se apropie barmanului (copia laureatului din acel an al Premiului Nobel pentru chimie).

– Spune-mi, te rog, a lăsat cineva un mesaj pentru mine?

– Nu, domnule.

– A trecut cumva pe-aici o tânără doamnă, tunsă foarte scurt și excentric?

– Da, domnule. A stat la masa aceea din colț.

Bătrânul chemă discret o chelneriță, care veni plutind, unduindu-și coada.

– Schimbă șervetele de la masa din colț, te rog, și adu-mi-le pe cele vechi.

Când primi șervetele, le cercetă pe fiecare în parte și găsi un bilet împletit în patru. Îl desfăcu nerăbdător și citi cuvintele scrise cu creion dermatograf:

ADRESA: LINCOLN LANE 14, BROOKLIN. PROPRIETAR: ANCALAGON (NICI UN PRENUME). O FI GREC?

MIAMI

*

– Pot să dau un telefon?

– Sigur. Vezi lângă polița căminului.

Adolescentul reuși să ajungă în fața căminului fără să răstoarne nimic. Se instală într-un fotoliu și-și întinse picioarele pe grilaj, apoi formă numărul lui Jackie. Pe peretele hornului, pictat cu vopsele ignifuge, se afla un portret al lui Dali, cu priviri de girafă în flăcări. La celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul.

– Jackie? Sunt Spider,

– Ce bine că ai telefonat! Eram așa îngrijorată. Ești teafăr?

– Da, am reușit să scap cu bine. Acum sunt la un tip, Leper Messiah.

– Ai și discurile cu acțiuni?

– Da, sigur. Ă... Hei, Jackie, de unde știi că pe discuri sunt acțiuni?

În loc de răspuns veni tonul, iar Spider văzu cum în ochii lui Salvador începea să se reflecte propria lui spaimă. Traversă văgăuna în diagonală și se opri lângă Messiah, care bătea darabana cu degetele pe genunchi.

– Cred c-ai face bine să-mprăștii acțiunile cât poți de repede.

– Am înțeles că vă grăbiți. Stai să-mi elibereze orbul jucăria...

– Mult mai repede de-atât. Am telefonat la Jackie și după voce părea ea, dar m-a-ntrebat de acțiuni și Jackie n-avea de unde să știe de ele, iar eu apucasem să-i spun că sunt aici și...

– Și-ai făcut o tâmpenie mai mare decât Nixon la Watergate, completă orbul din spatele lui. Cât ți-ar trebui să lichidezi stocul, Messiah?

– Cu toate acoperirile...

– Cât?

– Șase, șapte ore.

– Clar. N-avem timp. Hai s-o-ntindem de-aici.

Messiah acceptă surprinzător de repede propunerea orbului.

Scormoni între pernele unei canapele și scoase o Uzi, împreună cu două încărcătoare de rezervă pe care le puse în buzunarele jachetei, apoi îmbrăcă o canadiană și le făcu semn că era gata.

Când agentul de bursă deschise ușa, dintr-un capăt al culoarului țâșni o rază de un violet intens, care perforă peretele apartamentului, apoi zidul exterior. Messiah trimise la rândul său o rafală de Uzi care-l doborî pe atacator, după care-i sili pe cei doi să coboare în fugă treptele scării de serviciu. De undeva, de deasupra, începu să se audă un uruit amenințător, apoi duduitul înfundat al unei mitraliere grele, dar Messiah nu se opri, ci îi duse în goană printr-un șir de curți interioare, pasaje și ganguri până când se opriră, gâfâind, într-o parcare subterană părăsită.

– E a doua oară când mă vânează un elicopter din cauza ta. Cred că de data asta a făcut sită toată fațada.

– Se putea și mai rău. Spre exemplu, dacă ne aștepta cineva pe scara de serviciu.

– Îți mai arde și de glume!

– Bine, gata. Hai să vedem ce-i de făcut. Am aflat unde e sediul VOR-TECHS și cine-i proprietarul. Vreau să le fac o vizită în RV. Tu, în schimb, va trebui să distribui acțiunile, ca să-i trimitem pe urmăritori pe cât mai multe piste false.

– Și dacă ne localizează iar?

– N-or să ne localizeze. Ne despărțim, iar Spider vine cu mine, ca să nu te mai dea de gol.

Bătrânul îi înmână lui Messiah cele două discuri.

– Vrei să-ți opresc vreun procentaj, ceva? întrebă acesta din urmă.

– Nu-mi trebuie. Sunt mulțumit dacă reușim să le venim de hac.

– O.K. Cum luăm legătura?

– Lasă-mi un mesaj la Aladdin.

Își strânseră mâinile, apoi Leper Messiah plecă. Orbul se așeză pe un teanc de cartoane, alături de Spider, și meditâ câteva

minute, în timp ce Xixi privea fără să înțeleagă graffiti care inundau stâlpii și pereții de beton armat.

What do you think you're doing in my stock deposit? What do you think you're parcă totul ar fi scufundat în miere groasă, vâscoasă, iar trupul reacționează la comenzile creierului ca un surd la niște șoapte transmise prin telefon peste Atlantic și nu credeai c-o să te invadeze atât de repede, nu-ți mai răsună în țeastă decât

What do you think you're doing in my stock deposit?
What do you think you're doing in my stock deposit?
What do you think you're doing...
What...

Șamanul negru părea desprins din National Geografic. Lumina difuză ce se strecura cu greu prin fumul de tămâie făcea să-i strălucească straniu masca aia cu farduri fotosensibile, care-și schimba caleidoscopic nuanțele. Pe buza superioară îi strălucea un ac de argint, trecut prin cartilagiul nazal. Se aplecă deasupra trupului gol al lui Spider și începu să-i întindă unsori colorate pe piept și pe față. Ochii galben-aurii, cu pupile ovoidale, urmăreau cu atenție traseele sinuoase ale degetelor.

Când termină aplicarea vopselei rituale deschise o trusă din care scoase ace lungi, incredibil de subțiri, pe care le înfipse în trupul tânărului, în locuri alese cu grijă, iar apoi se așeză în genunchi și începu o incantație guturală, însoțită de gesturi ciudate. Lumânările din jurul mesei arseră încet, învăluite în modulațiile stranii ale descântecului, în timp ce deasupra orașului se iveau zorii.

Singura strălucire ce-l ajuta pe războinicul în armură să-și găsească drumul provenea de la spada virtuală de lumină alb-ivorie, pe care era imprimat un șir de rune stacojii. Dacă ciberspațiul obișnuit era luminos, în vizuina lui Ancalagon era întuneric și

tăcere, o combinație apăsătoare, aproape palpabilă ce părea să umple bolțile și arcadele sumbre de bazalt.

Îl căuta de multă vreme. Era o entitate informațională ce se ivise cu câtva timp în urmă în rețeaua de date, crudă și nesățioasă, devorând și distrugând zilnic zeci de mii de megabytes, ucigând programatori și utilizatori, incendiind, pustiind. Iar acum când îi găsise sălașul deghizat într-un sediu de sectă creștină cu chestionare tipărite și misionari, bătrânul era mirat peste putință. Nu se întâlnise cu nimeni și nimic pe coridoarele înalte, străjuite de coloane din bazalt. Oare Ancalagon lipsea de-acasă?

Ajunse la un puț imens pe peretele căruia cobora o scară în spirală. În timp ce cobora treptele, sprijinindu-se cu mâna stângă de zid, în spațiul enorm și întunecat nu se auzea decât răsuflarea lui. Parcurse o sută de trepte, apoi încă una, afundându-se în hăul ce părea să nu se mai termine. Într-un târziu, după ce pierduse de multă vreme socoteala treptelor, ajunse în sfârșit la fundul puțului de piatră.

Când războinicul coborî de pe ultima treaptă, în beznă se iviră doi globi purpurii, în care păreau să danseze flăcări. Apoi, treptat, pereții puțului se luminară cu o lucire roșiatică, emisă de un corp imens. Pe podeaua de bazalt stătea încolăcită o reptilă uriașă, cu aripi membranoase.

– Te așteptam, bătrâne, spuse Ancalagon, întinzându-și labele solzoase, dezmorțindu-se. Mi-am trimis oamenii să te ucidă, dar știam că ai să scapi cu bine și-ai s-ajungi aici. Ce vrei?

Drept răspuns, războinicul despică aerul cu spada de lumină și se apropie imperceptibil, fără să ridice tălpile de pe podea.

– Am putea deveni aliați, continuă dragonul virtual, iar în ochii purpurii îi luci ceva înrudit cu veselia. Doar n-ai bătut atâta cale doar să fii distrus de mine.

Omul în armură continuă să înainteze, atent, încordat, fără să se lase derutat de cuvintele reptilei.

– Totdeauna am bănuit că, deși glumești mereu, în sinea ta te iei foarte în serios. Dar fie cum vrei!

Din flăcările dragonului țâșniră flăcări ce-l acoperiră pe războinic, iar Ancalagon își desfășură aripile și se înălță. Armura neagră îl proteja însă pe bătrân, care porni pe scări în urmărirea fiarei. Dragonul reveni, planând în cercuri strânse și coada sa enormă izbi scara, năruind câteva trepte. Când Ancalagon se înălță din nou, spada de lumină vâjâi, descriind un cerc larg, și-i spintecă una din aripi aproape de vârf. Dezechilibrată, reptila se prinse de unul din pereți, înfigându-și ghearele între blocurile de bazalt, iar războinicul se repezi către ea. O lovitură de coadă îl răsturnă, trimițându-l de-a rostogolul pe scări și smulgându-i sabia de lumină din mână. Ancalagon rânji, o grimasă pe chipul său de reptilă.

– Ți-ajunge? Te-ai răzgândit?

Războinicul înjură printre dinți și se ridică, rezemându-se de perete, apoi coborî, căutându-și spada. În urma lui, dragonul trimise o nouă jerbă de flăcări și vapori, care calcinară zidul de lângă el. Ajuns jos, se repezi către sabia pe care-o vedea lucind departe, în întuneric. Șocul aterizării fiarei pe podeaua de piatră îl dezechilibră, trântindu-l, dar bătrânul nu se dădu bătut și, iute ca o nevăstuică, înhăță sabia și-l izbi pe dragonul ce se năpustea asupră-i. Din botul însângerat al lui Ancalagon se iscă un urlet ce făcu să vuiască pereții puțului.

Abia atunci se dezlănțui furia oarbă a fiarei, care începu să smulgă blocuri de bazalt din pereți și să biciuiască podeaua cu năprasnice izbituri de coadă. Prin ploaia de lovituri, războinicul găsi însă prilej să-i străpungă aripile, labele și coada, scăldând sabia de lumină în sânge gros, întunecat. În cele din urmă, Ancalagon bătu din aripile zdrențuite, încercând să se înalțe din nou, iar bătrânul îi împlântă spada în abdomen și-l spintecă până aproape de gât. Fiara se prăbuși cu un bufnet înfundat și puțin lipsi să nu-l prindă dedesubt pe învingător, care fugi pe scări pentru a nu fi zdrobit de ultimele zvârcoliri ale dragonului. În timp ce uriașul cadavru înțepenea, iar sângele său întunecat, ce acoperise podeaua, se închega încet, bătrânul urcă șchiopătând spre ieșire, rezemându-se în teaca sabiei ca într-un baston.

– Ei, Xixi, se adresă el creaturii aflată departe, pe umărul drept al corpului său real, încă o victorie ca asta și s-a zis cu noi.

Când orbul intră în cameră, Spider tocmai se îmbrăcase.

– Hei! Unde-ai fost până acum? Tu m-ai adus aici la șaman?

Bătrânul zâmbi cu înțeles.

– De ce întrebi?

– Mă gândeam, s-or fi terminat tehnicienii wet din America de Est de-am ajuns pe mâna vracilor?

– N'kono a absolvit medicina, psihologia și informatica la UCLA.

– Păi..a invocat-o pe Mousso Koroni, stăpâna pădurilor și-a întunericului. Zicea că bunicul lui a fost posedat de demoni și-a putrezit de viu.

– Chiar așa ți-a spus? Știu precis că bunică-su a fost trompetist într-o orchestră de jazz din New Orleans, iar el n-a aflat despre cultul african al lui Mousso Koroni decât în anul trei de facultate, dintr-un curs de antropologie. Vrei un corn?

– S-a anunțat la radio că sediul sectei ăleia de la care aveam și eu un chestionar a fost distrus de-o bombă artizanală.

– Probabil, admise bătrânul.

– Oare noi mai suntem urmăriți?

– Am motive serioase să cred că nu.

– Mhm. Auzi, nu mi-ai spus, de fapt ce căutai în rețea?

– O entitate foarte periculoasă, Ancalagon. S-a dezvoltat dintr-un program ucigaș evadat.

– Și de ce țineai atât de mult să găsești programul ăsta?

– Într-un fel era de datoria mea. Cu câteva luni în urmă am încercat să dau o lovitură sus, pe orbită. Eu am fost cel căruia Ancalagon i-a scăpat de sub control.

Din cețurile de deasupra Atlanticului se ivi încet soarele unei zile noi. O zi fără Ancalagon.

AUTORII

IULIA (CORNELIA) ANANIA

S-a născut în 1972 și este studentă în anul II la Facultatea de Biologie. A debutat în 1988 cu povestirea SF „JOY" publicată în volumul „Mlădițe literare". Eleganța stilului lapidar o recomandă pe Iulia Anania printre speranțele literare ale generației lui 1990.

CAMIL BACIU

S-a născut la Galați, în 1926. A absolvit Liceul „Vasile Alecsandri" din localitate. Licențiat al Institutului Politehnic din București. Inginer. În calitate de redactor a lucrat la revista „Flacăra". Debutează în 1956 cu volumul de călătorii „NU DEPARTE DE CASTELUL PRINȚESEI". Atras de literatura SF, continuă să scrie și să publice. În 1964 a fost premiat la Barcelona pentru povestirea „SOARELE PORTOCALIU". Primește PREMIUL LITERAR SF PENTRU ȚĂRILE DIN RĂSĂRITUL EUROPEI în 1966.

Pentru nonconformismul său politic părăsește țara în 1969. Se stabilește în Franța, la Lyon. Acolo înființează și conduce Teatrul „NEUTRINO" (pantomimă, umor negru și SF). Ulterior a creat la Paris o nouă ramură științifică a psihologiei: *Comunicația umană* sau *Rolul mesajelor emoționale*. În prezent trăiește la Paris.

ROMULUS BĂRBULESCU ȘI GEORGE ANANIA

Romulus Bărbulescu – născut în anul 1925, în orașul Sulina, județul Constanța. Este abslovent al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică din București (1954), și actor profesionist. A debutat în 1962 cu romanul „CONSTELAȚIA DIN APE" scris în colaborare cu George Anania. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

George Anania – născut în 1941, în comuna Măgurele. Este licențiat al Facultății de Filologie din București. A activat în domeniul muzeografiei, etnografiei iar în ultimele două decenii în domeniul cinematografiei. A debutat în literatura SF în 1962 cu romanul „CONSTELAȚIA DIN APE" scris în colaborare cu Romulus Bărbulescu. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Colaborarea dintre cei doi autori continuă și astăzi, cu toate că, de-a lungul timpului, au publicat și independent. Pentru întreaga activitate literară, prozatorilor George Anania și Romulus Bărbulescu li s-a decernat PREMIUL DE NOTORIETATE ÎN CADRUL CONVENȚIEI EUROPENE DE LITERATURĂ SF (EUROCON 1990, Franța, Feyence-Tourettes).

OVIDIU BUFNILĂ

Reprezentant al noului val, s-a născut în 1957 și a absolvit o facultate tehnică (nu se știe ce facultate, pentru că aproape toți autorii noștri au absolvit câte o facultate tehnică). Bun stilist, extrem de prolific, Ovidiu Bufnilă este, prin personalitate și scriitură, o apariție exotică în universul SF-ului autohton și totodată unul dintre puținii autori români de short-short-stories în maniera lui Frederic Brown. Primul său roman, „JAZZONIA" (1992), i-a adus premiul pentru roman al Convenției Naționale în 1993.

AUREL CĂRĂȘEL

S-a născut în 1959. În 1984 a absolvit Facultatea de Filologie iar în 1994 pe cea de Jurnalistică. În prezent este profesor de limba franceză. Între 1980 și 1984 a condus cenaclul „Henri Coandă" și în 1985 a înființat cenaclul „Atlantis-Club". Povestirile sale SF au apărut în multe publicații (Almanahul „Anticipația", Revista „Știință și Tehnică", „Jurnalul SF") și i-au adus premii importante. Ca traducător, a transpus în românește povestiri din Ray Bradbury, Pierre Boulle, Krantz, și romane de Murray Leicester și Robert Silverberg.

SEBASTIAN A. CORN

S-a născut în zodia Berbecului, în 1960. A urmat școala elementară americană din Conakry (Guineea), Liceul C.A. Rosetti din București și este licențiat al Facultății de Medicină Generală din București. A fost o vreme *medic de bord* în Marina Comercială Română. În prezent este chirurg (chirurgie toracică) în București.

Anul debutului în literatura SF este 1993. În 1994 primește PREMIUL PENTRU DEBUT în cadrul ROMCON. Tot în 1994 publică romanul SF „ADRENERGIC" și cucerește premiul cel mare la concursul NEMIRA '94 cu romanul „2984 QUIRINAL AVE". A tradus cărți scrise de Phillipe Curval și Serge Brussolo.

Jazz... Acid Jazz... Suprarealismul... Stephen King... Eero Saaringen... John Varley... Sting... Salvador Dali... Munții Bucegi... Vama Veche... New York... Vladimir Nabokov... Ciorba de burtă... Gin... Tutun de pipă... Femeile care știu să facă *și* conversație... Jimi Hendrix... Cuvântul scris.

Sebastian A Corn continuă să scrie și să publice, având până în prezent nouă premii și unsprezece mențiuni.

BOGDAN FICEAC

S-a născut în anul 1958, la Ploiești. A absolvit Institutul de Fizică din București, iar în prezent este redactor-șef adjunct la ziarul „România Liberă". În anul academic 1994-1995 a urmat la Stanford University prestigiosul program *Knight Fellowship*. A publicat trei cărți: un roman SF („OAMENI DE REZERVĂ") și două *mysteries* („SĂ FII POLIȚIST LA LOS ANGELES" și „TIMPUL HIENELOR").

RĂZVAN HARITONOVICI

La fel ca mulți dintre colegii săi din generația '80, Răzvan Haritonovici a fost ani de-a rândul un fan pasionat înainte de a deveni un autor cunoscut în România. Deși a scris relativ puțin, câteva dintre povestirile sale au fost premiate la consfătuirile

naționale. Din păcate, funcția sa importantă la Ministerul Tineretului și Sportului nu-i permite să dedice prea mult timp scrisului.

MICHAEL HĂULICĂ

S-a născut în 1955. În 1978 a absolvit secția de Informatică a Facultății de Matematică din Brașov, și de atunci lucrează ca programator. În 1987 a început să scrie SF (până atunci a fost „prins" în special de poezie) însă a pierdut trenul generației '80. Activitatea sa în domeniul SF-ului a fost răsplătită până în prezent cu numeroase premii naționale.

CRISTIAN LĂZĂRESCU

La fel ca mulți dintre colegii săi de generație a fost obligat să studieze întâi fizica (o carieră sigură în România înainte de 1989), apoi, din 1990, a devenit student la Academia de Teatru și Film, secția regie film. Textele publicate cu oarece parcimonie, rubricile de cronică de film, mai ales de film SF, ca și scurt metrajele realizate până azi ne creionează portretul unui Spielberg autohton (poate pentru faptul că și el are barbă).

FLORIN PÎTEA

S-a născut la Câmpina în 1971. Este student în anul IV la Facultatea de limbi străine a Universității București, secția engleză-franceză. A debutat în anul 1991 – Revista ANTICIPAȚIA, cu povestirea „NOAPTEA CEA MAI LUNGĂ". A avut și o remarcabilă activitate ca traducător, cuprinzând nuvele și povestiri ale unor autori precum: Nancy Krees, Walter John Williams, Greg Egan, Gregory Benford, Bruce Sterling, Richard Matheson și James Patrick Kelly. Nu a făcut parte din nici un cenaclu literar și n-a participat niciodată la concursurile literare. Colecționează romanele și povestirile scrise de William Faulkner, JRR Tolkien și William Gibson (preferabil în original). Și, bineînțeles, pândește mereu noile apariții SF!

*

Antologia având și o versiune în limba engleză, e cazul să spunem câteva cuvinte despre cei care au tradus-o...

GABRIEL STOIAN este profesor de engleză și a tradus pentru NEMIRA câteva romane de Isaac Asimov și Poul Anderson. Evident, vor urma și altele, pentru că este deja contaminat de SF.

CEZAR IONESCU este un foarte tânăr inginer și a debutat ca traducător în 1992, la NEMIRA, cu o imensă carte de specialitate. Între timp s-a contaminat și el.

Romanian SF Anthology

NEMIRA '95

Selection by Romulus Bărbulescu & George Anania

Sebastian A. Corn Bogdan Ficeac Răzvan Haritonovici
Michael Hăulică Cristian Lăzărescu Florin Pitea Iulia
Romulus Bărbulescu și George Anania Ovidiu Bufnilă

Sebastian A. Corn Bogdan Ficeac Răzvan Haritonovici Michael